

№ 52 (61) 26 – 31 ГРУДНЯ 2008 р.

СВЯТКУЙМО!

НОВОРІЧНА ЖЕСТЬ

Таємна операція спецслужб.
Стор. 24

РІЗДВЯНІ ОПОВІДАННЯ

Курков, Андрухович, Жадан.
Стор. 36

ЩО І ЯК ПИТИ

Рекомендації
від Світлани Пиркало.
Стор. 68

Utel

новий мобільний
стандарт

НОВИЙ РІК – ЦІЛИЙ РІК!

ПІДКЛЮЧАЙСЯ ТА ОТРИМУЙ*:

50
SMS

50
хвилин
розмов

256
Мб трафіку
мобільного
Інтернета

ЩОМІСЯЦЯ ПРОТЯГОМ 2009 РОКУ!

*для абонентів, що підключилися на контрактну форму обслуговування.

Неконтрактні абоненти тарифного плану U'try з 01.02.2009 отримуватимуть бонус 25 хв, 25 SMS, 128 Мб, за умови поповнення рахунку на 30 грн протягом місяця.

Умови акції на сайті
www.utel.ua

8 800 500 1188

(безкоштовно з телефонів
мережі ВАТ «Укртелеком»)

1188

(безкоштовно
у мережі Utel)

ОБРАЗ

Набриди! Усі набриди! Недавні баталії остаточно відвернули людей від політиків, хоча головні дійові особи владних інституцій

робить». Народ зрозумів, що святкувати Ададі? Манюк Володимира Квашеневського.

про це ще не підозрюють. Надто захопилися. Може, втомилися. Тож канікули всім на

Тиждень

Засновник ЕСЕМ Медіа ГмбХ
Видавець ТОВ «Український Тиждень»
Шеф-редактор Юрій Макаров
Головний редактор Роман Кульчинський
Заступники головного редактора
 Павло Солодко, Наталя Васютин
Редактори Анатолій Бондаренко,
 Дмитро Губенко, Роман Кабаній,
 Ігор Кручик, Андрій Лаврік,
 Катерина Липа, Сергій Лук'янчук,
 Вікторія Поліщенко
Спеціальний кореспондент
 Марія Старожилька
Журналісти Анна Бабінець, Богдан Буткевич,
 Василь Васютин, Сергій Гузь, Інна Завгородня,
 Антон Зікора, Вероніка Кіфнак, Олександра Киричук,
 Наталя Петринська, Олена Чекан, Валентина Кузик
Літературні редактори Олександр Григор'єв,
 Лариса Мінченко
Контент-редактор сайту Таня Овчар

Генеральний директор Микола Шейко
Виконавчий директор Роман Чигрин
Фінансовий директор Андрій Решетник
Відповідальний секретар Віталій Столига
Дизайнери Ганна Єрмакова,
 Тимофій Молодчиков, Юрій Довбах
Художники Андрій Єрмоленко, Павло Ніц
Більд-редакція Олександр Чекмєньов, Валентина Бутенко
Фотограф Андрій Ломакін
Кольорокоректор Олена Шовкопляс
Коректори Марина Петрова, Світлана Стовпова
Директор з реклами Олена Карпенко,
 (050) 353 9060, e-mail: KARPENKO@UT.NET.UA
Відділ ПРОМО та PR Наталія Сап'ян
Відділ розповсюдження Наталія Астaf'єva
Відділ маркетингу Ганна Кащеїда

Свідоцтво про державну реєстрацію
 КВ №13005-1889Р від 13.08.2007 р.
Друк ЗД «Блиц-ПРІНТ»,
 Київ, вул. Довженка, 3
 № зам. 61168
Наклад 30 700
Адреса для листування
 03040, Київ,
 вул. Васильківська, 2а
E-mail: OFFICE@UT.NET.UA
Телефон (044) 503 3740
Виходить щотижні
Розповсюджується
 в роздрібній торгівлі
та за передплатою
Ціна договірна
 Передплатний індекс 99319

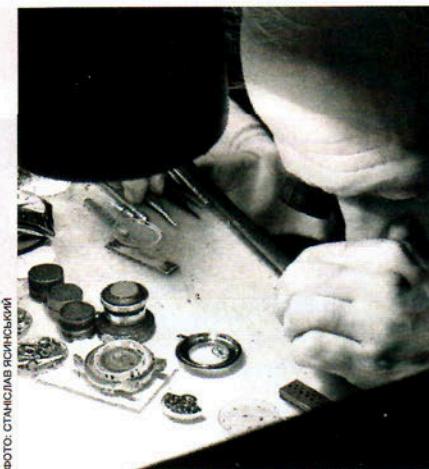

ФОТО: СТАНІСЛАВ ЯСИНСЬКИЙ

50**КІНЕЦЬ ЧАСУ**

Годинники зникають щосекунди

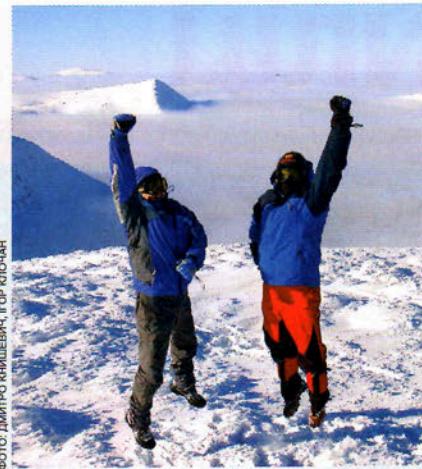

ФОТО: ДМИТРО КИЧЕВСЬКИЙ, ІГОРЬ КЮЧАН

60**КАРПАТИ З КІШКАМИ**

По шию в снігу – і ніяких тобі лиж

ФОТО: REUTERS

70**ГАРНО ПІШЛО**

Шлях алкоголя в людині

ОБРАЗ**1 КАРИКАТУРА ТИЖНЯ**

Малюнок Володимира Казаневського

НА ЧАСІ**4 ОСОБИСТА ДУМКА**Славімо Його,
авторська колонка Юрія Макарова**6 ТЕНДЕНЦІЯ ТИЖНЯ**

Оголена

12 СУБ'ЄКТИВ

Аццкий корпоратиф!

ВПРИДУЛ**14 НОСТАЛЬГІЯ МОРОЗА**

Інтерв'ю з Дідом

18 ААМААРІ В УКРАЇНІ

Олень Санта Клауса і наші політики

20 РІК ЗА ТИЖНЕММозаїка світу в заголовках **Тижня****22 СНІГОВИК ДВОРОВИЙ І ОФІСНИЙ**

Інструкція скульптора

24 НОВОРІЧНА ЖЕРТВА

Жахлива операція спецслужб

28 ЩАСТЬЯ НА ПРОДАЖ

Бліск та економія

30 ВКЛАДАСМО У ВІЧНЕ

Найкращі інвестиції – власний досвід

30 КОЛИ ТРИНАДЦЯТИЙ МИНАЛО...

Валюта близького майбутнього

34 РОЗВАГИ ВДОМА

І З ПОДАРУНКАМИ

Як і що дарують Європа та Америка

ТЕМА ТИЖНЯ**36 МОРОЗЯНА ПРОЗА**Ексклюзивні оповідання від Куркова,
Андрухович, Жадана**МИ****50 МАЙСТРИ ЧАСУ**

Годинники звірюють себе і нас

**55 ТРОХІ СОНЦЯ
В ЛОЖЦІ БОРЩУ**Мирослав Попович погодився
з Григорієм Сковородою**56 МАЛЬОВАНЕ ВІТАННЯ**

Листівки з совка та з підпілля

НАВІГАТОР**60 НАД МОРЕМ ХМАР**Поневіряння кореспондента
Тижня в зимових Карпатських горах**68 І ТИ, БРЮТ?!**Світлана Пиркало знає,
що і як пити на Новий рік**70 ШЛЯХ СПІРТУ**

Від ковтка до розпаду

72 НОВА НАДІЯВЕРТЕП-2009
для самодіяльних організацій**76 ВІДГУКИ**Вистави, фільми, виставки,
книги, музичні записи**78 АНОНСИ**

Коротко про культурні події

НАШ ТИЖДЕНЬ**80 КІЛЬКА СЛІВ ВІД ЖУРНАЛІСТІВ **Тижня****

ГРАФІКА: АНДРІЙ ІРМОЛЕНКО

72**З ЦАРЕМ У ГОЛОВІ**

Різдвяний вертеп – 2009

МАЛЮНOK: АНДРІЙ ІРМОЛЕНКО

HP рекомендує Windows Vista® Business.

ПО МІСЦЯХ! УВАГА! ЗАКІНЧИЛИ!

HP Compaq dc7900 Ultra-slim Business Desktop PC на базі процесора Intel® Core™ 2 Duo.

Так, коли справа торкається виконання кількох завдань одночасно, Ви не встигнете відчути
втому, як вони будуть виконані! За таку продуктивність на робочому місці йому можна
присвоїти золоту медаль!

Технологія, якій можна довіряти – для Вас і Вашого бізнесу.

HP COMPAQ dc7900 ULTRA-SLIM DESKTOP PC

- Процесор Intel® Core™ 2 Duo E8400
- Оригінальна Windows Vista® Business
- Гарантія 3 роки на стандартні компоненти та експлуатацію

hp.ua/dc7900

ЗАХИСТЬ СВІЙ БІЗНЕС.
ЗБІЛЬШІТЬ ГАРАНТИЙНИЙ
СРОК НА ОБСЛУГОВУВАННЯ
НА 3 РОКИ ЗАДЯКИ HP CARE PACK

КОМПАКТНІ
ЗНОВУ
ПРЕСТАВЛЕНІ

©2008 Hewlett-Packard Development Company, L.P. All rights reserved. Celeron, Celeron Inside, Centrino, Centrino Inside, Core Inside, Intel, Intel Logo, Intel Atom, Intel Atom Inside, Intel Core, Intel Inside, Intel Inside Logo, Intel Viiv, Intel vPro, Itanium, Itanium Inside, Pentium, Pentium Inside, Viiv Inside, Xeon, and Xeon Inside are trademarks of Intel Corporation in the U.S. and other countries. Microsoft and Windows are U.S. registered trademarks of Microsoft Corporation. Windows Vista is either a registered trademark or trademark of Microsoft Corporation in the United States and/or other countries. Certain Windows Vista product features require advanced or additional hardware. See www.microsoft.com/windowsvista/getready/hardwarereqs.mspx and www.microsoft.com/windowsvista/getready/capable.mspx for details. Windows Vista Upgrade Advisor can help you determine which features of Windows Vista will run on your computer. To download the tool, visit www.microsoft.com/windowsvista/comupgradeadvisor. Products subject to availability. Віндоз Віста Бізнес, Хьюлетт-Паккард Девелопмент Компані Еп.Пі., Селерон, Селерон Інсайд, Центріно, Центріно Інсайд, Кор Інсайд, Інтер, Інтер лого, Інтер Атом, Інтер Атом Інсайд, Інтер Кор, Інтер Інсайд, Інтер Інсайд лого, Інтер Вів, Інтер ВіПро, Ітаніум, Ітаніум Інсайд, Пентіум, Пентіум Інсайд, Вів Інсайд, ВіПро Інсайд, Ксеон та Ксеон Інсайд є зареєстрованими торговими марками Корпорації Ін тел в США та інших країнах. Майкрософт та Віндоз є зареєстрованими торговими марками Корпорації Майкрософт. Віндоз Віста є зареєстрованими торговими марками або торговими знаками Корпорації Майкрософт в США та/або інших країнах. Інтер Кор 2 Дуо ду мор, ЕйчПі Компак дісі7900 Ультра-слім Десктоп PiCi, Мульти Кор, ЕйчПі Totan Kea.

Славімо Його

ЮРІЙ МАКАРОВ
шеф-редактор

Найцікавіше, що я ж і сам сьогодні пишу це кільканадцять разів на день, розсилаючи листівки та мейли: «З Новим роком та Різдвом». Дуже красномовним є, якщо замислитися, цей сполучник «та». Різдво Христове як було, так і залишилося приємним додатком до новорічних свят. А осьльки східні православні досі живуть за старим стилем, то відзначають Його не 25 грудня, як увесь світ, а, ніби за залишковим принципом, 7 січня, вже вкрай утомлені кулінарними надмірностями (де там постити!). Відповідно й постать «винуватця свята» опиняється десь на периферії уваги, затъмарена ялинковими прикрасами, дитячим сміхом і сезонним споживчим буом.

Найменше мав намір читати тут проповідь у дусі «Ісус вас любить» чи, боронь Боже, «покайтесь!». У кожного своя спеціалізація. Хоча, з іншого боку, здається, саме зараз, «тут і тепер» є потреба вслухатися в Його прості поради. Що вдієш, якщо попередні покоління часом вслуховувалися в них не надто уважно, а інколи з точністю до на-впаки.

Причому, хоч як дивно, саме це полегшувє завдання в епоху плюралізму, мультикультуралізму, політкоректності та всезагальній відносності. Можна читати канонічні тексти без надмірного тиску авторитету, немов уперше. Понад те, їх може читати мусульманин, для якого Іса є лише одним із попередників Пророка (хай благословить Його Аллах і вітає). Або юдей, для якого Він, страшно сказати, – тільки один із чис-

ленних єретиків, відступників від традиційного вчення. Ну й, звісно, звичайний побутовий атеїст, недалекий від містичних чи етичних пошуків.

Перше, що відкриває неофіт у євангельських текстах, – це велими незручні для повсякденного вживання поради. Власне, не поради, а вимоги, але незручні не в побутовому, а в суто ментальному сенсі. Наприклад, любити близнього. А хто він, мій близній? Невже цей, з обличчям, не споторвеним інтелектом, який щойно підрізав мене на своєму «Хаммері»? Чи той на трибуні з дебільною усмішкою, який мене дурить третій рік поспіль? Або той, у кабінеті, з шухлядою письмового столу, завжди відчиненою для приносу? Побудити інших, причому геть усіх: приємних і неприємних, розумних і дурних, яскравих і непомітних, – у цьому є ще й абсолютна інтелектуальна відвага, що не кожному приступна. Та ні, краще я сам вирішуватиму, кого мені любити. Ну ось і все, щойно я собі це скажу, далі можна не читати. Поплання не доставлене. Кінець зв'язку.

Водночас чимало непорозумінь навколо погано прочитаних, надто буквально сприйнятих рядків. Ніколи не вимагав Ісус від усіх відмовитися від повсякденних життєвих радошів. Він настійливо радив дбати про пріоритети, але ж то зовсім інша річ. Якщо вже відмовлятися від світу, то суто добровільно й свідомо. Це вибір окремих сміливців, який не для всіх годиться і не для всіх навіть бажаний. Решта ж – звичайні люди, нехай спробують як мінімум бути просто людьми. Все.

До речі, це один із ключових пунктів Христової проповіді: добровільність. Хочеш – слухай. Не хочеш – живи, як знаєш. Якщо хочеш рятуватися, то ось тобі програма-мінімум: те, те й те. Але знай, що є ще програма-максимум. Що тут складного чи неприйнятного для сучасної людини? Насправді ж вибір завжди важкий, і будь-яка свобода, особливо якщо це свобода волі, обтяжлива. Звісно, в цьому діалозі треба виагливише обирати собі посередників. Немає нічого гіршого від бабусь із близком в очах, які чатують у кожному храмі й тільки очікують нагоди зробити зауваження. Не менш небезпечно натрапити на усміхненого поводиря з іноземним акцентом, який швиденько пояснить тобі все Святе Письмо, «як для дебілів», і непомітно змусить записати рахунок для грошових переказів. Звісно, порада розумної людини ніколи не завадить. Але в тім-то й річ, що Ісус вимагає індивідуального, особистого зусилля. Знову це «вимагає». Та ні, просто пропонує.

Кажете, важкі часи? А що, Юдея часів Тиберія, Калігули і Нерона переживала не важкі часи? Кажете, в церкві незатишно? Повторюю, я не проповідник. Не хочете – не ходіть. Кажете, незрозумілій текст? Інколи я забиваю, що мене хрестив мій дід-священик, і беру цю книжку як, прости Господи, художню прозу. І негайно потрапляю під шарм цього дивного, завжди несподіваного, завжди захопливого чоловіка, що народився дві тисячі років тому... «Що є правда? — Я...»

Хортіця®
АБСОЛЮТНА ЯКІСТЬ

НАДМІРНЕ СПОЖИВАННЯ АЛКОГОЛЮ
ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Ліцензія №269 від 18.09.2008 видана ДААК ДПА України

П'ЯТЬ ОБЛИЧ

ЮРІЙ КОВАЛЬ
арештований за хабарі

Голова Господарського суду Миколаївської області заарештований за постановою Печерського райсуду Києва – парламент зняв із судді недоторканність. Проти Ковалаю порушено кримінальну справу за отримання хабарів та зловживання службовим становищем.

СЕРГІЙ ТКАЧ
сидітиме за гратали до смерті

Серійного вбивцю засудили до довічного ув'язнення. За даними правоохоронців, його жертвами за майже чверть століття стали близько 80 осіб. Колишній міліціонер-криміналіст уміло приховував сліди своїх злочинів. За скосне ним відбували покарання невинні люди – дев'ятеро осіб, один із них наклав на себе руки.

ЛЕОНІД
ЧЕРНОВЕЦЬКИЙ
придумав, як поповнити бюджет

Мер Києва мріє про столичний бюджет у \$30 млн. Він планує ввести платні зустрічі бізнесмен-

ів із чиновниками. Вечеря з Леонідом Михайловичем коштуватиме \$100 тис. Історичні особняки мер дозволить продавати на аукціоні. А багаті платитимуть податки за гелікоптери та яхти і за те, що плавають по Дніпру або літають над Києвом.

ПЕТРО ОЛІЙНИК
свідчитиме у справі Зварича

Екс-голова Львівської облдержадміністрації й нинішній представник президента у ВР проходить у справі судді-хабарника Зварича як свідок. Виявилось, що саме в кабінеті Олійника передавали гроші Ігореві Зваричу.

ВІТАЛІЙ КЛІЧКО
став «поверненням десятиріччя»

Український боксер, чемпіон світу з боксу отримав від Всесвітньої боксерської ради WBC нагороду в спеціальній номінації «Повернення десятиріччя».

ОГОЛЕНА

2008-й став роком безпрецедентного вільнодумства, такої собі абсолютної і нестримної свободи слова

Президент і прем'єр посварилися. Про це балакають в електриці, на базарі, в черзі до стоматолога. Ну, звичайно ж, і на телешоу Савіка Шустера. А ще майже на всіх телеканалах – крім, може, спортивних. А ще – в пресі й по радіо. Багатьом хотілося б заспокоїти державців словами баби Параски (підслуханими гумористом Яном Таксюром):

*I кажу я: Юленько!
Помирися з Вітєю!*

*Ворогам всім – дуленька,
Inige развітіє...*

Вже й не до «розвітія» – люди жахаються кризи. А ще більше їх непокоїть керівництво держави, яке під мантрі про коаліцію тільки й сипле сіль на вавку. І конфронтує.

При цьому когось дратує позиція прем'єра, хтось невдоволений президентом. Та цим не закінчується: звідуєди лають також Нацбанк, спікер а й увесь парламент, СБУ, київського мера, весь Кабмін і окремих міністрів, особливо внутрішніх справ. А ще –

критикують ієрархів майже всіх церков, а ще – Гідрометцентр, МакДональдс, жеки... І окремо – опозицію, яка нічого не робить, вирішивши 100 днів перечекати невідомо чого.

Тобто зон і персон поза жорсткою, ба навіть нищівною критикою не залишилося. Хтось використовує приватні рупори, хтось – державні. Однак і відкідати звинувачення теж має можливість кожен з учасників цих змагань. Отак на повну котушку запрацював ресурс, якого наше суспільство тривалий час не мало і до

ХРОНІКИ ТЕОДОРА ДРАЙВЕРА
ЗВИЧАЙНЕ ДИВО

ТЕОДОР ДРАЙВЕР УХОПИВ ДІДА ЗА БОРОДУ

ТАК ЮНІЙ ДРАЙВЕ

НА ЧАСІ

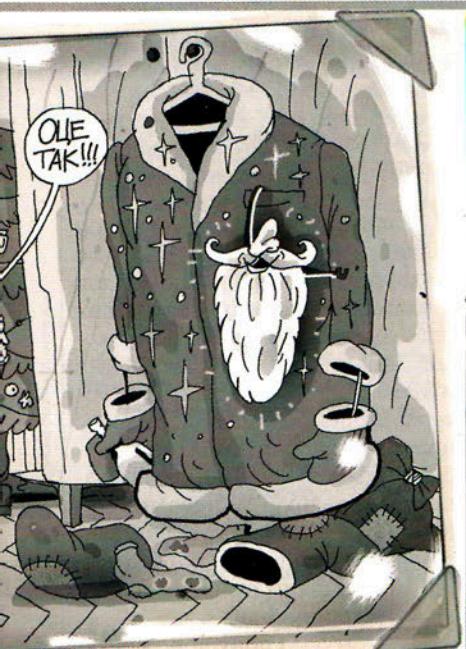
«Свобода приходить оголена», — писав поет-футурист. Дочекалися — вона таки прийшла, і немає для неї хоч якоїсь гамівної вишиванки.

Одне з базових прав людини — говорити те, що думаеш. Українці протягом більшої частини своєї історії були цього щастя позбавлені. Хто забув, цензуру скасовано де-юре лише 1990 року.Хоча де-факто вона діяла і за Кравчука, і за Кучми. Та й зараз інколи чути: «Ну що там та свобода? Борщу з неї не звариш».

Вирішення будь-якої проблеми починається з її обговорення. Ба, не тільки проблеми: ю кохання розквітає зазвичай після освідчення. Завжди десь на початку пульсусе свободне і шире слово. Тарас Шевченко недаремно ж ставив на сторожі біля «малих німих» українців саме цей «основний інстинкт» — свободу слова. Коли вона є, відрізнина істину від амбіційної помилки чи лжесвідчення буває хоча й складно, але таки можливо. Коли та-кої свободи нема — нам залишають тільки право вірити красивим і розумним керманичам. Але ж треба вміти не тільки говорити, а й домовлятися. І відтак — діяти.

Тож нехай сваряться, лаються, жують тістечка — ми скоро голосуватимемо. Вже в Новому році.

Igor Kruchik

ІЗНАВСЯ СТРАШНУ ПРАВДУ

ВІРИТИ ДО ОСТАННЬОГО

П'ЯТЬ ПОДІЙ

АВАРІЯ. У Єгипті перекинувся автобус із туристами з Росії та України. Внаслідок ДТП 7 людей загинули, 18 — травмовані.

ПАМ'ЯТЬ. У Києві встановили пам'ятник Георгію Гонгадзе і загиблим під час виконання службових обов'язків журналістів.

ПРОТЕСТ. Близько 3 тис. представників профспілок мітингували в Києві проти незаконних звільнень і затримки зарплати.

АУКЦІОН. У Львові на благодійному аукціоні вдалося зібрати понад 160 тис. грн на відновлення церкви XVII ст. у с. Куті.

ПЛАНІ. Компанія «Укргазвидобуток» планує наступного року збільшити видобуток газу на 1,2% — до 15 млрд кубометрів.

Передвиборчий фальшстарт

Тон взаємозвинувачень Ющенка і Тимошенко нагадує передчасний початок президентської кампанії

Прем'єрка Юлія Тимошенко това-ришус зі світовими валютними спекулянтами, а президент Віктор Ющенко покриває махінації з курсом гривні. Тимошенко влаштовує рейдерські атаки на земельні управління, а Ющенко мріє оголосити дефолт. Приблизно такою є ситуація в українській владі з огляду на заяви, якими цього тижня обмінялися президент і прем'єрка.

Загострення стосунків між Ющенком та Тимошенко почалося зі звинувачень прем'єрки у тому, що президент і його Секретаріат причетні до курсових коливань і непогано на цьому заробляють. Президент відреагував емоційно: «Зовнішня криза? Криза у нас сидить на Грушевського, на сьомому поверсі, в кабінеті прем'єр-міністра».

Далі пішли більш аргументовані заяви. Президент і представники Секретаріату звинувачили Тимошенко у причетності до звільнення з-під арешту екс-голови Держкомзему пана Воєводіна та сприянні закриттю справи проти судді-хабарника Ігоря Зварича. Також з ініціа-

тиви СП Генпрокуратура має перевірити вплив світових валютних спекулянтів на фінансову ситуацію в Україні. Йдеться, зокрема, про таємну зустріч Юлії Тимошенко з Джорджем Соросом, про яку з місяць тому повідомляли ЗМІ. Юлія Тимошенко одразу назвала всі ці звинувачення «істерикою людини, яка в країні вже не має авторитету», і закликала президента добровільно подати у відставку. Також у середу прем'єрка детально розповіла, як Нацбанк з дня у день працює над тим, щоб обвалити гривню. «Мета президента – не тільки за допомогою своїх підручних заробити на горі України, а й оголосити дефолт (...) і на базі цього продовжити своє бездарне правління через уведення надзвичайного стану і скасування виборів», – заявила прем'єр-міністр під час прес-конференції у середу. Цифри, прізвища, Генпрокуратура, заклики подати у відставку... Все це явно зі сценарію передвиборчої кампанії, а не з плану порятування країни від кризи.

Відстояли шахту

На «Краснопольській» видобуватимуть вугілля

Завдяки наполегливості гірників шахту «Краснопольська» у м. Брянка (Луганська обл.) не ліквідують. На ній відновлять видобуток вугілля, який було приписано у січні 2007 року. Шахта готова давати до 200 т вугілля на добу. Нагадаємо, що на кінець грудня планувалася цілковита зупинка шахти з припиненням відкачування води. Щогодини тут відкачують 800 м³ води, запобігаючи підтопленню двох міст: Брянки і Стаканова. Покинуті шахту мали останні 114 робітників, які у відповідь планували акції протесту.

Джип у переході

Міліціонер збив трьох пішоходів

У Макіївці (Донецька обл.) майор міліції на джипі Toyota Prado, не впоравшись із керуванням, в'їхав у підземний переход, збив трьох пішоходів, після чого заднім ходом виїхав і зіштовхнувся аж із п'ятьма легковиками. Один із потерпілих помер у лікарні. «Одразу приїхала їхня міліція і вмить забрала розбиті номери. У нього зачлило двері, і діставали його МНСники. Коли двері відчинили, то звідти перегаром тхнуло так, що дихати нічим було», – розповідає свідок трагедії. За фактом ДТП порушено кримінальну справу. Водій перебуває під вартою.

ОПИТУВАННЯ

Топові події року

Найбільш резонансним явищем року стала криза – фінансова і політична

Лідером 2008 року в «Рейтингу резонансних подій» від Комунікаційної групи PRT стала криза в поліції й економіці. Найбільш резонансними політичними подіями визнані постійні сварки, невизначеність і кадрові перестановки у Верховній Раді. В економіці ж, окрім кризи, в лідерах «стрибків» курсу гривні, газове питання й підписання протоколу про вступ до ВТО. В номінації «Суспільство» гілку першості здобула тема вступу України до НАТО. Варто зазначити, що саме соціальна галузь відзначилася деяким позитивом. Респонденти не забули про участь українців в Олімпіаді-2008 й друге місце Ані Лорак на «Євробаченні».

НАТХНЕННЯ

Особливості святкування

Експерти радять розпочати святкування приходу 2009-го з генерального прибирання оселі, після чого прикрасити її срібним і золотим дощиком. Вратися також у бліскучий одяг. Зберігається мода прикрашати ялинку цукерками, печивом, фруктами тощо. Спеціалісти зауважують, що прикраси мають бути такими, цінністю яких із часом не зменшується.

Прикрасьте ялинку грошима в валютах,
Аби вистачало на січень і лютий,
Не варто чекати бюджетної казки –
Повісьте на гілочки бубликів в'язки,
Вдягнітесь у те, що блищить і шурхоче,
Щоб жодної кризи не бачили очі,
І вуха не чули, і слова не знали,
Щоб з роком новим вас від серця вітали!
А ще – приберіть у державі і в хаті,
І будете всі і щасливі, й багаті!

Рима Шотижнева

ТОП-10 «ПОЛІТИКА 2008»

«Рейтинг резонансних подій» складає Комунікаційна група PRT. До рейтингу потрапили події, які отримали найширше висвітлення в ЗМІ. Кожна подія оцінювалася за шістьма параметрами, максимальна оцінка кожного – 100 балів. Результати формувалися шляхом підрахунку середнього показника суми балів, отриманих від 80 незалежних експертів – представників громадських організацій, медіа, бізнесу.

ГРАФІК: ПАВЛО НІЦ

Поза грою

Кубок Першого каналу з футболу скасували

Дежа вю

Бельгія шукає нового прем'єр-міністра

Серце Євросоюзу знову живе без уряду. Бельгійський король Альберт II прийняв 22 грудня відставку прем'єр-міністра країни Іва Леттерма, проте попросив його виконувати свої обов'язки, доки не буде призначено новий уряд. Бути посередником під час формування нового кабінету погодився екс-прем'єр Вілфред Мартенс.

Прохання про відставку уряду Леттерма подав ще 19 грудня. Приводом для неї стала заява голови Верховного суду Бельгії про те, що міністр юстиції намагався тиснути на правосуддя у справі про порятунок бельгійсько-нідерландської фінансової групи Fortis. Ще на початку фінансової кризи уряд був змушений узяти контроль над групою та продати майже всі її активи.

Леттерм очолив уряд лише в березні цього року, через 9 місяців після того, як його партія перемогла на парламентських виборах 2007 ро-

ку. У зв'язку із суперечками між фландрськими та валлонськими партіями щододержавної реформи прем'єр уже подавав у відставку в червні, але тоді король не задовільнив його прохання.

Цієї зими вболівальникам не вдастся насолодитися грою найкращих українських та російських футбольних команд. Турнір за Кубок Першого каналу, який традиційно мав пройти наприкінці січня в Ізраїлі, не відбудеться. Про це заявив Сергей Капков, голова російського фонду «Національна академія футболу», що організовує турнір. Офіційно змагання скасували тому, що чотири російські клуби (санкт-петербурзький «Зеніт», московські «Динамо» й «Спартак», чемпіон Росії казанський «Рубін») відмовилися брати в них участь начебто через суперечності щодо формату змагань.

Неофіційно ж говорять, що причиною скасування турніру є фінансові проблеми фонду «Національна академія футболу», який пов'язують із російським підприємцем Романом Абрамовичем. У минулі роки до участі в кубку Першого каналу клуби мотивував призовий фонд у \$2 млн. Коли ж організатори відмовилися від призового фонду, в російських командах інтерес до нього зник.

На вогник до Дохи

Газові експортери світу об'єднуються

Учасники Форуму країн – експортерів газу, який пройшов у Москві, затвердили статут, перетворивши це неформальне об'єднання на постійну організацію. Її членами стали 15 країн, зокрема Іран, Катар, Росія, Алжир та Венесуела. Штаб-квартира організації базуватиметься у столиці Катару Дося. За словами прем'єра РФ Владіміра Путіна, члени Форуму будуть намагатися зробити ринок газу «передбачуваним».

Центр проти Далекого Сходу

Підмосковні «зубри» жорстоко придушили протестні виступи у Владивостоку

«Сьогодні Москва втратила Владивосток!» — такими словами далекосхідні інтернет-користувачі коментують події 21 грудня у столиці Приморського краю РФ. Тоді близько 1000 мешканців міста, які вийшли на мирну акцію протесту проти підвищення мит на іномарки, несподівано були атаковані бійцями підмосковного загону міліції особливого призначення «Зубр». Учасників акції та пересічних владивостоців, які прийшли на площу Борців за владу Рад, били, зала мували їм руки та силою тягнули до автобусів. Кільком особам завдали серйозних травм. За офіційними даними, було затримано 65 осіб, за неофіційними — понад 100, зокрема й знімальні групи японської телекомпанії NHK та центральних російських каналів. Міліція також завадила просуванню до центру автоколон протестувальників.

Акції протесту розпочалися у російських містах після того, як прем'єр-міністр країни Владімір Путін підписав указ про підвищення митних зборів на іномарки, які діятимуть уже з 12 січня 2009 року. Указ Путіна перш за все зачіпає інтереси мешканців Приморського краю, де понад 90% легкових автомобілів завезені з Японії. Проти підвищення мит у Владивостоку вперше виступили 14 грудня. На узгоджену акцію протесту вийшли кілька тисяч громадян, які перекрили дорогу до аеропорту. Не дочекавшись реакції з боку влади, півтори тисячі владивостоців зібралися на другий, уже несанкціонований, мітинг 20 грудня. Втретє висловити свою позицію 21 грудня їм вже не дали.

У той самий день акції проти підвищення мит влаштували ще у кількох російських містах: Москві, Петербурзі, Хабаровську, Южно-Сахалінську. Проте так жорстко силовики відреагували тільки у Владивостоку. Це пов'язують із тим, що влада не довіряє місцевим правоохоронцям, які не завадили проведенню попередніх акцій. Тому всю брудну роботу у Владивостоку виконували спеціально завезені підмосковні та хабаровські загони особливого призначення. Але приморці не здаються. Наступну акцію протесту тамтешні автомобілісти запланували на 31 грудня.

Знижки до 50%
Продовжіть свій відпочинок з КЛМ!

і ще 45 напрямків

klm.ua
інші напрямки

The Reliable Airline **KLM** Royal Dutch Airlines

Період продажу до 31 січня 2009 року, період подорожі з 7 січня до 31 березня 2009 року. Вартість квитка в обидві сторони без зборів аеропорту. Кількість місць обмежена. Тарифи можуть змінюватися в залежності від зміни IATA курсу долар/гривня. Детальна інформація та бронювання на сайті www.klm.ua або за телефонами (044) 490-24-90 / 496-35-75 та у Вашому туристичному агентстві.

ЗВОРОТНИЙ ЗВ'ЯЗОК

Мирослава

Ми завжди так хотіли «перегнати» Америку — тепер з'явився реальний шанс!

ОКО

скілько розвелся економістів, і всі кажуть по ділу, толькож, розумно, прогнози один країць за іншій. і хтось із них справді — о чудо! — колись щось вгадує, і тоді з ним носяться як з писаною торбою, як з Шиффом. ну вгадав чувак одного разу про кризу і спад, і що, тепер до його смерті йому одному вірити? не такі дурні економісти й фінансисти в США як каже Шифф. не такі дурні :-)

ВВ

Питання всім — чи вигідно буде, щоб найбагатша, наймогутніша держава світу збанкрутувала? НІ!!! Це приведе до нового перерозподілу в світі — можливо, до нової глобальної війни!!! Так, Америка зараз живе не за рахунок власного ВВП, а за рахунок сум, котрі накопичують інші держави для створення свого золотовалютного резерву, в тому числі Україна. Якщо всі країни почнуть вимагати еквівалент в майні США, з США буде велика дюрка.

Nazuk

Дуже цікава і правильна стаття, але, на жаль, українцям важко зараз пояснити, що долар «поганий», і що якася там ена чи фунт набагато кращі за нього. І через власну ментальність, коли ми звикли довіряти сусідам і співрозмовникам у тролейбусі, а не економістам і економіці як наукі, ми дорого заплатимо...

Igor

Це передбачення на перспективу. Так, у багатьох країнах долар знецінюється відносно національної валюти, але там працює реальний сектор економіки. В Україні реальний сектор жалюгідний. З нічого щось важко отримати, тому для нас не все так райдужно навіть на віддалену перспективу.

ОФОГРАФІЯ ДОПИСУВАЧІВ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ

Свої зауважі та коментарі до статей
Ви можете залишати в блозі **Тижня** — ut-magazine.livejournal.com та на нашому сайті www.ut.net.ua

АНТОН ЗІКОРА
журналіст

АЦЦКИЙ КОРПОРАТИФ!

В останні дні 2008 року помітно вже звичну тенденцію: фірми замовляють новорічні корпоративні вечори в різних барах і ресторанах, роздаючи своїм працівникам спеціальні запрошення. У зв'язку з чим у мене народилася чудова бізнес-ідея. Треба скуповувати через Інтернет ці запрошення, адже далеко не кожен офісний працівник має можливість та бажання відвідати корпоратив. А виручити зайві, скажімо, п'ятдесят гривень в нинішніх умовах — успіх. Запрошення, свою чергою, продають тим, кого звільнили перед Новим роком або ж чий корпоратив відмінили. А тих та інших сьогодні дуже багато. Й ось уявіть собі рекламу подібного заходу. Зразкові тези такі: «Нажирається на чужому корпоративі! Ти зустрінеш Новий рік із людьми, які НІКОЛИ тебе більше не побачать! Головне — ти теж НІКОЛИ їх не побачиш, а тому можна ВСЕ. Ще вчора ти був офісним хробаком: боявся начальника й лазив на порносайти через китайські прокси. Проживи сьогодні хоча б один день як людина». Поки писав, і сам уявив, що заявився на чужий корпоратив, де мене вважали за свого працівника. Котрий напився в перші двадцять хвилин, котрий порушив манірність заходу, котрий почав кри-

чати на фінансового директора: «А ти, буржу, знай: невдовзі вам усім прийде кінець, кровопопивці!». Уявив, як виліз на стіл і гукнув: «Ну, що, смерди, накрилася ваша бюргерська мрія! Не грітися вам у турціях із єгиптами! Не бачити вам подряпаних «Мазд» у кредит! Думали, ви робите цю систему? Ні, це вона вас робить!»

Після цього станцював би під Верку Сердючку й поліз би ціluватися до найкрасивіших дівчат, вони почали б відбиватися від мене. Я б не відступив і отримав би по фізіономії від їхніх товаришів. Стоп! Щоб уникнути інцидентів, на чужий корпоратив потрібно приходити зі своєю бандою, хлопців по п'ять-шість. Переписую рекламний проспект: «Щоразу під Новий рік ми з компанією ходимо на чужий корпоратив! Повеселіть офісний планктон своєю появою. Зробіть чуже свято своїм! Ви — згуртована банда міцних однодумців? На вас чекає незабутній квест у незнайомому колективі! Нові знайомства й дивовижні ситуації — все для вас!... Уявив, як їду після вечірки з друзями. Сьогодні відірвемося на повну, адже взяли з собою ще скільки пляшок. Із чужого корпоративу можна й прихопити. Бо це місце, де живеш останнім днем.

Редакційна рада: Анатолій Бондаренко, Кирило Галушко, Роман Кульчинський, Юрій Макаров, Лідія Смола, Олексій Сокирко, Роман Цуприк

Редакція залишає за собою право на літографування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. За зміст рекламих матеріалів та листів, надісланих читачами, редакції відповідальності не несе

АКЦІЯ

з 15.12.2008 по 15.01.2009

ЛОВИ ПОДАРУНКИ!

ого!

ШВИДКІСНИЙ
ІНТЕРНЕТ

швидкість до **8** Мбіт/сек аbonплата від **60** грн. **1**
підключення за **1** грн.

8 800 506 8 800

(безкоштовно з телефонів мережі ВАТ «Укртелеком»)

my.ukrtelecom.ua

 Укртелеком

Ностальгія Мо

Автор: Антон Зікора

**Дід Мороз знає, що діти лякаються Снігурок
та полюбляють спайдерменів**

А борода в Діда – з білого золота...

розва

Напередодні нового 2009 року **Тиждень** спіймав одного з тих суворих чоловіків у червоному каптані з палицею, які заповнюють собою вулиці у ці дні. Йдеться про Діда Мороза. Вийшло це випадково: журналіст прийшов на акцію протесту під Київську мерію і побачив його там поміж мітингувальників. Дідуль люб'язно погодився розповісти про свою роботу.

— Усе почалося в 1973-му, коли я навчався на другому курсі Київського державного університету. Ми відзначали свято зі своїми товарищами на квартирі одногрупника. Це були часи, коли напиватися просто так, без веселощів, вважалося поганим тоном. Тому вирішили замовити Діда Мороза, але грошей на нього забракло. Довелось взяти все на себе. Грав один, без Снігуровки. Перефразившись в халат матері господаря, використовував її косметику, взяв хокейну ключку його брата, вивернув шапку, натягнув її на голову, зав'язав хустку — вийшов гібрид Баби Яги з Дідом Морозом. Так мене і завербували: у якийсь момент моєї клоунади — ніби хтось по голові мішком гепнув — я начебто й при тямі був, продовжував гррати і водночас ніби провалився в інший вимір. Почув голос: «Ти попав». Спочатку подумав: «Це КДБ». Товарищи мене не відзнали, не відзнала навіть моя дівчина, а коли я перевідгянувся і вийшов до неї, вона образилася і зашила, чому спізнююся. На наступні свята в університеті Снігуровкою була саме вона.

Після навчання дідморозив від різних контор. Дідморожу щороку і до сьогодні, хоча давно вже маю свій бізнес. Щоправда, у зв'язку з останніми подіями думаю припинити маскарад і залишитися Дідом Морозом назавжди.

У.Т.: Що ж саме вас приваблює в дідмороженні?

— Мені цікаво дивитися на світ з-під маски. Хоча є в цьому свої труднощі: обличчя свербить під бородою, вусами та шапкою, грим розтікається. Коли заходиш до будинку — потішеш, коли виходиш спітнілій — мерзнеш. До машини кілька кро-

ків, але все ж таки... Бувало, навіть застуджувався. Страшне інше: те, що тобі в кожному домі пропонують випити і закусити.

Будні Діда Мороза — це виїзди, на яких доводиться змішувати різні напої, заїдаючи їх салатами і цукерками. Уявляєте, що робиться всередині народного улюблена наприкінці його робочого дня. Тому можна я звернуся через ваш журнал до них?

У.Т.: Звісно.

— Люbi друзi, не треба приготувати Діда Мороза, як ви це робите. Якщо хочете віддячити, краще дайте грошей і прибережіть своє олів'є для інших гостей.

У.Т.: Чи траплялися вам якісь особливі запити з боку публіки?

— Інколи дивувалися, що я приходив у гості без баяна чи іншого інструменту. Запитували: «Що ж це за Дід Мороз без баяна?» Тому в мене завжди є синтезатор. Губний. (*Did Moroz gișteas z kișenî drimbu, pochînae grăti.*) Свого часу в моді були Санта Клауси. Люди показували мене дітям, та й примовляли: «Ось він, Санта Клаус». Мене це ображало.

У.Т.: Думаете, якщо Україна вступить до Євросоюзу і НАТО, Санта Клаус зможе змінити Діда Мороза?

— Навряд чи. Для цього слід прийняти протестантизм, чого поки що не передбачається. Можна я звернуся через ваш журнальчик?

У.Т.: Прошу.

— Люди, не називайте мене Санта Клаусом. Я нормальний канонічний Дід Мороз! Той, у якого вірили ваші батьки і товариш Сталін.

У.Т.: Ви, мабуть, добряче ностальгуете за радянськими часами?

— Та-а-к! Діти добріші були, не те що зараз. І Діди тоді авторитетами були. А тепер то Санта Клаус, то Миколай — самі конкуренти. Хоча які вони мені в дідка конкуренти. А індустрія дитячих розваг за пізнього «совка» працювала: кінотеатри, театри, палаці пionerів, чудові мультики. Згадати хоча б того самого Чебурашку. Тепер кажуть, що це мультик для обкурених... Яке блузнірство! Часи жахливі зараз. Два роки тому прийшов в одну квартиру, то дівчинка, поба-

ФОТО: REUTERS

ФОТО: ОЛЕКСАНДР ЧЕКАНЬОВ

чивши нас із Снігуронькою, одразу ж заплакала і втекла до іншої кімнати. Поступово мені вдалося її розговорити, і вона мені показала якихось кіборгів, солдатиків, спайдерменів. І з

двері матуся і здивовано дивиться на мене: «А ми не викликали». «Як же, у мене все записано». «Ми відмовилися в останню мить від виклику, грошей не вистачило». «Га-

Часи жахливі зараз. Два роки тому прийшов в одну квартиру, то дівчинка, побачивши нас із Снігуронькою, одразу ж заплакала і втекла до іншої кімнати

садизмом розповіла, як вони б'ють один одного та ламають голови, ще й показала. А я думаю: це ж треба, дитина боїться Діда Мороза — ще куди не йшло, звичне явище — а ось кіборгів не боїться. Куди світ котиться?

ДІД МОРОЗ НАЗАВЖДИ

У.Т.: Розкажіть про найцікавіший випадок зі своєї практики.

— Якось, пригадую, приїхали в одну багатодітну родину. Відчиняє

разд, грошей не вистачило, впускате», — ми вирішили привітати дітей безплатно і так захопилися грою, що цей добродійний виступ запам'ятався мені назавжди. Навіть роздали подарунки інших дітей, а потім купували і для них.

У.Т.: Чи не складається враження, що Дід Мороз сьогодні — це більше іграшка для дорослих, аніж для дітей?

— Так і є. Дід Мороз дітям майже не потрібен. Дорослі веселяться, співають, грають, а діти сприймають усе абсолютно байдуже. Буває, щоправда, викликають до дорослих дітей, які сприймають нас цинічно. Таких прагну одразу «обламувати», розмовляючи з ними їхньою мовою.

У.Т.: Дуже жорсткий Дід Мороз, напевно, виходить.

— А не треба плутати демократію із вседозволеністю вже в такі роки. Хоча, певна річ, є діти, які вірять у Діда Мороза й Снігуроньку, але, помічаю, таких із кожним роком стає дедалі менше.

У.Т.: А ви пам'ятаєте, коли самі перестали вірити в Діда Мороза?

— А я й досі вірю. Адже я існую.

Мій співбесідник вимовив останню фразу і розчинився в грудневій заметлі. ■

Передплатіть журнал

Тиждень

український

www.ut.net.ua

**та візьміть
участь
у розіграші**

**10-ти сертифікатів на суму 3 000 грн від «ЦЕНТРАЛЬНОГО БУДИНКУ МЕБЛІВ» та
10-ти швейцарських годинників від ПЕРШОГО УКРАЇНСЬКОГО
ГОДИННИКОВОГО ЗАВОДУ «КІЇВСЬКА РУСЬ»**

*ЦЕНТРАЛЬНИЙ БУДИНОК МЕБЛІВ: м. Київ,
бул. Дружби Народів, 23; телефон: (044) 2000067

****Перший український годинниковий завод
«КІЇВСЬКА РУСЬ»**

Гуртовий продаж:
За інформацією з продажу в
регіонах України та за кордоном зв'яжтесь
за tel.: 538-14-15, 592-75-28, 592-75-29,
592-97-28, 592-97-29

092-97-26, 092-97-29.
Роздрібний продаж: м. Київ: ТЦ «Метрополіс»,
магазин «Золотий Остап»
(м. Майдан Незалежності);
Магазин «Перлина», м. Київ, вул. Хрещатик, 21

KYIVSKA RUS

 COLLECTION

ПРИЗИ НАДАНІ

КИЇВСЬКА РУСЬ
ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ГОДИННИКОВИЙ ЗАВОД

member of EDELWEISS GROUP

УМОВИ АКЦІЇ: Передплатіть журнал «Український тиждень» на 2009 рік не менше, ніж на 6 місяця, то надішліть до 26 грудня 2008 року оригінал передплатного абонементу на журнал

«Український тиждень» та купон, в якому зазначено прізвище, яким Ви хотіли б виграти, за адресою: 03040, м. Київ, вул. Васильківська, 20, редакція журналу «Український тиждень».

НВІДО УЧАСТІ В АКЦІЇ приймаються оригінали передплатних абонементів з чіків від ізмінного касового спірту або чеків, які були видані про здійснення погашення

адресованіми літерами, мають бути вказані телефон, адреса, та ін. інформація згідно з вимогами, встановленими відповідно до законодавства України та вимогами, встановленими Урядом України від 2009 року, а також розміщено на сайті www.uf.net.ua

2009 рік з також розміщене на сайт www.maketa.com

Оформите передплату вы можете:

1. У редакції:
 - заповініти квитанцію у відділенні будь-якого банку
(отримуєте: ТОВ «Український тиждень» р/р 26007026823721
в Генеральному відділенні КМФ АКБ «УКРОСІЦАН» МФО 322012
Код ЄДРПОУ 35392656 за передплату на журнал «Український тиждень»);
 - разом з розшифровкою вказати адресу доставки та контактний телефон;
 - оплатити її у найближчому відділенні банку;
 - відправити копію сплаченого бланку замовлення
(квитанцію про оплату) та купон з обранним призом:
 - * факсом: (044) 503-37-41 (40);
 - * поштою: ТОВ «Український тиждень»
вул. Василіанська 2а, м. Київ, 03040

Вартість редакційної правадості журналу «Український тиждень»:

Віртуальна редакція
1 місяць = 14 грн.

1 місяць - 14 грн.
3 місяці - 42 грн.

3 місяці - 42 грн.
6 місяців - 84 грн.

3 місяців – 54 грн,
12 місяців – 168 грн.

2. У буль-якому відділенні зв'язку «Укрпошта». Передплатний індекс – 99319.

3. У передплатних агентіях:
м. Київ: ЗАТ «Передплата агенція «KSS», Агентство передплати
та доставки «Бліц – Преса», ТОВ Передплата агенція «Статус»,
АТЗТ «САММІТ», ТОВ «ПресЦентр», ТОВ «Фірма Періодика»,
ТОВ «ВПА», Агенція передплати «Меркурій»;
Інші міста: ДП «САММІТ-Крим» (м. Сімферополь),
Філія ДП «САММІТ-Крим» (м. Ялта), «САММІТ-Харків»,
«САММІТ-Кременчук», ДП «САММІТ-Дніпропетровськ»,
ТОВ «ПресЦентр» (м. Запоріжжя),
ТОВ Агенція передплати «Меркурій» (м. Кременчук),
ТОВ фірма «Меркурій» (м. Дніпропетровськ, м. Новомосковськ, м. Павлоград),
ТОВ «Донбас-Інформ» (м. Донецьк) ТОВ «Медіа-Прінт» (м. Черкаси)
ПП «Медіа-Новости» (м. Полтава), ТОВ НВП «Ідея» (м. Донецьк)

Загальнодержавна інформація звертається за тел. (044) 503-37-41 (40)

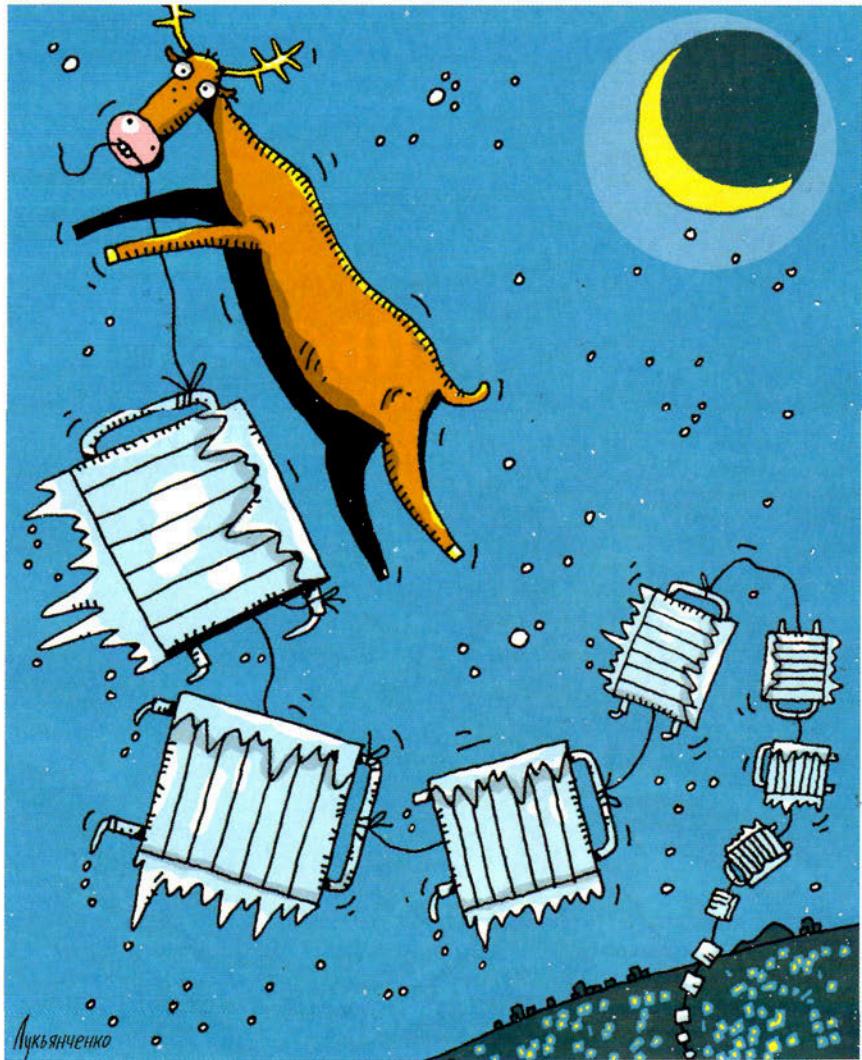
За детальною інформацією звертайтеся за тел. (044) 503-37-41 (4U)
Макарчук Олеся Геннадіївна, Самбурська, Красній просп. 19

Менеджер з передплати Семяновська Карина kloshut.net.ua

— беріт один з зазначених призів

ОДИННИК

Аамаарі в Україні

АВТОР: Антон Зікора

Добра новорічна казка про те, як улюблене оленя Йоулупуккі забрало холод в українців

«**Т**ак і знов, що він сьогодні буде не в гуморі», — подумало оленя Аамаарі, дивлячись з-під волохатих вій на свого господаря, який щойно вийшов зі свого сніго-

вого барлогу. Йоулупуккі виглядав невиспаним, він пихав і кректав, а його широке чоло блищає від крапельок поту. Глобальне потепління вбивало старого з кожним роком. Зараз, коли температура повітря в Лапландії піднялася до мінус сорока градусів, він дуже страждав від спеки. Гноми, росомахи, вовки, косулі, еноти, песці, білі та бурі ведмеді — всі дивилися на нього зі щирим співчуттям.

У скорботній тиші Різдвяний дід оголосив торс, залишившись у смішних червоних штанях, голосно крекнув і зарядив зі всієї силі ногою по стовбуру високої сосни. Величезні білі пластівці посыпалися на Йоулупуккі. Це принесло хвилинне полег-

шення, старий розтер на тілі сніг, що тут же перетворився на струмки, і заговорив: «Скрутні часи настали, любі друзі! У кого які пропозиції щодо святкування Нового року?» Оточення мовчало: це означало, що кожен помічник Різдвяного діда сьогодні прямуватиме туди, куди накаже господар зими.

ПОБІДИТОВІ РОГИ

Йоулупуккі взявся за розподіл. Гноми, росомахи, вовки, косулі, еноти, песці, білі та бурі ведмеді — всі потягнулися в різні країни. Ім належало стати там повноважними представниками Різдвяного діда й допомогти зустрічати народам Новий рік. Останнім часом країн у світі побільшало, тому Йоулупуккі довелося вирішувати кадрове питання за рахунок сумісництва. Аамаарі часто закліпало блакитними очима, коли Йоулупуккі покликав його до себе.

«Підійди-но сюди, май хлопчику», — сказав Різдвяний дід. «Як ти себе почуваєш, Аа?» — іноді, коли був розчулений, Йоулупуккі називав свого улюбленця Аа.

«Добре, дідуся», — відповіло Аамаарі. «Декому з них, — Йоулупуккі показав на помічників, що збиралася в далеку путь, — я дав по дві три країни. Ти відправишся в одну». — «Я виконаю кожен твій наказ», — спокійно мовило оленя. Аамаарі завжди було готове робити те, що йому говорила батьківщина. Велика та неподільна Лапландія для нього була понад усе. «Тобі випало вирушити з великою місією до України, — сказав Йоулупуккі й провів рукою по голові оленяти. — Але, щоб виконати цю місію, тобі потрібно поставити побідитові роги». «Чому саме побідитові?» — запитало Аа. — «Потім дізнаєшся».

Вже за десять хвилин Аамаарі мчало фінською тундрою крізь холоднечу зимову пітьму. Дуже вже йому хотілося виконати завдання любого Йоулупуккі. Колись ідея великої Лапландії панувала на більшій частині земної кулі в зимовий час. Проте в останні роки природа почала відвертатися від Йоулупукківного царства. В світі катастро-

ВПРИТУЛ

фічно потеплішало, від чого Різдвяний дід почав різко здавати. Тепер же улюбленому оленяті випало виправляти становище.

«Я З ЛАПЛАНДІЇ»

Чи довго скакало Аамаарі, але незабаром опинилося воно в Україні... Київ уразив своєю величиною. «Так, він більший, ніж виярок Труусамо, де я народилося й виросло», — думало Аа, стоячи посеред святкової вулиці Богдана Хмельницького... Щоб виконати як слід свою місію, Аа треба було під виглядом новорічного оленя відвідати святкові заходи місцевих партій.

Найперше, куди забрело Аа, був великий кінотеатр у центрі української столиці. «Як справжній! Як справжній!» — закричали, побачивши оленя, діти, які відзначали тут свято. Хлопчики та дівчата почали гладити Аа по спині, обійтися його та розпитувати про Йоулупуккі. Олена не стало говорити про те, як насправді почувався Різдвяний дід. Воно тільки ластилося до дітей, даючи їм погладити свої боки й побідитові роги. Все було добре, поки не з'явився найбільший хлопчиком, якого всі навколо називали Професором. Він підійшов до Аамаарі й грубо запитав: «Це ти з Фінляндії?» — «Я з Лапландії», — гордо відповіло оленя. Професор уявив його за роги, притягнув до себе й сказав: «Коротше, так і передай своєму Ахтісаарі, що ми ніколи не визнаємо Косова. Не визнаємо, правда, хлоп'ята?» — «Правда!» — відповіли всі діти як один. Це було сказано з такою злістю, що перелякані тваринка одразу пішла зі свята.

Чи довго оленя блукало Києвом, чи ні, та зайдло воно ще в одну будівлю. Тут його теж обступили діти, які у великій залі святкували Новий рік: Вони почали гладити його й розмовляти з ним. Олена також дало їм погладити свої побідитові роги. «Добре діти, не те, що ті», — подумало Аамаарі. Ale ось з'явилася дівчинка з косою на голові. «Ta це ж олена діда Йоулупуккі. Як справжні! Дивіться, яке хутро, дістаньте мені його», — закричала вона. Одразу ж до Аамаарі підійшло кілька сильних хлопчиків. Вони спробували схопити оленя, щоб здерти з нього шкіру для нової шубки дівчинки, але розумне оленя чокнуло до виходу.

насилася Лапландія, нескінченне літнє поле у виярку Труусамо. Олена бігало по ньому, а навколо кружляли прозорі бджоли. Останнім зусиллям уже тъмяної свідомості Аамаарі прогинулося, вирвалося з колихких обіймів і кинулося на вулицю. Сили й енергії на виконання свого обов'язку заради великої Лапландії майже не залишилося.

Тільки наступного дня, вже геть виснажене після ночіві під мостом Платона, Аамаарі забрало холод із батареї українців — в їхніх будинках і офісах знов оселилося тепло. Потім оленя забрало мінусову температуру з їхньої їжі. Люди, як і раніше, почали їсти теплі борщі та

«Це ти з Фінляндії?» — грубо запитав у оленя Професор. «Я з Лапландії!» — гордо відповів він

Зовсім засмучений Аамаарі ще довго ходив містом, доки знову не зайдов до одного з центральних будинків. Там теж бавилися діти, вони теж відзначали Новий рік. І теж, побачивши оленя, почали розпитувати про життя Йоулупуккі, гладити тваринку та обійтися її. За якийсь час до них приєднався ще один хлопчик. Діти, побачивши його, почали розступатися: одразу було видно, що він головний. «Розступіться, любі друзі», — сказав хлопчик, і Аамаарі це дуже сподобалося. Адже господар Лапландії Йоулупуккі теж називає своїх друзів «любі». Олена довго спілкувалося з хлопчиком. Голос співрозмовника заколисував Аамаарі. «Ці руки ніколи не крали», — говорив хлопчик і ніжно гладив ними оленя. Аамаарі майже заснуло: йому

підігріті котлетки. Потім дійшла черга до спиртових напоїв, вміст алкоголя в яких під час кризи не перевищував 38 градусів. Це була холодна горілка, проте Аамаарі забрало з неї холод — і вона стала сорокаградусною. Сміливе оленя додало туди теплого пива, і вона стала ще тепліша. Тож українці сіли за новорічні столи радісні та щасливі. Кризи як не було. О двадцятій годині люди почули новорічне привітання президента, в якому він зичив усім щастя і критикував прем'єр-міністра. Але всього цього не чуло відважне оленя Аамаарі, адже саме відносило в своїх ~~побідитових рогах~~ до далекої Лапландії. Там його чекав Йоулупуккі, що пітнів через не звично високу температуру. ■

ШЛЯХЕТНЕ СЕРЦЕ КОНЬЯКУ

Із 1724 р. дім «Ремі Мартен» одержимий одним заповітним прагненням — створювати шляхетний напій, який веде родовід із самісінського серця виноробного регіону Коньяк — коньяк Фін-Шампань. Урожай найкращих виноградників, традиційні методи дистилляції, надіривала витримка в діжках із лімузенського дуба й, нарешті, мистецтво «майстра погреба», — все це поєднується в неповторному насліненні ароматів.

Шлях коньяку починається з виноградників земель Фін-Шампань, де завдяки особливому мікроклімату й ґрунтам, багатим на крейду й валіно, виростає виняткової цінності виноград. Між виноградарями і домом «Ремі Мартен» здравна склалася особливі стосунки співробітництва. Це

співробітництво носить юридичну форму альянсу. Альянс називається «Альянс Фін-Шампань»; із ним співпрацюють дві третини виноградників.

«Ремі Мартен» не лише зберігає вірність традиційному способові дистилляції на осаді в малих перегінних кубах-аламбіках, але й витримує свої спирти набагато довше, ніж вимагає закон. Головна мета — повністю розкрити насиченість коньячних ароматів. Величезну роль відіграє мистецтво «майстра погреба», яке в домі «Ремі Мартен» передають буквально з рук у руки. Пристрасна відданість майстра своїй справі — запорука того, що й приїдешні покоління зможуть наслоджуватись унікальним шляхетним коньяком Ремі Мартен Фін-Шампань із самого серця коньячного регіону.

НАДМІРНЕ СПОЖИВАННЯ АЛКОГОЛЮ ШКОДИТЬ ВАШОМУ ЗДОРОВ'Ю

Ексклюзивний дистрибутор ТзОВ ФТД "Маркет Груп", тел.: (056) 749-72-12.

Ліцензія ДДААК ДПА України № 004443 від 13.09.2004

Рік за Тижнем

ПІДІБРАВ: Анатолій Бондаренко

Мозаїка світу в заголовках та цитатах із публікацій **Тижня**

«Газпром» спростував інформацію про домовленості з «Нафтогазом України» — рік починається з газоподібної брехні.

На горі Високий Верх поруч зі Славським зламався двигун канатно-крісельного підйомника. Акушер для РНБО: президент представив регионалку Богатирьову під оплески «помаранчевих» міністрів. По всій Україні люди вишикувалися в черги за компенсацією втрачених заощаджень — Ощадбанк повертає борги. Беня Крік проти Остапа Бендера — Рінат Ахметов та Ігор Коломойський змагаються за Дніпроенерго

КРАЩЕ ГНАТИ, НІЖ БУТИ ГНАНИМ

Відбувся міні-спаринг Юрія Луценка та Леоніда Черновецького. «Я обов'язково доведу кримінальну

справу до кінця. На цього пана чеєва або психлікарня, або в'язниця», — Черновецький як дзен.

Кінець «Дона Сем'онова» — Семена Могилевича спіткала доля Аль Капоне. З Росії до України перебралася партія Грігорія Грабового, шарлатана, який бере гроші за воскресіння померлих людей. На голову землянам може впасти американський супутник-шпигун, переповнений небезпечними речовинами.

ВиСОТА взята, проте, щоби вступити до СОТ, Україні знадобилося 14 років. Після приєдання українці можуть розраховувати на якісний і дешевий алкоголь: життя поліпшується, а самогон чомусь не зникає. Краще гнати, ніж бути гнаним.

Скандал із посланим «на середній міліцейський палець» спікером Верховної Ради, «Кожа ностра». «Що ви за дікі люди такі», — заявив Арсеній Яценюк. Зате у стінах парламенту можна не лише вінчатися, а й хрестити дітей, які зрештою виростають і йдуть у виши. Незалежні зовнішні тестування випускників дає шанс позбутися корупції при вступі, однак батьки проти. Суцільні тести і протести.

Позиції українців у професійному боксі як ніколи серйозні: четверо чинних, один тимчасовий та один почесний чемпіони світу. Крім

політичних важковаговиків у мери Києва йдуть професійні блазні.

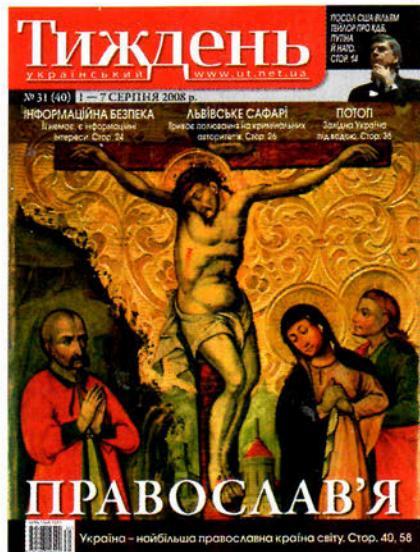
БЮТ погодився не чіпати Конституції, та лише на певний час. Ющенко й Тимошенко активно з'ясовують, хто буде головою Фонду державного майна. Прем'єрка заявила, що «при пані Семенюк Фонд держмайна працював за найкорупційнішими схемами, і ми це доведемо на десятках підприємств». Українці щороку із задоволенням дають хабарів на \$700 млн.

Закордонні ЗМІ продовжують передрук статей про те, що в київських іграшкових крамницях відбувається жвава торгівля ляльками Адольфа Гітлера. Німеччиною прокотилася хвиля неофашістських демонстрацій. Усе почалося з маленького містечка Штольберг.

Напередодні старту кампанії зі щеплення проти кору і краснухи після введення вакцини помер оди-надцятилітній. Прем'єр-міністр, у якої навіть скафандр має бути від «Луй Вуйттона», стала ініціаторкою чергового газового скандалу, цього разу об'єкт атаки — американська компанія Vanco. Ділять шкіру неподіленого шельфу.

ВСКОЧИЛИ У ГРЕЧКУ

Держкомстат тішить громадян зростанням зарплат, проте реалії

ВПРИТУЛ

шокують. Убито завгоспа Національної академії наук. Вчені з США Луїс Санчо й Волтер Вагнер подали до суду, вимагаючи зупинити будівництво Великого адронного колайдера.

Депутати не хочуть, щоб імпортні автомобілі стали дешевими. Вартість сотки у передмісті Києва невпинно зростає. Київські виборці на виборах знову вскочили у гречку. Щойно секретарем Київради вдруге обрали соратника Черновецького Олеся Довгого, у місті почали зухвалі ущільнювальні забудови.

З'ясувалося, що оспівані Шевченком кобзарі розмовляли на «фені». Смалець для Маккартні – тестування політиків на бітломанію пройшло вдало. Завдяки кишкові палиці вчені за 20 років експериментально підтвердили теорію Дарвіна. Натомість збріна Іспанії перемогла на чемпіонаті Європи тільки через 44 роки після свого першого тріумфу.

Віктор Ющенко має «психастеничний тип особистості». У президентській партії «Єдиний центр» знайшли медіума. Світові економісти пропонують Україні переглянути монетарну політику, реформувати аграрний сектор і «по повій» платити за газ. Багата Америка купує нові автівки на третину дешевше, ніж бідна Україна.

Винних у потопі на заході України, як завжди, немає. У Судаку й Гурзуфі заборонили купатися.

Наступною буде Україна: війна у Грузії збільшила вплив того, хто

може застосувати силу. НАТО і Росія мірялися військово-морською потужністю у Чорному морі. Росія визнала незалежність Південної Осетії та Абхазії. Її солдати грабують мирне населення.

Кучмі обіцяли нари, а він відзначив своє 70-річчя за \$4 млн. Банки підвищують відсотки за раніше виданими кредитами. Банани коштують дешевше, ніж вітчизняні помідори. Уряд влив мільярди у вугільну галузь. У віртуальному світі заробляють реальні гроші.

ПІРАТСЬКИЙ РАЙ

33 українські танки й екіпаж опинилися в полоні. Раби. Їх хапають на вулиці.

Кінець капіталізму. Світ розмірковує про глобальну економічну кризу й думає, як із неї вити. Нобелівську премію з економіки отримав лівий ліберал Пол Крутман. Екстрасенси достроково повертаються на телевізійні екрани.

Смертельне танго: що робити, коли внаслідок кризи у квартирі зникнуть вода, газ і струм? Реквієм по Ремарку: початок часу вічних цінностей.

Політики заплуталися в антикризових заходах: для них криза, як корито. І вся лобістська рать... Злаьте, приїхали – пільги для неіншуючого автопрому.

Кредитні історії. Банки лобіюють процедуру спрощеного продажу майна, що перебуває у заставі, а для 99% банківських вкладників найактуальніше питання

– як отримати гроші з депозитів. Паніки немає.

Телешоунізм депутатяkal. Двопартійна дружба між БЮТ і ПР. Електоральний склероз. Для прихильників Тимошенко політичний курс не головне. Сепаратист Балога – санттехнік, який розвалює систему. Фракція НУ-НС остаточно розкололася на два табори.

Світ очима регіонала. Фальшти воугодники. І знову Медведчука. «Несторе, вийди!». «Жесть» міністра. Мої шльондри. КучмоЗМІ. Рух за погromи. Бунтарі й анархісти. Життя як гра. Лазня на Хрещатику – обсяг ринку земельних хабарів у столиці – \$1 ман на день. Суд судом поганяє. Судді мілють: підсумки обшуку. Гривня-маріонетка. Дефіцит скарбу нації. Гірка нота для шательки. Зміна патріарха.

Краса по-американські. Добро-Зло. Бомбардування любов'ю. Барака для Америки. Берлін тягне час. Закваска тероризму. Індійська рулетка.

Крах імперії. Сепаратизм у Росії набирає обертів. Кавказ танцює. Прогавлене щастя: Східна Європа повертається до комуністичних зліднів.

Банківське зло. Долар помре. Фінансист із США Пітер Шіфф прогнозує близьке падіння американської валюти: «Якщо уряди інших країн перестануть купувати долар, інвестувати в нього, у світовій економіці почнеться спадок ринків санс», – стверджує він.

«Газпром» знову спростував інформацію про домовленості щодо боргу «Нафтогазу України». З Новим роком! ■

Сніговик дворовий і офісний

АВТОР: Володимир Кузнецов, скульптор

Зимова розвага відбудеться навіть за відсутності снігу

Спочатку ліпиться найбільша сніжка, яку ви спроможні підняти, і котиться засніженою поверхнею землі назустріч призахідному сонцю, набираючи ваги, аж поки її вже не можна буде зрушити з місця

Місце, з якого снігову кулю не можна зрушити, має бути гідним, щоб сніговика було видно здалеку. Робимо меншу снігову кулю – це буде тулуб – і ще меншу – голову. Куля ставлять одну на одну. Для міцності слід робити заглиблення, в яке укладається наступна куля. Між ними можна сковати невеличкі яскраві подарунки – вони потішать нас, коли сніговик розвалиться

Робимо сніговику руки з патичків і нанизуємо на них шматочки хліба та сала. По-перше, вшануємо культовий продукт, по-друге, матимемо приємну нагоду спостерігати бенкет синиць. Адже питомо українська пташка забарвлена в національні кольори і до нестями любить сало

Обличя робимо традиційно: ніс – марковина, зуби – насіння, очі – сухофрукти. Характер виробу залежатиме від головного убору: капелюха, бейзболки, растаманського берета чи рокерської бандани. Сніговика можна прикрасити акріловими цільками або розмальовати акварельними фарбами чи спиртними напоями (якщо не шкода)

Щоб надати сніговику блиску та міцності, можна поблизути його водою (аби взялася крига) або швидко та обережно обробити гарячою праскою. Якщо сніговик при цьому волатиме: «Не треба! Я все віддам!», радійте – знайшовся ваш приятель, який учора пішов по пляшку і десь ізник.

ВПРИТУЛ

ВИПАДОК 2: ФОРС-МАЖОР

Снігу немає! Немає також часу, місця і теплих рукавиць. Усі ці варіанти передноворічного форс-мажору не завадять нам таки зліпiti сніговика — глобальне потепління змушує шукати альтернативні рішення. Безсніжного сніговика найкраще ліпiti в офісі в останній робочий день перед канікулами з матеріалів, що назираються за рік у кожному робочому столі.

Отже, стелимо на підлогу шмат готової до утилізації польетиленової плівки, кладемо на нього великий аркуш білого паперу. Зволожуємо його, щоб він набув еластичності, але не розлазився в руках

Ліпимо велику «сніжку» зі старанно пожмаканих старих звітів та накладних, загортаемо її у вологий папір і фіксуємо липкою стрічкою або нитками. Кулька готова. Потрібно зробити ще дві

Кульки з'єднуємо липкою стрічкою, нитками – будь-чим, що є під рукою. Щоб сніговик не падав, приклеюємо його до CD з торіншою презентацією

ДОВІДКА

Пінопласт – субстанція корисна, але шкідлива. Крихти пінопласти забруднюють офісне довкілля, липнуть до одягу та ортехніки. Тому кришти пінопластові упаковки від техніки потрібно таємно, у добре провітрюваному приміщенні й одягнутися для цієї справи у бавовняний одяг.

Прикрашаємо сніговика. Можна просто забризкати його кольоровим «снігом» із балончика, а можна дати волю творчості й вигадати щось складніше. Наприклад, обмазати витвір клеєм і притрусити конфеті, блискітками або подрібненим пінопластом [див. довідку], а потім почепити на нього барвисте пір'я, дрібні ялинкові прикраси або хоча б різномальорові скріпки

Для шанувальників фантастики, а також для всіх кіян – сніговик із космосу. Паперові «сніжки» загортаемо у харчову фольгу. Робимо з будь-чого лапки, вушка, антени та інші космічні атрибути. Виколупаємо із двох запальнічок лампочки (час, нарешті, кинути палиті!) і робимо з них очі гуманоїда. Такий сніговик згодиться і в літку – його можна поставити на балконі, щоб відлякувати голубі

НОВО

АВТОР: Антон Лузер

**Спецкор *Тижня*
розслідував ритуальні
вбивства**

З власного досвіду роботи у правоохоронних органах знаю, що на новорічні свята рівень злочинності спадає. Це можна пояснити тим, що і крадії, і наймані вбивці також сідають за стіл, чекають, доки проб'є дванадцята, щоб із рідними та близькими перехилити келих шампанського або щось міцніше. Ні, звісно, трапляються НП, коли, перебравши зайвого, товчуть один одному пики. Та я ніколи не подумав би, що у ці святкові дні скують серійні убивства.

Київ, 26 грудня, ранок. Здається, вже десята, але надворі сіро, ніби у сутінках. Чайник закипів, заварюю каву. В пачці лишилася одна сигарета. Беру її та чашку, йду на балкон і повільно курю. Кава зовсім не бадьюить. У кімнаті тихо бубонить телевізор. На каналі чесних новин чи то чиновник, чи то банкір обіцяє, що гривня зросте і криза скоро міне. Говорить переконливо, але очевідно чому бігають.

У холодильнику тільки морожений корм для рибок. Добре, що позавчора у **Тижні** дали гонорар. Дістаю з шафи кілька купюр, взиваюся, вдягаю пальто і капелюх. На сходах зіштовхуюсь із сусідом зверху та його ротвейлером. Пес гарчить і клацає зубами. «Чому собака без намордника?» — запитую суворо. «Ta пішов ти...» — бурчить він собі під ніс. Я вдаю, ніби не розчув.

Труп лежав поруч із під'їздом. Над ним схилилися дільничний Фельдман, зовсім не схожий на

КАРІКЮР ГЕННАДІЙ БАРАНЕНКО

річна жертва

еврея, і двірник Петрович, тихий інтелігент-алкоголік. «Що це в біса таке?!» — вигукнув я. «Ти що, не бачиш сам?» «Та-а-к...» — тільки й вимовив я. «Та-а-к...» — повторив Петрович. Жертва не була схожа на самогубця — на тілі чітко виднілися сліди від ударів. Найімовірніше, сокирою. «Звідки вона тут взялася?» — це я до Фельдмана. «Ніхто нічого не бачив, нічого не чув, — махає той рукою. — Словом, як завжди». Я йду, не прощаючись. Здається, накльовується тема для журналістського розслідування.

Київ, 26 грудня, близче до обіду. Нарешті на тому кінці дроту беруть слухавку. «Ти що, ще спиш?» — запитую. «Вже ні», — втомлено відповідає Андрій Лаврик, редактор відділу розслідувань **«Тижня»**. «Вибач, — кажу й одразу переходжу до справи. — Є тема». «Ну?» «Коротше, сьогодні біля моого будинку знайшли труп». «Один? — без тіні подиву перепишу Лаврик і, почувши ствердину відповіді, роздратовано продовжує: — Тоді для нас це не тема. Гора трупів або труп, приміром, міністра — це тема, а труп одного нещасного — не наш рівень. Скільки можна повторювати?!» «Так, Андрію, але у мене таке пе-

«Ти даремно тут розпитуєш, ніхто тобі нічого не розповість», — раптом каже дід. — «Бо її будь-хто з наших міг теє, ага!»

редчуття, що коли крутонудти, то щось серйозне випливе». Редактор довго мовчить, а потім кидає: «Роби, що хочеш, але я тебе запевняю: то марна справа».

Я кладу слухавку і набираю номер джерела у правоохранних органах. Передчуття мене ніколи не підводило. Після нетривалої розмови маю адресу загиблої: вона мешкала у селищі під Борисполем поруч із літостоспом. Що ж, перша ниточка є.

Десь неподалік села Олександрівка, 26 грудня, 14:45. За вікном маячать голі дерева. Деінде з-за них видніються спустошені поля, кружляють зграї круків. Маршрутка повзе слизькою дорогою. Лунає радіо «Шансон». Крім мене, здається, «Лесоповал» нікого не дратує. Двоє п'яних молодиків, які сидять спереду, скоро почнуть підспівувати.

Намагаюся зосередитися на справі. Отже, жертва родом із Бориспільщини. Що вона робила сьогодні вранці (а може, вночі) у столиці? Цікаве запитання, пошукаю відповідь на місці. За що її могли вбити? Бориспільський район, між іншим, відомий земельними скандалами. За землю, здається, тут уже вбивали. Але сокира якось мало схожа на знаряддя найманого вбивці. Хоча не виключено, що таку зброю вибрали, щоб увести в оману слідство. Але що тут гадати? О, здається, моя зупинка.

Селище N, 26 грудня, вечоріє. На вузеньких вулицях безлюдно. З-за парканів чути злий гавкіт. Село виглядає непривітним. Наздоганяю жіночку *середніх років*. Вона тягне за собою кравчучку. Колеса візка пронизливо скриплять. «Здрастуйте! — показую їй журналістське посвідчення. — А

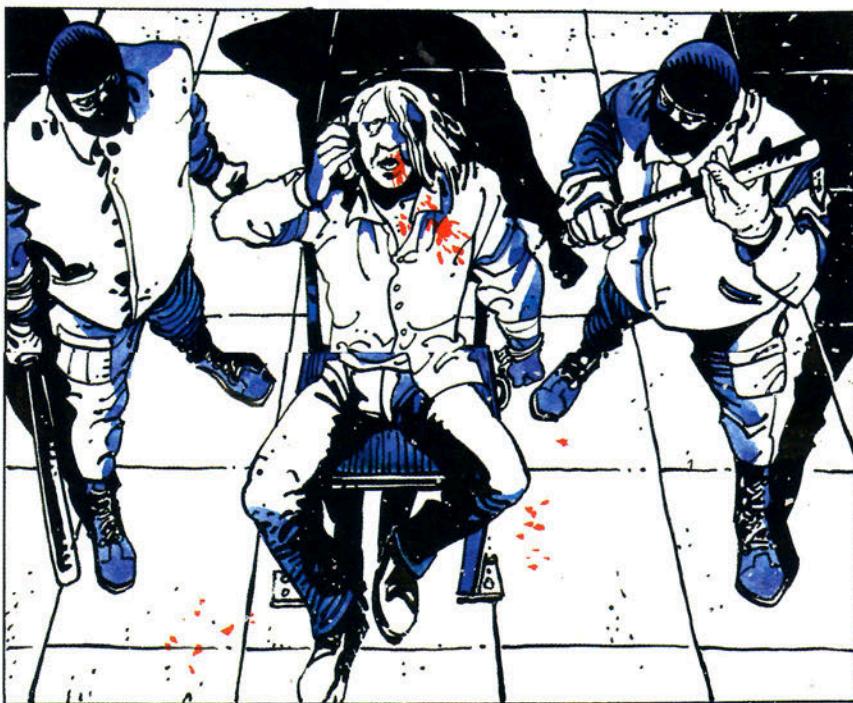
«Щось вона приховує», — подумав я.

Іду далі. За рогом наштовхуюся на двох мужичків, що сидять за грубо збитим столом на ящики з-під пива. Вітаюся, показую документи. Мені протягують пластиковий стаканчик, з якого тхне самогоном. Хочу відмовитися, та мужички такі приемні, і я п'ю за їхнє здоров'я. «Чи знали ми таку? Та хто ж її не знав! — каже один із них, наливаючи знову. — Гарна була, кучерява. У лісі любила гуляти...» «А що, вбили її?» — устравя інший. «Так», — кажу. «Шкода... Ну, тоді давай за упокій!» Прощаюся і продовжує пошуки. У голові посвітлішало, але хода стала менш упевненою.

«Гей, хлопче!» — покликали мене. Озираюся, бачу згорблена дідка, який обперся на тин і димить самокруткою. Підходжу, запалюю сам. «А що, ти з міліції?» — хитро примрежується. «Ні, журналіст, збираю інформацію про жертву», — відповідаю. «То значить, її таки того? — зітхає дід. — Шкода, хороша вона була». Ми мовчки куримо. «А ти даремно оце тут розпитуєш, *ніхто тобі нічого не дозволить*», — раптом каже він. «Чому це?» «Бо її будь-хто з наших міг теє, ага!» «Справді?» — дивуюся. «Бо часи такі — криза. — Дід викинув самокрутку. — За гроші на будь-що готові». Я не знаю, що на це відповісти. Натомість запитую: «А де ви востаннє бачили жертву?» «А он там, — дід показав у бік лісочки, — якраз біля стежки, ото де свіжий пеньок». Дякую і прощаюся. Десь у сажку зарожкало порося.

Ліс, 26 грудня, майже темно. Ухнула сова. Я присів на пеньок, той самий, про який казав дід. Вдихнув на повні груди. Добре тут, тихо, спокійно. А повітря яке! Розумію, чому тут подобалося жертви.

Хруснула гілка. Один раз, другий — усе близче і близче. Подумки я пошкодував, що не маю із собою якогось нагана. Поміж де- ►

рев я побачив силует, людина швидко йшла прямо на мене. Це був високий, метрів за два, кремезний чоловік років 45-ти із довгим сивим скуйовдженім волоссям. І я не сказав би, що погляд з-під великих насуплених брів був привітним. «Доброї вечора!» — чемно сказав я, шукаючи очима міцний дрючик. Так, про всяк випадок. «І тобі привіт, хлопче! — відповів він басом. — Ти що тут робиш серед ночі?» «Журналістське розслідування проводжу. Жертву вранці знайшли...» Мужик криво посміхнувся: «Ну то ющо? Скорі таких жертв будуть ти-сячі! Так, схоже, він божевільний. «Звідки ви знаєте?»

Чоловік відповісти не встиг. З різних боків на нас накинулися чорні тіні. Мене одразу кинули на-

землю і придавили, почувся шум боротьби — божевільний здаватися не збирався. Аж раптом пролунав постріл і все стихло. Мене поставили на ноги. «Ти хто такий? Що тут робиш?!» — грізно запитав чоловік у бронежилеті. У нього за плечима висів автомат. «Я кореспондент **Тижня**, проводжу журналістське розслідування», — відповів. Люди у бронежилетах і масках перезирнулися. Я помітив на їхніх плечах дивні емблеми: олень на тлі трьох дерев і загадкова абревіатура СБНР. «Поїдеш із нами!» — сказав один із чоловіків, напевно, командир загону. «Ви не маєте права, я ж журналіст!» — запротестував я. «Потім розберемося», — сказали мені й натягнули на голову мішок. «Я напишу на вас заяву в прокуратуру! — обу-

рився я. — Я вас по судах затягаю!» Тим часом мене запхнули в автівку і повезли у невідомому напрямку.

Невідомий напрямок, 26 грудня, орієнтовно час трансляції серіалу «Менти». Я нічого не бачу, але відчуваю, що машина мчить понад 100 км/год. Тріскотять рациї. Чую, як хтось каже: «Так, ми його «пробили», це Антон Лузер, журналіст, колись працював в органах, а тепер пописує паскудні статейки проти нас». «Що з ним робити?» «Відпустіть, нам новий Гонгадзе не потрібен».

Машина різко гальмує. Мене виштовхують і зривають із голови мішок. «Усе, вільний! — каже людина у масці. — І щоб нікому ані слова про те, що сталося, а то... — людина провела рукою біля горла. — Зрозумів?!» Я кивнув. Дверцята зачинилися, й автівка зірвалася з місця.

Озираюся. Проспект Бажана, станція метро «Харківська». Ну хоч не в ліс завезли, — радію я.

«Братан, закуріть не найдеща?» — підходить до мене симпатичний юнак. «Не курю», — відризаю я. «А мабіла єсть? Дай маме позваніть!» Я проводжу «двійку» в голову, юнак розгублено присідає. Бачу, як до мене мчить зграйка таких самих симпатичних молодиків. Я біжу у зворотному напрямку. Кілометрів через півтора мені вдається відірватися. Віддихавшися, набираю телефон Лаврика. «Андрію, ти не повіриш, що сталося! — кричу в слухавку. — Тут тема вимальовується — просто бомба!»

Штаб-квартира надсекретної спецслужби СБНР, 26 грудня, 22:00. Велика кімната без вікон, зі стелі звисає єдина лампа без абажура. Але її світла вистачає, оскільки воно відбивається від лікарняно-бліх стін. Посеред кімнати виблискую металевий стіл, його ніжки прикручені до підлоги. На стільці, також прикрученому до підлоги, сидить кремезний високий чоловік із довгим сивим скуйовдженім волоссям. Він прикутий до стільця наручниками, обличчя його скривлене. Позаду нього стоять двоє міцних хлопців у чорних масках і бронежилетах. Один із них бавиться гумовим кийком. Сивий чоловік похмуро дивиться на людину, яка сидить з іншого боку столу. Вона дуже схожа

ВПРИТУЛ

на Олександра Турчинова. Підлеглі називають її директором.

«Ти розумієш, що ставиш під загрозу безпеку країни? — майже пошепки мовить директор. — Ти про людей подумав?» Сивий чоловік мовчить. Босець у чорному замахується кийком, але директор зупиняє його жестом. Лунає саундтрек із фільму «Ілюзія страху» — то дзвонить мобільний. Директор прикладає слухавку до вуха, потім передає сивому. Той бере телефон неохоче. «Миколо Ісаковичу, з вами говорить президент України! — сказали у слухавці. — Від вас залежать долі мільйонів українців! Ви повинні...» «Вікторе Андрійовичу, ви мене не слухали, тому подарунків більше не буде!» — вигукнув сивий і повернув телефон. Босець знову замахнувся, директор вкотре його спинив. «Ну хто тебе може вмовити? — втомлено спітив директор. — Хочеш, щоб Папа Римський тобі зателефонував?» Микола Ісакович лише криво посміхнувся скривавленим ротом. У ньому бракувало кількох зубів. «Що ж, — зітхнув директор, — у мене більше аргументів не лишилося».

Він підвівся, прочинив броньовані двері й когось покликав. Один за одним у кімнату заходили люди у чорних масках. Кожен заносив по великому мішку і висипав всміст прямо на стіл. То були листи. Микола Ісакович взяв один з них. «Любий Дідусь Морозе! — було написано невпевненою дитячою рукою. — Ти не прийшов минулого року, але я не ображаюсь. Я поводилася добре, слухалася маму і тата...»

Задзвонив мобільний. «Вибач, Антоне, але твою статтю я знімаю, — сказав Андрій Лаврик. — Мені телефонував Кульчинський, казав, що йому телефонував Макаров. До нього приходили із СБНР, дуже просили статтю не друкувати, щоб не розкрилася державна таємниця». Для мене це як грім серед ясного неба — мое розслідування у світ не вийде. «Зрозуміло, — кажу приречено. — А що таке СБНР?»

«Жертву вранці знайшли...» — пояснив я. Мужик криво посміхнувся: «Ну то ѿ що? Скоро таких жертв будуть тисячі!»

Рука сивого затрептіла, очі стали вологими. «Він згоден!» — вигукнув директор. У кімнату внесли накладну бороду і синій жупан.

Київ, 8 січня, 12:00. Трупи звалині у купу. Поверх неї сидить жирна ворона, схиляє голову і скоса на мене дивиться. Тут щонайменше два десятки жертв. На деяких із них лишилися прикраси, але голки вже пожовтіли і почали осипатися. Біля інших будинків видно схожі купи.

«Тільки між нами, бо це питання національної безпеки! — редактор перешов на шепіт. — СБНР — це Служба безпеки Нового року».

Очікую маршрутку. Повз мене проходить високий кремезний чоловік. Він розхристаний, вітер тріпоче його довге сиве волосся. «Це востаннє! — бубнить він під носа. — Щойно закінчуються свята, вони знову за своє. Більше вони мене не побачать!» Здається, я його знаю. ■

Тренінговий департамент Компанії “Гештальт Консалтінг Груп” вітає вас з Новим Роком та Різдвом!

Департамент тренінгу
— це новий формат навчуючих технологій,
в основі яких лежить
моделювання бізнес середовища

- 14 річний досвід роботи
- Різноманіття тренінгових тем
- Знання специфіки бізнеса клієнта
- Сучасні технології та обладнання

- Повний комплекс додаткових послуг
- Широкий спектр бізнес партнерів
- Висока ступень лояльності до клієнта
- Велика кількість позитивних відгуків та повторних замовлень

ГЕШТАЛЬТ
КОНСАЛТИНГ
ГРУП

GESTALT
CONSULTING
GROUP

Щастя на продаж

АВТОР: Валентина Кузик

Тиждень торгуєвав найпопулярнішим новорічним товаром

Продаж новорічних іграшок може тільки здатися справою легкою та веселою. Якщо ви торгуєте на вулиці, то вкрай потерпаете від мокрого снігу під ногами та жіночок, які торгуватимуться за кожну гривню, беручи у вас метр ялинкового дощика. Якщо продаєте у престижному салоні декору, будьте готові до оборони від прискіпливих та вередливих панянок у кортеньких шубках та на високих підборах. Проте, передаючи їм до рук блискучий дощик чи декоровану гіантську ялину за кілька тисяч, ви неодмінно побачите одне і те саме: дитинну усмішку.

КОПІЙЧАНІ БЛІСКІТКИ

Тетяна Ярославівна на своєму робочому місці — біля входу до метро «Лук'янівська» — гав не ловить. Колеги по роботі із заздрістю дивляться на її крам: дощик на ялинку різних кольорів та маленький дешеві гірлянди. У них покупців значно менше. «Ще б пак! — із запалом розповідає продавець, — цей товар ходовий, кожному потрібний». Трохи далі інша жінка продає сувеніри та скарбнички у вигляді корівок — символу наступного року, але торгівля млява. «Бо за ті корівки аж по тридцять гривень просять, а тепер кожен копійчину береже», — коментує бізнес конкурентки підприємства пані Тетяна. Щоп'ять хвилин у неї покупка: переважно жіночки беруть якісь блискітки на ялинку. «Криза надворі, ви ж чули, що по телевізору кажуть? Тому купують що дешевше. А чим погані гірлянди?» — риторично запитує пані Тетяна, демонструючи

яскраві боа з бліскіток. За день вторговує по 40–50 грн. «Не можу сказати, щоб черги біля мене стояли, але й Бога не гнівитиму: купують. Усі хочуть прикрасити ялинку до свята», — резюмує пенсіонерка.

НОВОРОЧНИЙ ГЛАМУР

В один із магазинів-салонів декору я зголосилася продавцем-консультантом. Спершу очі розбіглися від розмаїття прикрас, а орієнтуватися між рядами прямісінько на підлозі розставлених кошиків з іграшками було неймовірно складно. Високі штучні ялини, уже прикрашені у різних кольорових гаммах, сусідили із блискучими пеліканами-електро-гірляндами. «Новий рік — гаряча пора, — вводила мене в курс справ напарниця Ірина. — Багато

Ірина стверджує, що не помітила, щоб криза якось вплинула на попит. «Покупці тут переважно дуже заможні або ж представники компаній, які шукають ялини для вітрин магазинів чи офісів. Їхні бюджети зазвичай дозволяють бути вельми щедрими».

У нашу розмову втручається молода панянка: «Чи не підкажете, де у вас іграшки з тканини? І бажано, щоб в одному стилі...» «Може, візьмете ще гірлянди», — намагаюся я нарешті стати до виконання службових обов'язків. «Ні, ну що ви...криза ж! Жодних буржуйських ліхтариків!!!» — дивує мене дівчина, вибираючи з кошиків оберемок іграшок вже на кількасот гривень. «Просто всюди така паніка кризова, і я вирішила, чому б не зробити собі кризову таку ялинку», — відповідає на моє

Передаючи покупцям до рук чи дешевий дощик, чи гіантську ялину, ви неодмінно побачите одне і те саме: дитинну усмішку

людей заходить, не нарікаємо. І що прикметно — сім'ями. Чоловіки приходять із дружинами, радяться». На підтвердження слів дівчини повз нас повагом проплила пані, яка саме надсилала MMS коханому зі фотографовою ялиною, щоб порадитися, чи така пасуватиме до їхнього інтер'єру.

«Такого візьмемо», — подавала маленька дівчинка мамі янголят із кошика. «Ми щороку купуємо одне янголяtko на ялинку. Скільки років Даринці, стільки у нас і янголят. Цього року ми вже шосте обираємо. Так у нас буде велика колекція, а доњка матиме власну ялинку в кімнаті», — коментує від більше ніяких прикрас не купуємо, надмір блискіток — теж вада, зате на янголах не заощаджуємо, обираємо найгарніших».

здивування оригіналка. — Тому купую тільки іграшки а-ля hand-made. Ми ще вечірку таку спланували з друзями — теж кризову. Істимемо тільки олів'є і питимемо горілку», — захоплено продовжує клієнтика салону, розплачуючись на касі за «кризові іграшки» шістьома сотнями гривень.

ТРОЄЩИНСЬКІ ЗАКУПИ

Проте не для всіх криза є тільки темою для вечірки. «Звісно, стали значно менше купувати, ніж топік», — зітхає пані Оксана, яка торгує львівськими ялинковими прикрасами на Троєщинському ринку. Попри те, що вітчизняні прикраси коштують лише 2–10 грн, покупці більше ласі до корейського краму. «Люди зараз беруть до Нового року що дешевше, на якість не зважають, бо ж не тільки ялинку прикрасити треба, а й до

Ялинкові прикраси – чи не єдиний товар, чиї споживчі якості не залежать ні від виробника, ні від ціни

ФОТО: ОЛЕКСАНДР ЧЕКМЕНЬОВ

столу гостей запросити», – зітхає жіночка і люб'язно дозволяє торгувати з нею.

Молода пара довго роздивляється кольорові кульки з корівками, але ніяк не наважиться придбати. «Беріть. Зовсім недорого ж», – заохочує до купівлі нерішучих молодят. «Нічого, сама вдома зробить», – посміхається хлопець до своєї супутниці. «Мене з роботи звільнили, то тепер маю вдосталь часу. Бачила в Інтернеті стільки інструкцій, як зробити іграшку самому. Ось купила бісеру і бліскіток задешево, – демонструє мені панна китайський крам зі свого пакета. – Щось вигадуватиму і заняття матиму». «А ще можна цукерками прикрашати і бубликами, ми так із батьками за радищих часів робили», – подає ідеї бюджетного декорування молодий чоловік.

Довелося відпускати потенційних покупців ні з чим.

ЯЛИНКОМАРКЕТ

«Ні, ні, треба. Обов'язково куплю корівку собі в авто», – гаряче дискутує по телефону з дружиною чоловік середніх років у будмаркеті. «Миша у мене торік була, а цьогоріч

прямуючи до каси. «Корівки – безумовний хіт», – із посмішкою резюмує продавець-консультант відділу новорічних прикрас Вікторія.

«Тут найбільш людне місце в супермаркеті, можна годину ходити і не помітити, як час минув, хоча забіг на хвильку купити сувенір комусь у подарунок».

Корови – символ 2009 року за китайським календарем – безумовний хіт продажів.

Кажуть, що це ѹ оберіг від кризи

має бути корівка. О! Я знайшов, знайшов!! – захоплено волає в слухавку схвильований чоловік, хапаючи м'яку корівку з мішечком грошей у копитцях. – Я знаю, ця корівка принесе мені фінансовий добробут. Ось побачиш», – далі аргументує екзальтований велетень,

навколо і справді сновигали люди, зосереджено перебираючи фігурки на полицях.

«Дивись, у мами в дитинстві була схожа іграшка, – показує жінка малому синові скляного сніговика. – Купимо?» Хлопчик ствердно киває. ■

Інвестиції

Коли тринадцятий минало...

Автор: Лук Ян Чук

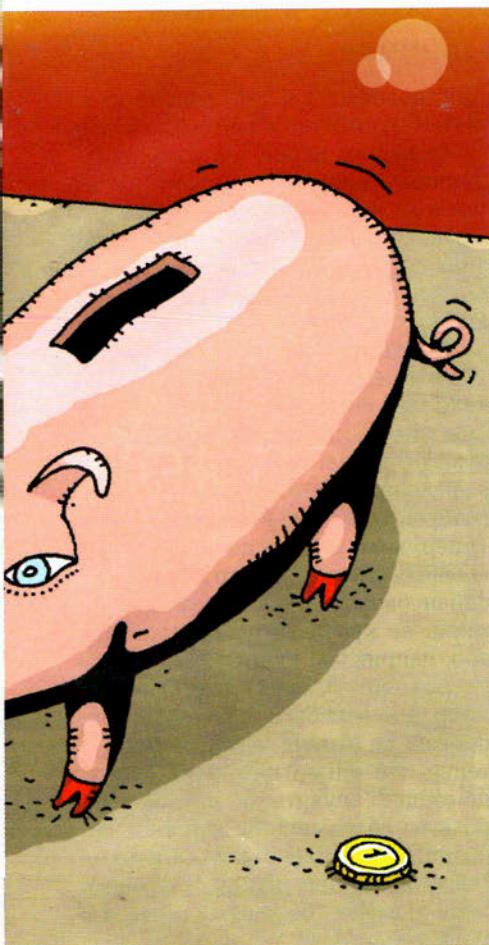
**Економічні новини
2013 року**

Втомившись від браку оптимістичних інформприводів, **Тиждень** звернувся до земляків-українців, які наразі налагоджують великий адронний коллайдер, і з їх допомогою надіслав електронний лист до власної редакції, тільки у 2013 рік. Ми просили відповісти на одне запитання: чи поліпшиться наше життя через п'ять років. Утім, з того матеріалу, який надіслав наш майбутній ре-

дактор відділу економіки (зважаючи на прізвище, китаєць), жити українцям стане аж ніяк не легше.

Тринадцятий рік другого тисячоліття не обіцяв оптимізму вже однією свою цифрою. Власне, так і сталося. Темпи зростання української економіки сповільнілися більше ніж удвічі – з 27 до 13%. Отже, нам так і не вдасться наступного року вийти до трійки найроз-

У ВІЧНЕ

АВТОР: Валентина Кузик

Тиждень питав шляхів праведних і прибуткових у людей творчих

Протягом цього року ми оточили себе і вас, наших читачів, поважними економістами та успішними фінансистами, котрі навперебій радили нам, куди класти і вкладати. Ми слухали їх і дослухалися, вірячи на слово панам, які знаються на термінах «хеджування валютних ризиків» та «ставка рефінансування». Ми йшли за ними, та де наші лідери тепер, коли щоранку курс долара скоче, а гривні — плаче? Коли банки зачинили свої двері перед нашим колективним носом, а далі носа ми не бачимо майбутнього — ні власного, ні доларового.

Озбройвшись середньовічною легендою про митців-медіумів, вустами котрих говорив Всевидячий та Всезнаючий Всевишній, ми пішли до письменників і людей творчих про фесей питати, що робити із залишками наших заощаджень.

виненіших держав світу, витіснивши США на четверте місце.

Зменшення обсягів ВВП призвело відповідно до спаду бюджетних надходжень. Це позначилося на розмірі прожиткового мінімуму: на сьогодні він становить 780 грн (приблизно €2600, \$3,75 млн, або 3200 «новобаксів» США). Отже, український «середній клас» змущений буде затягнути паски: забути про купівлі третього електромобіля в сім'ї і замість відпочинку в Новій Зеландії чи на Гаваях обирати скромніші курорти Франції чи Іспанії.

Як відомо, під час кульмінації глобальної економічної кризи в 2009 році єди-

ним матеріальним еквівалентом цінності залишилися харчові продукти. Саме тоді спрацювала далекосяжна політика нашої влади, яка своїми аргументованими діями на валютному ринку переконала громадян відмовитися від долара та євро і вкладати заощадження в борошно, вермішель, олію, квашену капусту тощо. Коли цінність цих активів різко зросла, Україна змогла придбати за них найперспективніші компанії світу, на той час занедінені фактично до нуля. Утім, це накладає на нас тягар відповідальності за ці активи. «Скажу чесно: в 1990-ті в Донецьку працювати було простіше», — зізнався найбагатший бізнес-

РАДІСТЬ БЕЗ ПРИЧИННИ

Як виявилося, на думку митців, гроші мають приносити не відсотки, як раніше переконували нас банкіри, а... радість. «Бажано, щоб велику радість приносили невеликі гроші», — навчає наш новий фінансовий радник, письменник та головний редактор журналу «Однокласник» Сергій Іванюк. — «А тут уже починаються проблеми, бо з роками щастя від придбання девальвується. Колись найдувна кулька була ціннішою, більш «щастямісткою», ніж сьогодні мобільний телефон. Тому метою інвестиції має бути не збереження грошей (це неможливо у принципі), а створення максимальної радості». У цьому самому руслі мислить і письменник та поет Сергій Жадан: «Найкраще — це дозволити собі те, у чому раніше відмовляв. Приміром, купити нарешті китайський скутер. Або китайську проститутку. Одним словом, ні в чому собі не відмовляти. Це знімає стрес і лікує комплекси. І криза тут, власне кажучи, ні до чого».

SERVE KONSERVB?

Найгірше, що спадає на думку, коли йдеться про тотальну кризу, — брак їжі. «Так, ця ж суперзарядка! — що страшно, бо тоді міста стають злими і голодними, а села, які в нас і без

мен світу, гривневий мультимільярдер Ахмет Ренатов на нещодавній пресконференції, у якій також взяли участь топ-менеджери компаній, що йому належать: Лакшмі Міттал, Білл Гейтс, Сергій Брін, Роман Абрамович та ін.

Залишається напружену ситуація в нафтогазовому секторі. У листопаді 2013 року вдвічі зросла ціна на нафту — з 45 до 90 євроцентів. Причиною стало захоплення монгольськими піратами саудівського танкера «Ходжа Насреддін», який перевозив більш ніж трирічний обсяг світового споживання нафти. Країни ОПЕК уже заявили про наміри спорядити другий танкер, ▶

того напівзруйновані, навряд чи зможуть чимось суттєво допомогти. Тому на випадок продовольчої кризи слід запасатися чимось на кшталт *полярного пайка*: сірниками, шоколадом, цукром і згущеним молоком, можна ще макаронами, але, думаю, до того не дійде», — теоретизує Ростислав Семків, директор видавництва «Смолоскип». «Або просто сходити до китайської рестораторії», — продовжує гастрономічну тему Жадан, зауважуючи, що консерви купувати навряд чи варто. — Думаю, під час інфляційної загрози найкраще вкладати гроші у власний життєвий досвід. Оскільки накопичувати банкноти немає жодного сенсу (все одні вони завтра згорять), а купувати сірники-сіль — справді тупо». «Шоло продуктів, то я не ризикувал б: у крупах можуть завестися жучки, а консерви я не визнаю як концепт. Якби визнавала, то, може, купувала б на майбутнє», — міркує Анастасія Левкова, артменеджер мережі книгарень «Є».

А Павло Гудімов, керівник «Гудімов арт проекту», закликає інвестувати у «кріп із петрушкою»: «Отже, купуємо насіннячко вже зараз, а потім, навесні, саджаемо часник, капусту, цибульку, картоплю, помідори, авокадо, бурячок, зелень».

ЖІНОЧІ ХИТРОЩІ

У жінок однічно особливий погляд на речі, а кризовий період — це ще і зоряний час для справжніх господинь! «Моя мама ще за Горбачова закуповувала миючі засоби кілограмами (потім же їх могло не бути!) і року до 1995-го ми користувалися порошком «Астра».

заради термінового заповнення якого будуть розконсервовані 13 свердловин (по одній на кожного члена ОПЕК). Проте цього може й не статися, адже згаданий танкер не використовувався вже три роки, після чого був проданий масштабному реаліті-шоу «Титанік-2», і навряд чи його нинішні власники відмовляться від своїх планів зіштовхнути його з айсбергом.

Газові відносини з Росією напередодні Нового року традиційно погіршилися. Речник «Газпрому» Сергій Купріянов заявив на каналі «OPT»: «Якщо Україна не відмовиться від намірів вкотре зменшити закупівлі нашого газу, ми

з початком нинішньої кризи вона та-кож передусім придбала кілька великих пачок прального порошку, зубні пасти, мила, шампуні тощо — все одні вони не псується, а потім не доведеться на них витрачати гроши», — зауважує Анастасія Левкова. А панна Оксана Шур, літературознавець та

вас не стосується: ви, як і раніше, можете собі дозволити витрачатися на приемні дрібниці».

«Ми з донькою Марторо-Марією знайшли чудовий спосіб інвестувати кошти. Не повірите, але це... акваріум», — ділиться особистим досвідом письменник Анатолій

«Найкраще вкладати гроші у власний життєвий досвід»

медіа-менеджер, радить інвестувати у жіночі панчохи: «По-перше, їх можна використовувати по одній із пари, і тоді лише чотири панчохи утворюватимуть аж три пари, адже вони рвуться не від старості, а з несподіванки. Це не просто інвестиція, це навіть індивідуальна така собі програма страхування! З часом можна навіть визначити, скільки однакових панчіх має купувати господиня, адже надмір їх у шафі — це фактично мертвий капітал. Панчохи і колготки — речі воїтину вічні, й попит на них стабільно високий, бо жінка без панчіх не жінка!»

ДОРОГЕ І БЛИСКУЧЕ

«У кого є зайві гроші, може також накупити золотих злитків у банках (поки вони там є) і замурувати у стіну квартири — це мало б допомогти обивателю психологічно», — пропонує пан Семків метод терапії під час кризи. Марина Шевченко, редактор телеканала «K1», радить витрачатися на все красиве: «Новорічні подарунки мають бути мінімально практичними і максимально красивими, у яскравій, подарунковій (обов'язково!) обгортці — тоді складається враження, що криза

Дністровий. — «Саме декоративні рибки і їхня затишна підводна оселя стали нашим першочерговим прагненням. Тепер ми вечорами дивимося на них і почуваємося щасливими. Головне — думки про погане зникають. Найкращі інвестиції під час кризи — мабуть, у спокій. Решта — суета».

А Анастасія Левкова ностальгує: «Пам'ятаю епізод із 1990-х років, коли моя тітка купила мені та своєму синові по морозиву — воно було не звичайне: не біле, як усі у вафельних стаканчиках, а зелене (мабуть, тому мені й запам'яталося). Тепер, коли згадую це через 13 років після смерті тітки, то думаю: тоді фінансово було так скрутно, вона могла не купувати цього морозива або, наприклад, купити його тільки своєму синові, коли вони були без мене. Але тітка не пошкодувала грошей на це дитяче задоволення, і я тепер цей епізод пам'ятаю. Може, це смішно звучить, бо що таке морозиво? Але мені не смішно, напевно, на очі навертаються слози. Інвестиції у своїх рідних — це інвестиції у власне безсмертя, хоча б у їхній пам'яті». ■

з 00 годин 1 січня відкриємо засувки і збільшимо тиск газу в українській газотранспортній системі». Але нарости споживання блакитного палива наша країна не здатна: після того як компанія «Укр-безгаз-Енерго» створила настоноструктурний матеріал, який накопичує теплову енергію протягом літа і віддає у зимовий сезон, використання газу для потреб опалення скоротилося фактично до нуля. Промисловість і комунальна сфера давно вже замість газу використовують електроенергію сонячних батарей та компактних АЕС. Тож не відомо, що протиставить Україна цим погрозам росіян.

Іноземці й далі роблять спроби в обхід законодавства скупить українські землі. Нещодавно на митниці в Чопі було затримано автомобіль, власник якого, громадянин Голландії, намагався таємно вивезти в багажнику 55 кг унікальних чорнобильських ґрунтів. Порушника затримано, триває слідство. Утім, усе це ще півбіди. Нещодавно Шепетівський університет спільно зі своїми Масанусетським, Каліфорнійським та Гарвардським філіалами завершив розробку медичного препарату, який подовжує життя людини щонайменше на 50 років. Тож жити зі згаданими вище проблемами нам доведеться ще дуже довго. ■

Більше 30 LED-екранів у Києві та понад 70 LED-екранів у регіонах!

Ефективна реклама у найкращих місцях!

Тільки сьогодні!

Тільки на зимовий період!

Неможливе стає можливим!

500 на місяць!
у.о.

Реклама на

LED-ЕКРАНІ

за ціною
білборду!

Увага! Кількість акційних пакетів **обмежена!**

LED-екрані (великі вуличні світлодіодні екрани) – це новітні світові технології зовнішньої реклами, які дозволяють рекламодавцю проводити ефективні кампанії, спрямовані на отримання швидкого результату. Протягом 2008 року спостерігалося значне зростання кількості цих рекламиносіїв і сьогодні в Україні існує близько 100 LED-екранів, встановлених у найкращих місцях усіх великих міст. LED-екрані дозволяють збільшувати цільову аудиторію реклами кампанії за рахунок подання яскравого анімаційного рекламного матеріалу, що привертає увагу у 5 разів більшої кількості людей, ніж статичний білборд. Крім цього, значно зростає якість контакту, оскільки динамічнеображення ефектно виділяється на фоні іншої зовнішньої реклами та позитивно сприймається цільовою аудиторією.

НІ-ТЕСН
advertisement

Замовляй зараз!

469-25-49
www.hta.com.ua

Чому це краще, ніж білборди? **Тому, що вигідніше!**

Розваги вдома і з подарунками

ФОТО: REUTERS

АВТОР: Дмитро Губенко,
Київ – Варшава – Київ

Європейці витрачають, американці заощаджують

Вона десь недалеко. Її поступ відчутний у польських газетах та журналах, де на її честь з'явилася спеціалізована рубрика – «Криза день за днем». Але в торговельних центрах Вар-

шави не проштовхнутися. В триповерховому медіа-центрі «Емпік», що на Маршалковській, покупці нишпорять рядами книжок та дисків у пошуках подарунків, до кас шикуються черги. Це й не дивно – діє акція «3 книжки за ціною 2».

Цей різдвяний сезон у Польщі нічим не відрізняється від попереднього, вважає соціолог Йоанна Конечна. Ціни, звісно, трохи зросли, але не настільки, щоб це стало помітно. Тим більше, зарплати теж зростали. А от бензин подешевшав істотно, радіє автомобілістка. Потроху девальвує євро, але цим переважно ті, хто брав

кредити в євро й швейцарських франках (найпопулярніша валюта іпотечного кредитування в Польщі).

«Після п'ятої вечора припаркуватися біля торговельних центрів просто неможливо», – розповідає Конечна. Варшав'яни одразу після роботи поспішають на святкові закупки. За даними соціологічної установи TNS ОВОР, цього року поляки планують витратити на подарунки та інші різдвяні клопоти 20,4 млрд злотих (54,87 млрд грн). Внутрішнє споживання зростає, а рівень заборгованості населення порівняно невеликий.

Стабільний стан національної економіки дозволяє полякам бути впевненими в завтрашньому дні. Навіть найпесимістичніший прогноз від JP Morgan передбачає економічне зростання на 1,5%, тоді як МВФ прогнозує 4%. Польща має консервативну господарську структуру, в якій 90% приватного сектора становлять малі середні підприємства, що не залежать від зовнішнього фінансування. А от експортні галузі, передусім автопромисловість, звісно, потраплять наступного року під удар.

КОНСЕРВАТИВНА ЄВРОПА

«Криза? А що це таке? В нас її немає! То все журналісти й політики «нагнітають». Приблизно такі відповіді, як каже журналіст з Бонна Роман Гончаренко, можна почути від німців. Враження українця підтверджують цю тенденцію – за його словами, у бонінських магазинах повно людей, усі з різдвяними подарунками. Втім, приватно продавці зізнаються, що попит усе ж таки трохи нижчий, ніж завжди в цей час. «Але порівняно з Україною можна сказати, що в Німеччині кризи немає. Поки немає», – каже Гончаренко.

З ним погоджується і Дмитро Калнауз, студент-економіст зі східнонімецького Котбуса. «Зараз помітних ознак кризи немає. Всі поводяться спокійно. Людей у промисловості переводять на гнучкий графік роботи. Німецькі підприємства браку фінансування не відчувають», – розповідає він. Німеччину,

ВПРИТУЛ

як і Польшу, від фінансової кризи теж рятує консервативність. На ринку нерухомості країни немає бульбашки, як у США, Великій Британії чи Іспанії.

Саме тому німці й відмовляються зарах фінансувати інші країни ЄС, економіки яких зростали на спекуляціях. «Німеччина першою оклигає від кризи, бо не робила системних помилок, загалом німці до цієї кризи не причетні», — впевнений Калнауз.

Не відчутина криза й в Австрії. Віденські крамниці та різдвяні базарчики заповнені людом. «Єдине, на що австрійці скаржаться, — незначна кількість передріздвяних розпродажів», — розповідає юрист Христина Кравчик. Щоправда, зазначає вона, місцеві економісти по-переджають, мовляв, наступного року криза зачепить і Австрію з Німеччиною. Але поки Європа гуляє. «Народ бігає по магазинах — тут це якесь свято споживання. Навіть загроза терактів та знешкоджені вибухові пристрой [у торговельному центрі Le Printemps] не відлякують від крамниць», — повідомляє президент Інституту масової інформації Алла Лазарева з Парижа.

НЕСПОКІЙНА АМЕРИКА

За океаном, натомість, панує інший настрій. Південнокорейська журналістка, яка живе в Лос-Анджелесі, Сукхі Чан зазначає, що американці зараз витрачають грошей менш охоче, ніж торік. «Люди щодня чують слово «депресія» та бачать, як звільнюють їхніх знайо-

Особливо криза зачепила фінансові столиці світу — Нью-Йорк, Гонконг, Лондон.

Фінансові компанії вже скоротили 180 000 робочих місць у всьому світі, а святкові премії будуть удвічі менші, ніж торік. Okрім того, працівники таких компаній, як Goldman Sachs, BNP Paribas, Barclays, Morgan

У Великій Британії цього сезону люди переважно розважатимуться вдома

міх. Недивно, що вони бояться невідомого майбутнього», — пояснює Чан. «Люди витрачають цього року на подарунки менше, але відповідно до своїх статків», — зазначає студент із Далласа Роджер Дженсен. Він замість подарунків розсилає своїм близьким просто листівки.

Ці спостереження підтверджують і соціологи з дослідницької організації Gallup: у середньому пересічний американець планує витратити на подарунки \$616, і це найнижчий показник за останні 10 років. Майже половина опитаних зізналися, що витратять менше, ніж торік (тоді пересічний американець залишив у крамницях \$866).

Stanley, Citigroup та WestLB будуть змушені самостійно сплачувати за різдвяні вечірки.

Загалом консалтингова компанія Deloitte прогнозує, що у Великій Британії цього сезону люди переважно розважатимуться вдома. Цей новий тренд уже назвали *entertainment* — розваги вдома (від англійських слів «in» — «у» та «entertainment» — «розвага»). Власники ресторанів та розважальних центрів, звісно, не радіють цій перспективі, але, можливо, західній цивілізації справді треба трохи уповільнити свій шалений ритм життя та відпочити вдома. ■

повідомлення	отримувач платежу		
	ТОВ «Український тиждень»	26007026823721	35392656
касир	назва установи банку	поточний рахунок отримувача	код отримувача
	Печерське відділення КМФ АКБ «УКРСОЦБАНК»		322012
	Прізвище, ім'я та по батькові платника		
	Адреса платника, телефон		
	вид платежу: за передплату на журнал «Український ТИЖДЕНЬ»		
	період:		
	платник (підпис)		сума, грн

повідомлення	отримувач платежу		
	ТОВ «Український тиждень»	26007026823721	35392656
касир	назва установи банку	поточний рахунок отримувача	код отримувача
	Печерське відділення КМФ АКБ «УКРСОЦБАНК»		322012
	Прізвище, ім'я та по батькові платника		
	Адреса платника, телефон		
	вид платежу: за передплату на журнал «Український ТИЖДЕНЬ»		
	період:		
	платник (підпис)		сума, грн

Тиждень
український

ЗУПІННЯ ІНФЛЯЦІЇ!
За умови передплати журналу «Український Тиждень» на 2009 рік ви маєте нагоду отримувати видання за ціною 2008 року.

Вартість передплати:
12 місяців – 168 грн;
6 місяців – 84 грн.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС - 99319

За детальною інформацією звертайтеся за тел (044) 503-37-41

Менеджер з передплати:
Семяновська Каріна
kta@ut.net.ua

Морозяна

ТЕМА ТИЖНЯ

ПРОЗА

Час читати класиків

Новий рік і Різдво, сніг за вікном, морозяні візерунки на склі... Вимкнути телевізор із його кризовими прогнозами, відключити телефон, щоб ті, хто спізнився з поздоровленнями, вже й не поспішали... Залізти під ковару, примостилиши поруч цукерки та мандарини — найноворічніші з фруктів, і повільно, смакуючи, розгорнути наступні сторінки **Тижня**, щоб просто читати... Андрій Курков написав своє різдвяне оповідання п'ять років тому, Софія Андрухович і Сергій Жадан створили свої щойно, на прохання **Тижня**, і всі твори ви прочитаєте вперше, насолоджуючись спокоєм святкових днів та — хоча й тимчасовою — відаленістю звичайних турбот. Редакція **Тижня**, що вже прочитала оповідання, — такий службовий обов'язок, — вам навіть трохи заздрить.

ЗМІСТ:

ПОЛОГИ «ДЛЯ ЧАЙНИКІВ»

Андрій Курков про руде немовля в дирижаблі

СТОР. 38

ВИПРАВЛЕННЯ МИНОУЛОГО

Вічне Різдво Софії Андрухович

СТОР. 45

КАРПАТСЬКА МАНДРІВКА

Сергій Жадан, Геша, Клаус та Маша-Наташа

СТОР. 47 ►

Золоті ножиці й ТР

АВТОР: Андрій Курков *

— Люба моя, ніжна-сніжна
Машко! — Він дивився на свою руду
дружину, дивився на сніг, який при-
мостився на її волоссі, опустив по-
гляд на живіт, такий великий, що
можна було подумати: вони чека-
ють двійню.

— Але вони чекали одного. Так ска-
зав лікар. Її чи його: це поки що було
невідомо.

— Я хочу лікеру, — попросила
Маша.

— Тобі не можна.

— А чай із ромом? Ваню, будь
ласка!

— Без рому, — рішуче, як лікар,
заявив Іван. Вона зітхнула й покірно
схилила голову.

— Добре, — видихнули її губи.

Таке коротке слово. Воно виле-
тило маленьким клубочком пари з її
рота й одразу було пронизане де-
сятком важких, спрямованих до
землі сніжинок.

Вуличні ліхтарі ледве освітлю-
вали засніжену бруківку. Люди, які
проходили поруч, були майже непо-
мітними через напівтемряву снігу,
що падав. А ці двоє стояли нерухо-
мого. Стояли, поки Іван, невисокий
хлопець у короткій дублянці й кро-
лячій шапці з опущеними вухами,
не махнув рукою.

Він махнув і повів Машу за со-
бою. У кафе, маленький затишний
напівпідвальчик за рогом. Чотири
сходинки вниз. А там тепло й тісно
через дублянки і шуби, розвішані
відвідувачами на спинках своїх
стільців.

Щоб їй не було нудно пити чай
без рому, собі він замовив ром без
чая. Принаймні запах долетить до
неї, розважить і відвідіше від неспо-
кійних думок.

— Ой, він знову бігає; — Маша
схопилася за живіт, а на обличчі
раптом з'явилася максимальна зо-
середженість, ніби вона прислуха-

лася звідси, ззовні, до того, що від-
бувалося в ней всередині.

— Сьогодні рівно дев'ять міся-
ців, — заговорила вона, гріючи до-
лоні об чашку. — Ти взяв із собою
мобільний? Може, доведеться сюди
швидку викликати?

— Взяв. Взяв, — відповів Іван. —
І мобільний, і ще ось що...

Він витяг із рюкзака книжку.
Показав їй.

Назва книжки викликала в неї
напад сміху, а сміх викликав веселє
ворушіння в животі. Книжка нази-
валася «Самовчитель акушера» із
серії «Для чайніків».

— Ти що, серйозно? — запитала
вона.

— Ага, — він кивнув. — Там усе
елементарно. У картинках, як комікс. Узяти те, зробити це...

— А навіщо тобі? Є ж лікарі!

— Про всякий випадок, ми ж не
можемо вічно чекати, коли наше
малія проклонеться й захоче на

КОЛАЖ: ВІКТОР БАРИБА

и пригоршні снігу

волю. А завтра Різдво! І в мене для тебе сюрприз! Ми святкуватимемо там, де жодного лікаря-акушера й близько не буде!

2.

Зелені руки ялин були одягнені в сніжні рукави, і тому самі ялини здавалися білимі багаторукими велетнями. Їх посадив дідусь, коли був ще молодим лісником-початківцем. Тепер він був стареньким лісовим пенсіонером, який вирішив доживати свого віку там, де провів практично все життя: у лісі під Житомиром, під захистом своїх зелених вихованців.

Ще кілька тижнів тому він не був упевнений, що доживе до Різдва. Точніше, був упевнений, що не доживе. Його зовсім здолала хвороба, й іноді навіть піднятися з ліжка, щоб розтопити грубку, було напрочуд важко.

Але несподівані гості змусили зібратися із силами. Засіжененою дорогою кілька днів тому приїхали до нього син Микола, невістка і

п'ятирічна внучка Аліса. Привезли подарунків, юї, питва. Він, щоб не пускати їм свята, не сказав про хворобу ні слова.

А вони переночували і залишили йому на Різдвяні свята онучку Алісу й два пакети продуктів, а самі вирушили до Єгипту, «щоб відпочити як треба і без дітей». Саме так Микола й сказав.

І тепер Аліса ходила по великому дерев'яному будинку, в якому опалювалися грубкою тільки дві кімнати й кухня. Ходила у джинсах і товстому в'язаному светрі синього кольору. Знаходила якісь скриньки, банки, коробки. І все неслас до діда.

— Що там? — запитувала, киваючи на картонну коробку у своїх руках.

— Листівки, мабуть, — відповідав старий лісник. — Старі, новорічні й різдвяні. Ось як питимемо чай, то й роздивимося їх за столом!

— А чому в тебе такий голос слабий? — запитала Аліса.

— А я хворію, — зізнався діда.

— А навіщо?

— Хворіють, щоб померти, — пояснив дід. — Можна хворіти, щоб лікуватися. Але мені лікуватися пізно. Та й ніде.

— Як ніде? А аптеки, лікарні?

— У лісі немає ані аптек, ані лікарень. Ліс узагалі-то сам аптека. Тільки аптека чарівна. Потрібно багато чого знати, щоб у лісі самому лікуватися.

— А я знаю, — похвалилася Аліса. — Нам у садочку розповідали, що в лісі від кожної хвороби своя трава росте...

— От-от, — кивнув дідусь, сідаючи на ліжко. — Тільки від моєї хвороби може лише відвар із квітів пролісків допомогти. А до пролісків ще місяці чотири, а то й більше.

— Так? — засмутилася Аліса. То ти помреш?

— Помру, помру, — закивав старий. — Тільки ти не бійся, я при тобі помирати не буду. Незручно перед дітьми помирати. Я помру тихе-сенько потім, коли тебе заберуть.

Аліса поправила русявий чубчик, ласково поглянула на діда. ▶

ТЕМА ТИЖНЯ | ЧТИВО

— Ти почекай до пролісків! — попросила.

3.

— Куди? У пологовий? — обережно запитав таксист, відкриваючи багажник машини.

— Ні, — Іван мотнув головою. — Спочатку на Володимирську, заберемо ще одну людину. А потім в аеропорт «Жуляни».

Три спортивні сумки, роздуті, ніби теж були вагітними, зайняли майже весь багажний простір старенької «Волги». Таксист сів за кермо. Іван допоміг Маші забратися в машину. Сів на заднє сидіння підруч.

Петро вже чекав їх, переступаючи з ноги на ногу від холоду. У руках тримав два пакети. З одного вицірала пляшка шампанського.

— Чого ви запізностесь? — обернувся він, тільки-ні сів на переднє сидіння. — На вулиці мінус десять, на годиннику пів на десяту! Підуть зараз прaporщики святкування різдва!

Далі дорогу таксистові показував Петро. Двірники змітали з лобового скла сніг. Ранок здавався сірим надвечір'ям. Аде настрай в усіх, як і в снігу, був радісний. Світ смакував Різдво.

— Тут ліворуч і прямо, вздовж зеленого забору! — командував Петро.

Він дістав свій мобільний телефон, набрав номер.

— Іванович? Це я! Ми вже підруч, скажи солдатам, щоб ворота відчинили!

Зелені ворота військової частини відчинилися просто перед таксі, що під'їхало.

За воротами стояв прaporщик із розчевонілим, вочевидь щойно від святкового столу, обличчям. Махав привітно рукою.

Петро відчинив дверцята й виглянув.

— Куди? — запитав він прaporщика.

— Їдьте за мною!

Таксі повільно їхало за прaporщиком. Повернуло за ріг казарм, від'їхало у ще одні відчинені ворота. Отут уже всі вийшли з машини. Ваня розплатився, і «Волга», розвернувшись, повільно та обережно, немов мінним полем, вирушила у дорогу назад.

— Давай! — сказав прaporщик Петрові.

Петро витяг із кишені куртки пачку дрібних доларів. Відрахував три сотні й протягнув військовому.

Прaporщик знову заклично махнув рукою і повів гостей далі, у лабіринти загадкової військової території.

Вони вийшли на квадратне подвір'я. Зупинилися. Тут пахло горілим, і асфальт під ногами був голим і мокрим.

— Ось, — прaporщик ткнув пальцем нагору. Усі дружно задерли голови й побачили невисоко, метрів за п'ять від асфальту, великий зелений дирижабль із написом «СРСР» і червону зіркою збоку.

— Перевіряли, — кивнув прaporщик Петрові, немов передбачав його запитання своєю відповіддю. — Цілий, надійний! Шістдесят років зберігання за всіма правилами, хоч бери й у кругосвітку виїїдай! Системи працюють. Тільки висотомір барахлить. Треба по ньому час від часу рукою стукати. Я зараз солдатів покличу, вони його приспістять.

Солдати прибігли веселою юрбою хвилин через п'ять. Потягнули два канати, якими він був «пришвартований» до вкопаних гаків цього, як виявилось, спеціального аеростатного майданчика. Дирижабль повільно опускався, поки дерев'яна кабіна розміром із чверть трамвайного вагона не вдарилася об асфальт.

Прaporщик квапливо відчинив дверцята кабіни й покликав Петра, Івана й Машу всередину.

— Ось, — тикав він пальцем. — Це регулятор подачі газу в пальник нагорі. Тумблер ліворуч — знижується, праворуч — навпаки. Ось це чортовий висотомір! Дивіться, нуль показує. Виходить, зараз працює!

Це радіоприймач. Не знаю, що з ним. Його не перевіряли.

Маша озирнулася, і їй стало знову неспокійно. Якби вона була у нормальному, а не вагітному стані, то, напевно, була б у захваті від цієї літаючої веранди з дерев'яною дощатою підлогою та великими круглими ілюмінаторами вікон. Навіть дверцята з квадратним віконцем зверху здавалися іграшковими й такими мілими.

— Ну, як? — запитав, обійнявши Машу, Іван. — Кайф?

Маша нерішуче кивнула.

— Агов, давайте! Сідаємо! — скомандував Петро. — Солдати тримати втомулися!

— Може, на доріжку? — запропонував прaporщик, показуючи пласку пляшечку вірменського коньяку.

— Краще потім, за вдалу посадку! — діловито відповів Петро, закидаючи всередину кабіни дирижабля туті спортивні сумки.

4.

З неба і далі сипався сніг, а йому назустріч повільно підіймався зелений дирижабль. У кількох круглих ілюмінаторах та одному квадратному вікні дверцята світилося домашнє жовтувате світло.

— Щось мені прохолодно, — Іван дивився в ілюмінатор і з силою тер свої долоні.

— Старий! — іронічно відповів на це Петро. — Якщо ми почнемо зігріватися зараз, то до вечора стане знову холодно. До речі, висотомір на нулі, а землі вже не видно!

Маша важко зітхнула й присіла на одну з туто набитих спортивних сумок, у якій лежав скручені рулоном спальний мішок. Стояла їй було важко. На душі було непокійно. Погляд раз у раз падав на Івана, який, здавалося, зовсім про неї забув.

Іван обережно відчинив дверцята кабіни, немов хотів виглянути назовні. Й одразу всередину увірвався різкий потік холодного повітряно-сніжного «коктейлю».

— Ти що! — окликнув його Петро. — З глузду з'їхав?

Але дверцята були вже знову зачинені.

— Я хотів уніз подивитися, — зізнався Іван. — Висоту прикинути...

У животі в Маші знову забігало мали. Йому, здавалося, передалося її занепокоєння. Воно немов упирається у внутрішню стінку свого тісного, але теплого притулку обома ніжками. І намагалося їх вирівняти.

Маша притримувала маленькі ступні долонею, відчуваючи кожен рух дитини.

Рука її потягнулася до відкритої сусідньої сумки, з якої виглядав «Самовчитель акушера». Глянцева м'яка обкладинка книжки не збільшує довіри до видання. На третьій сторінці надруковано список усього, що треба підготувати для приймання пологів: кілька простирадл, білі вафельні й звичайні махрові рушники, п'ять літрів дистильованої теплої води, ножиці, медичний спирт, тазик для плаценти, дитячий крем, ковдру, прищіпку.

|ТЕМА ТИЖНЯ|

— Прищіпку? — здивувалася подумки Маша. — Навіщо прищіпку?

Вона перегорнула сторінки, побачила малюнки з поясненнями, щось на кшталт навчального коміксу. Намальована жінка народжувала весело. Ось голівка дитини, що з'являється з лона матері. Ось чоловічі руки, що допомагають дитині вибратися на світ Божий. Ось пуповина, яку перерізають ножицями ті самі чоловічі руки. А ось і прищіпка! Прищіпкою передавлюють кінчик пуповини, що залишився в маляти. А другий кінчик тягнеться до плаценти, яка вже лежить у звичайному емальованому тазику.

Занепокоєння у Маші змінилося майже дитячою цікавістю. Вона відклала книжку вбік і перевела погляд на лампочку, що світила з дерев'яної стелі кабіни.

Поглянула на свій годинник. Час наблизився до полуночі. За ілюмінаторами і квадратним вікном дверцят почала завивати завірюха. Або це був вітер, якому загороджували рух мільйони товстих пухких сніжинок, і тому він так дувся і скриглив, розпо-

лохуючи їх, розчищаючи собі дорогу.

Петро й Іван стояли перед приладовою дошкою. Іван стукнув кілька разів по висотоміру, але це не допомогло. Датчик висоти все ще показував нуль.

— Добре, — Петро махнув рукою. — Давай зайдемося гірляндами.

Маша спостерігала за двома друзями. Ті витягли із сумки моток дротів, увішаний маленькими кольоровими лампочками. Розмотали. Протягнули кілька разів під стелею. І по діагоналі, і вздовж стінок кабіни. Після цього приєднали оголені дроти до акумулятора, що сковався в тумбочці під приладовою дошкою. І миттєво в дірижаблі стало веселіше і святковіше. Лампочки замигали.

Малюк знову вперся ніжками у внутрішню стінку живота, і Маша вся напружилася, ледь нахилилася вперед, немов хотіла вкрити свій живіт собою. Потім, злякавшись, що може задавити дитину, вирвінняла плечі, відхилилася назад. І відчула, ніби здалеку, як у теплій глибині її тіла рухаються хвилі. Тіло посибало їй сигнал. Хвилі накочували-

ся всередині на невидимий берег, і кожна нова хвиля була відчутніша за попередню. І довше затримувалася на невидимому березі.

Долоні просилися лягти на живіт. І під однією долонею знову пробіг кудись малюк. Він, немов земля, звивався у материнському теплі навколо своєї осі, перекидався, перевертався, намацуєчи вихід або намагаючись своїми рухами цей вихід створити.

— Здається, перейми! — злякано вимовила Маша, піднявши голову.

Переляк одразу перескочив на обличчя Івана. Його очі вп'ялися у книжку — самовчитель, що виглядала з відкритої сумки.

Він нагнувся, дістав її. Переглянув одну зі сторінок.

— Ти ж на спальніку сидиш! — здивовано проговорив він раптом. — А ну ж бо піднімися!

Спальнік розстелили під протилежною від входних дверцят стінкою кабіни. І Маша акуратно прилягала на нього. Дощата підлога вперлася своєю твердою та незатишною поверхнею в її спину. Спальнік не матрац.

КОЛАЖ: ВІКТОР БАРЧЕВСЬКИЙ

ТЕМА ТИЖНЯ | ЧТИВО

— Я ножиці забув! — вирвалося в Івана, коли погляд його повернувся на розкриту сторінку самовчителя.

— Ніж с, — заспокоїв його Петро.

— Отут написано «ножиці»! — упиралася Іван.

— Так що, збігати? — пожартував приятель.

Маша дивилася знизу вгору на двох друзів і думала: «Яка я дурна! Що я тут роблю? Як я дала себе вмовити піти на цю авантюру! Хоч би народити внизу, у якому-небудь поголовому будинку, а не тут, у присутності двох дорослих підлітків, що захопилися дірижаблями!».

— У вас лікер е? — зненацька для самої себе зачитала вона.

— Ти що! — обурився Іван. — Ти вип'єш, а його знудить! — він показав поглядом на її живіт.

— Вибач, — прошепотіла Маша, раптом відчувиши себе винуватою, а Івана — турботливим батьком.

— У нас усе є окрім ножиць! — заспокійливим тоном проспів Іван, нахилившись над Машею. — Зате є швейцарський ножик. Тож ти не бейся.

Маша кивнула. Сказала подумки сама собі: «Не бейся! Чуєш, не бейся». Й одразу відчула, як заворочався малюк у животі. Його рухи стали більш різкими. «Ти теж не бейся», — подумки прошепотіла вона йому.

Перейми почалися. Петро стояв обличчям до висотоміра, що показував вічний нуль. Івана тримали руки, а в руках тримала книжка, що здалася раптом зовсім не потрібною. За ілюмінаторами й квадратним вікном дверцят вила хуртовина, просто у круги ілюмінаторів вітер кидався пригоршнями снігу. І раптом чиєсь рука змахнула сніжну вуаль із зовнішнього віконця дверцят. Іван подумав, що збожеволів. У кабіну через квадратне віконце хтось заглядав. Рожеве обличчя заглядало крізь скло з іншого боку, і незнайомі очі дивились на те, що відбувалося в кабіні.

Одразу хтось постукав у двері кабіни, і всі троє, у тому числі й Маша, яка лежала на спальніку, обернулися.

Ваня відчинив двері. У них увійшли легко й беззвучно два ангели в білих костюмах і білих гостроносих туфлях. За їхніми спинами виглядали коротенькі біlosnіжні

крильця. Другий поспіхом зачинив за собою двері, й обоє вони вп'ялися поглядами у Машу та її живіт.

— Встигли, — сказав перший ангел другому.

Іхні чисті обличчя й неймовірно білі одяг нагадали Іванові рекламу чи то «Версаче», чи то «Гуччі» з глянцевого чоловічого журналу.

На Івана й Петра ангели не звертали жодної уваги. Вони присіли біля Маші.

— Ну як? — ніжно запитав її перший ангел і дбайливо погладив дівчину по густому рудому волоссю. — Ти не хвилюйся! Це головне! Набери в груди якнайбільше повітря й натужся!

Маші передався цей раптовий ангельський спокій, і вона вдихнула повні легені свіжого повітря, яке щойно влетіло у кабіну слідом за ангелами. Натужилася і почула, як усередині в неї щось тихенько лопнуло. І малюк знову оживився.

— Відмінно! — видихнув перший ангел.

Ангели самі дістали із сумок рушники, простирадла. Влаштували Маші зручніше ложе, допомогли зняти непотрібний одяг.

— Відпочила? — запитав тихенько другий ангел. — Тепер знову натужся!

Прохолодне, сповнене киснем повітря приємно лоскотало легені. Малюк ворушився. Маші здалося, що нікого поруч, окрім цих двох ангелів, немає. Й здалося, що вона в Раю. Тільки Рай цей був особливий, зимовий, сніжний і ніжний.

— Ось-ось-ось! — прошепотів перший ангел. — Ще трішечки!

Маші було легко й безболісно тужитися і почувати, як її рідненький малюк прағне вибрatisя, щоб уперше подивитися на свою маму, щоб помінити їй теплу міцність на любові її рук і очей.

— Рудий! — видихнув раптом другий ангел.

Звичне відчуття ваги в животі раптом кудись поділося. Але з вагою лішили й сили. А так хотілося піднятися на ліктях і заглянути туди, за свій живіт. Маша підняла голову, але побачила тільки зосереджені обличчя ангелів.

— Іване! — покликав раптом перший з них. Іван перевів погляд із Маші на ангела.

— Де у вас вода?

— Забули, — зізнався Іван.

— Швидко, візьми звідти, — ангел кивнув на дверцята кабіни, — три пригоршні снігу.

Ваня підійшов до дверей. Ще раз озирнувся на ангелів, усе ще не розуміючи, що з побаченого марення, а що реальність.

Відчинив дверцята й просунув руку. Провів долонею по зовнішньому боці скла й відчув, як долоня, що зачерпнула прилипного до вікна снігу, стала важкою.

Він передав ангелам одну за іншою три пригоршні снігу.

І побачив на руках у першого з них немовля. Хлопчика зі зліплім на голові рудим волоссям.

В руках у другого ангела промайнули золоті ножиці. Вони дзвінко вжикнули, і ангел став обтирати немовля снігом. Малюк вертів головою, здивовано роздивляючись світ. І раптом закричав. Неголосно і не скаржачись. Він немов кликав когось.

Другий ангел зібрав із дерев'яної підлоги сніг, що змив із дитини мамині води. Скатав його в кульку й, грайливо підійшовши до дверей кабіни, відчинив їх і кинув сніжку вниз. Кілька десятків свіжих сніжників увірвалися в кабіну.

Перший ангел тим часом загорнув немовля у велике махрове простирадло і передав його Маші. Тільки-но руки її торкнулися дитини, сили повернулися до неї і вона обережно присіла.

— Секундочку, — попередив її перший ангел. — Ми ще не закінчили!

Він підняв з підлоги двома долонями переливчасту від червоного до бардового кольорів плаценту з хвостиком відрізаної пуповини. Плацента в руках ангела колихалася, немов була живою істотою.

Іван і Петро дивилися на неї з цікавістю. Намагалися зрозуміти, що це.

Ангел, що дбайливо тримав плаценту, піднявся на ноги й усміхнувся двом друзям.

— Це тісто життя, — сказав він, немов прочитавши їхнє запитання. — Ви всі з нього зліплені! Відчиніть дверцята.

Іван підскочив до дверцят першим. Відчинив. Ангел виніс за поріг плаценту й відпустив її. В ілюмінаторах промайнуло рожеве світіння. І відразу зникло.

Ангел ще кілька секунд дивився вниз, ніби проводжаючи поглядом

|ТЕМА ТИЖНЯ|

цю живородну людську тканину. Потім зачерпнув із зовнішнього боку скла свіжого снігу й протер ним руки.

— Ну ось, — на обличчі другого ангела засвітилася особлива, добра усмішка. — З Різдвом вас!

6.

Аліса сиділа біля вікна у теплій, напопелній кімнаті будиночка й дивилася у чарівну й трохи жахливу темряву. Годинник показував п'яту вечора. Дідусь-лісник намагався полагодити старий приймач.

— Дідуся, навіщо він тобі? — запитала, озирнувшись, Аліса.

— Якщо встигну полагодити, то почусмо, як нас поздоровляє президент.

— А подарунки він дасть? — запитала дівчинка.

— Не дасть, так хоч пообіцяє! — посміхнувся старий.

Дівчинка знизала плечима й відвела погляд до вікна. І раптом побачила, як небо порожевіло і величезна яскраво-рожева куля опустилася на ліс зовсім-зовсім поруч із будиночком.

— Дідуся! Ти бачив? — її здивований погляд випромінював такий захват, що старий навіть піднявся, залишивши розібраний приймач у спокії.

— Що там? — запитав він, вдивляючись у віконце, за яким начебто справді посвітліло.

— Це нам, дідуся, Бог подарунки з неба скинув! Я зараз!

Аліса зірвалася з місця, вібігла у прохолодний, неопалюваний коридор. Надягла свою лисичу шубку й вискочила на двір. У її личко одразу вдарив холодний вітер, але, вочевидь, помітивши перед собою дитину, послабшив і став дуті у протилежний бік. А дівчинка побігла по снігу, що провалювався під ногами. Побігла вперед, до все ще помітного рожевого світіння. Вона бігла легко. Помітила раптом, що і праворуч, і ліворуч від неї туди ж, до цього світіння біжать кілька зайців, молоденька косуля й два олені. Це її не здивувало. Може, лише відволіко трохи.

Хвилини через три Аліса зупинилася перед зеленою поляною, яка раптом з'явилася на шляху. Дівчинка здивовано подивилася під ноги і не побачила там снігу. Навколо росла трава й цвіли проліски.

— Квіточки пролісків! — згадала вона слова діда.

Озирнулася. У неї за спиною олені й козуля щипали травичку.

Рукавички вона залишила у будинку, але рукам не було холодно навіть тоді, коли вона, покинувши галечину, весело йшла назад до будиночка, стискаючи в руках два букети пролісків.

Перед будиночком зупинилася й замінувалася квадратним віконцем, у якому горіло домашнє, схоже на яєчний жовток світло. Із цього віконця вона й побачила дивну рожеву кулю, що подарувала лісу шматочок весни.

— Ну ось, — показала вона дідові свої два букети. — Я зараз тобі відвар зроблю.

7.

У кабіні дирижабля раптом заграла різдвяна мелодія «Тиха ніч». Звуки були солодкими, немов долітали з музичної скриньки, наповненої цукерками.

Перший ангел витяг із кишені піджака білий мобільний телефон. Підніс до вуха.

— Так, так. Зараз будемо!

Поглянув на свого співангела.

— Нас чекають у літаку «Київ — Берлін», — сказав йому, й очі обох ангелів засвітилися радістю.

Ангели попрощалися з мешканцями зеленого дирижабля. Особливо теплій погляд подарували рудоволосому малюкові. Вийшли, зачинили за собою двері й наостанок зазирнули всередину ще разок, змахнувши рукою сніг із зовнішнього боку скла.

— Коли я виросту, я теж стану ангелом! — подумав малюк, дивячись на два кумедні ангельські обличчя, що носами прилинули до віконця дверей.

— Не треба, — подумада мама. — Щоб стати ангелом, треба померти маленьким.

— Ми ще не відкоркували шампанського! — подумав Іван, бігаючи поглядом по підлозі, по сумках і кульках.

— Дивіться! — вирвався в Петра здивований вигук. — Висотомір працює!

Іван озирнувся, подивився на приладову панель. Висотомір показував «2003», але трійка тремтіла й поступово сповзала вниз, а замість неї зверху насувалася четвірка.

— Так, — видихнув Ваня, і з цим видихом його покинули останні

хвилювання. — Уявляєш! У його свідоцтві про народження напишуть: «Місце народження — 2004 метри над Києвом!». Треба йому ім'я дати! Може, Віктор? — Іван пітально подивився на друга.

— Михайлику, — шепотіла малюка Маша. — Михайлику мій золотий!

Погляд її раптом зупинився на золотих ножицях, що лежали поруч із нею на дерев'яній підлозі.

— Ой! — сказала вона. — Вони ножиці забули!

Якщо забули, то повернуться, — знизав плечима Іван. — А якщо не повернуться, то це різдвяний подарунок малюкові!

8.

Чайник, що стояв на трубці, пустив із носика стовпчик пари. Аліса зняла з п'ятої кришечку й кинула всередину два букетики пролісків.

На кухонькі відразу запахло ваніллю. Давши чайнику ще покінти, Аліса наповнила гарячим відваром залишний кухоль і віднесла його старатству.

Дід знову відволявся від приймача, усміхнувся. Шоб не образити турботливої онучки, ковтнув гарячого відвару і хотів відставити кухоль убік. Але рука раптом не послухалася, і він знову з'явився перед губами. Дідусь допив відвар і здивувався. Його тіло наповнилося бодюристю. Він встав з-за столу, провів по повітря руками, прислухаючись зсередини до своїх старечих сутлобів. Ні слабості, ні болі не відчув.

— Боже мій, — видихнув він, повернувшись до Аліси. Очі його горіли молодістю, подякою й подивом.

9.

— Ну де ж він? — схильовано запитував перший ангел, задираючи голову вгору й шукаючи поглядом у бездонному небесному просторі вогнища літака, що летить.

Другий ангел зіткнув і опустив погляд униз. І побачив три миготливі вогнишки.

— Ось він! — показав жестом руки своєму співангелові. — Полетіли!

І вони полетіли.

А Різдвяна ніч залишилася і тривала до самого ранку, обсидаючи землю снігом і щастям.

Десять хвил

АВТОР: Софія Андрушович

Іх так сильно засипало снігом — мабуть, тому ніхто не приїздив. А може, просто у Різдві була справа. Так чи інакше, вже кілька днів як відвідувачі не з'являлися, навколо будинку розсвіялась глупа ніч, сніг сипав і сипав, і лапаті сніжинки потячому тицялись ушиби.

Марію викликали, коли вона, сонно мрежачись, втупилася поглядом у жовте світло круглого ліхтаря в саду за вікном. Розмазаний, жирний ореол ворушився від сніжинок, як від пристріблення комах. У Марії мерхтило в очах.

Вона пройшла коридором, намагаючись викарбуввати кроки, не зважаючи на те, що підбори тонули в килимових доріжках. Відчинила двері кімнати — і завмерла, геть ошелешена.

Жінка — тут, у цьому бурозеленому кріслі, наче оббитому лісовим мохом. І навіть не зріла, не літня — стара. Глибокі зморшки порозпанахували землисту шкіру (такої шкіри у живих не буває), важкі й темні пухирі втоми під очима — не сьогоднішньої втоми, а втоми багатьох десятиліть. Зіжмакане провисле воло порожнім мішечком лежить на впалій грудині. Рука, вся в старечих плямах, із повикручуваними хворобою пальцями, схожа на збільшенну курячу лапу з супового набору. Але — пофарбоване в русявий колір волосся акуратно вкладене в зачіску, на щоках — рум'яна, довгі й густі накладні вії виглядають навіть кокетливо, з-поміж підведеніх помадою уст визирає біла смужка керамічних зубів. По діаманту у вухах, перстень із міріадами дрібних камінчиків на безіменному пальці, лак у тон помаді — на бездоганній формі нігтях.

У Марії аж голова запаморочилася. Тут якась помилка, що це все означає, маячня, та й годі.

— Заходьте, не створюйте проптягу, дитино, — сухо промовила стара і невдоволено забарарабанила нігтями по столику. Марія скорилася, ввійшла, зачинила за собою двері — вперше, наче гостя тут.

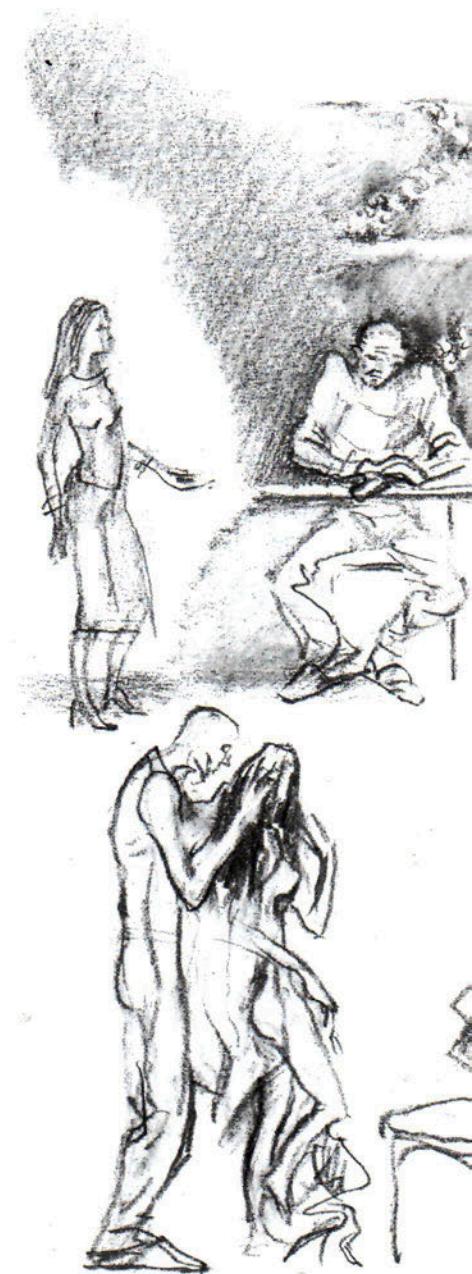
— Дитино, налийте мені води, — жінка вказала підборіддям на графін і порожню склянку. Марія мовчки виконала її бажання, намагаючись не дивитися на химерну з'яву. Та ж, навпаки, прискіпливо вивчала дівчину поглядом, сантиметром за сантиметром обмащувала глибоко вплалими, вицвілыми очима, вилускувала її, долька за долькою, мов мандаринку. Марія стало гаряче, вона навіть відчула запах смаленого. «Зараз діру в мені пропалить», — подумала вона, насупившись.

— Я прийшла, щоб зробити замовлення, — нарешті мовила стара, пояснюючи. — Я хочу найняти вас для іншої людини. Я довго шукала, я не могла підібрати нікого, хто був би схожий на... Гаразд, це неважливо.

— Дитино, — зазирнула вона в обличчя Марії — і Марія вперше відповіла на її погляд, — я прожила довге життя — не найгірше з життів, мушу зіznатись, і найнестерпніше, що зі мною сталося — це цілковита самотність кількох останніх років. Я пережила всіх своїх близьких, навіть набагато молодших від себе. А решті, хто ще живий, на мене просто начхати. Мене нудить, нудить уже від цієї тиші й темряви. Але найгірше — це Різдво, дитино, — запам'ятай це. Найгірше — Різдво.

У Марії по спині забігали мурашки.

— На щастя, мені залишилося вже зовсім трохи, — продовжувала жінка після кількахвилинної паузи, під час якої Марія чітко чула приземлення кожної окремої сніжинки на підвіконня. — От

тільки я мушу встигнути бодай чимось виправити свою провину перед однією людиною. Колись я прирекла її на багато-багато років

|ТЕМА ТИЖНЯ|

ИН ДО РІЗДВА

МАРКОНОК: РОМАН ЛІТВІН

такої самотності. Мені було так просто і приемно зробити це, я була від себе просто в захваті. Він, зрештою, теж. Може, якби він так

мною не опікувався, якби настільки не потурав геть у всьому, якби стільки разів не прощав, не молився мені вдень і вночі —

може, все склалося б інакше. Єт, що вже тепер говорити... — стара відвернула голову і втупилася в стіну. ►

ТЕМА ТИЖНЯ | ЧТИВО

— Дитино, — тихо вела вона далі, — ну як можна бути таким бовдуром! Він розчісував мені волосся, він стриг мені нігти, він купав мене, як немовля... Для нього не було більшого щастя, як викупати мене, літи на мене водоспади цілющих трав'яних настоїв, будувати навколо мене замки з мильної піни, масувати пальці ніг, аж поки мені не уривався терпець. Хто б це витримав. Я покинула його на Різдво. Відтоді ми не бачились. Але я все про нього знаю. Від першого часу я опікується ним — тільки йому про це нічого не відомо. Він захворів. Точніше — захистив себе хворобою. Він живе в дивному світі. Вже стільки десятиліть чекає, що я повернуся. З сірниками. Бо я вийшла тоді купити сірники. Решту свого ~~життя~~^{життя} у ~~днях~~^{днях} досить хвилинах. Він чекає і готове мені святкову ванну.

Стара перекладає невблаганий погляд на Марію.

— Я нарепті повернусь. Десять хвилин добігають кінця. Я тобі заплачу більше, ніж це коштує, дитино.

...

Марія дрижала, мов у лихоманці. Безшлесна доглядальниця провела її до високих дерев'яних дверей і прочинила їх. Марія вийшла.

В кімнаті було майже темно, на вікні блімала гірлянда, пахло медом і сухофруктами. Старий сидів за столом і дивився на свічку. Він був худий, тонкий, ніби висушений, його шікта тінь з виразним носом займала півміната, стриміла аж до високої стелі, нависала над Марією.

— Я прийшла, — тихо сказала вона, як її було навчено, підійшла до столу і поклали на нього кілька кобробочків із сірниками. І повторила:

— Я вже тут. Я прийшла.

Він навіть не одразу повернув голову. Продовжував дивитися на свічку, голова його трусилась, маленький вогнік танцював від нерівного подиху. Тоді старий обома долонями сперся на стіл, підтягнувся і звівся на ноги.

— Доведеться заново наповнити ванну. Вода охолола. Тебе не було так довго.

Він підійшов до неї й зустрівся навпроти. Був набагато вищий, хоча й сутулій, по-старечому згорблений. Подразнені, слабкі очі постійно

слозилися, він часто кліпав. Але підборіддя все ще було твердим і впертим, і в обличчі водночас вгадувались відчайдушна м'якість і кам'яна затяжість.

— Ти так довго ходила, що я навіть трохи встиг забути, яка ти, — сказав він, роздивляючись її. — Ти ніби змінилася.

— Що ти таке кажеш, — мовила Марія.

Він ще якийсь час мовчки вивчав її. Дівчина не наважувалась навіть вдихнути. Стояла, опустивши очі. Покірно чекала.

Старий відвернувся і рушив до дверей.

— Приготую ванну, — кинув, виходячи.

...

Їй ніколи ще не доводилося відчувати такого. Вона бачила усіляке, вона звикла до будь-яких несподіваних поворотів, вона давно вже змирилася зі своїм життям, роботою, людською природою і забула про сором та ніяковість.

О, так ніяково, як тепер, Марія почувалася дуже-дуже давно.

Старий роздягнув її — повільно, старанно та обережно, пильно оглядаючи її тіло, наче справді впізнаяв.

— У мене було таке відчуття, ніби ти — це не ти, — сказав він. — Але тепер минуло. Ти дуже гарна. Дивно, але я забув приготувати для купелі трави. Навіть не знаю, як це могло статись. Зате в мене є піна.

Він допоміг їй увійти у воду, запитав, чи не захолодно, чи не захадто гаряче, власноруч скріпив її довге волосся заколкою на потилиці.

Марія сиділа, зіщулившись, обійнявши себе руками, поклавши підборіддя на коліна і дивилася в воду. Її хотілось зануритись туди глибше, хотілося сховатись. «Нічого, — думала вона, — ще трохи він мене покупає, я одягнусь, піду й отримаю свої гроші. Ну що за маразматики, от же вліпла». Старий тим часом зосереджено збивав піну під потужним струменем води. Тоді знайшов її ступні, потягнув на себе:

— Випростайся, розслабся, ти ж змерзла, мабуть втомилася. Здалися тобі ті сірники.

Він масував її ноги так обережно, ніби боявся, що вона може розчинитися у воді й зникнути в піні. Знову розпустив волосся й заховав

дився повільно літи ковшиком воду на голову, а тоді вмасовував шампунь, торкаючись ніжно й упевнено, вміло — очі Марії якось самі по собі заплющились, вона розімліла, кінцівки стали важкими, і крізь шелестіння води вона пригадала, як цілісніку минулу ніч наслухала цокання годинника на стіні в цілковитій тиші, і тепер, у ритм із рухами старого, який уже змивав її піну з волосся душем, вона почула ніби не свою думку, котра пульсувала і пульсувала у скронях: «Як добре, як добре, як давно мені не було так добре».

А потім, коли старий, уже зовсім чисту, загортав її у рушник, він кинув:

— Сумно, напевно, бути самому на Різдво, як ти думаєш?

Марія не відповіла. Натомість, коли старий нахилився, щоб вийняти корок із ванни і випустити воду, вона його зупинила.

— Сьогодні я теж хочу тебе скупати.

Вона допомогла йому роздягнутись і сісти у ванну, знову розбовтала піну, яка вже встигла опасти, і почала ніжно масувати все його тіло, втомлене, жилаве й худе. Торкалася до нього так ласково, як тільки могла, навіть сама дивувалась, що, виявляється, спроможна на такі дотики. Він лежав, заплющивши очі й посміхався кутиками вуст.

— Мене так купала мама. Я почучаюсь маленьким хлопчиком, — мовив старий.

Марія відповіла йому усмішкою. Він розплюшив очі й поглянув на неї.

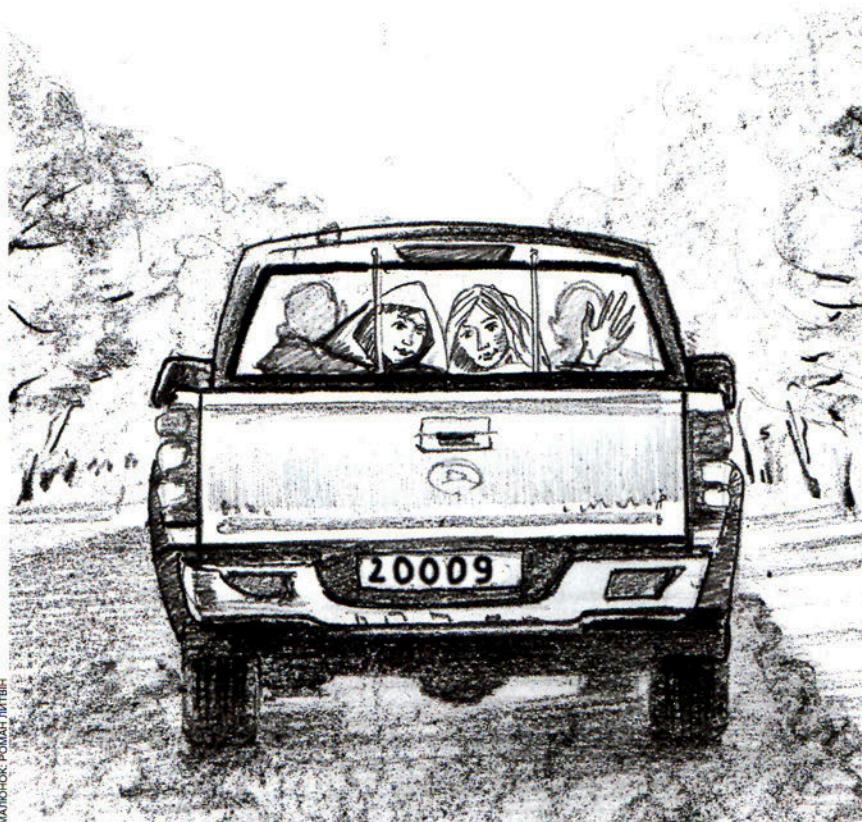
— Ти така молода й гарна. Я хотів би, щоб це тривало вічно. Не хочу, щоб ми ставали старими. Не уявляю тебе старою — ти просто не можеш бути старою, просто не можеш, — сказав він.

Марія мовчки продовжувала його намилювати, посміхаючись. Вона точно знала, якою буде, коли стане старою. Знала все до дрібниць — землисті шкіра, старечі плями, відвісна зморщені шкірочки другого підборіддя, акуратна зачіска, камінчики у вухах, керамічні зуби.

Точніше — вона знала, якою її судилося б стати через багато років. Саме так — судилося б. Якби раптом не зупинився час. Якби не стало це вічне Різдво. ■

Інвестиційне Різдво

АВТОР: Сергій Жадан

МАЛЮНОК РОДАЛІ ПІЛІВІН

Історія, яку я тут розповім, могла відбутися лише на Різдво. Інакше кажучи, це різдвяна історія, з усіма належними ознаками — посланцями, візниками, янгольським співом у гранатовому небі грудня й відчуттям дива, яке живе в кожному з нас. За великим рахунком, якщо уважно послухати, історія ця ніби натякає, що диво в своєму первинному вигляді завжди існує поруч. Просто потрібно не вимахуватись і спробувати відчути його присутність.

Сталася ця історія пару років тому з одним моїм знайомим, молодим партійним функціонером, представником міської адміністрації. Звали його Гешею і відповідав він за інвестиційний клімат у регіоні. Приймав делегації з Західної Європи, возив їх по харківських кабаках, селив у готелях, домовлявся з проститутками про знижки, одним словом — покращував інвестиційний клімат, як умів.

Особливо потоваришував із німецькими християнськими демократами. Німецькі християнські демократи якось особливо перейнялися інвестиційним кліматом у нашому регіоні, часто прилітали на круглі столи та конференції, цілими днями не вілаязичи з харківських саун. Геша завжди був поруч, пояснюючи західним колегам особливості становлення демократії в нашій країні та благаючи потенційних інвесторів закушувати.

З-поміж християнських демократів непідробними симпатіями до молодої української демократії вирізнявся такий собі пан Кляйс — депутат, вегетаріанець та спеціаліст із посттоталітарного самоврядування. Познайомилися вони з Гешею в сауні, куди німецька делегація поїхала безпосередньо з летовища, а вже там, роздягнувшись та розслабившись, всі почали обмінюватись візитівками. Прізвища свого нового приятеля Геша запам'ятати не зумів і надалі на-

зивав його Клаус, а той і не сильно зачепчував, почасти з причини власної скромності, а переважно через те, що весь час був у стані середнього сп'яніння й навколоїшній інвестиційний клімат бачився йому в легкому мерехтливому тумані.

На якомусь етапі стосунки між партнерами стали особливо довірливими й Геша запропонував християнському демократу вкласти бабки хоча б у щось. Скажімо, в завод із виготовлення морозива. Вони сиділи в сауні, Клаус знуджено лизав пломбір, говорив, що в умовах посттоталітарного розвитку місцевого самоврядування харчова промисловість не видається йому пріоритетним напрямом для інвестицій, і просив замовити ще шампанського. На третій день перемовин, в тій-таки сауні, кінцево виявилось, що в завод Клаус вкладати не буде, натомість готовий вкласти їх у туристичний бізнес, і просить Гешу знайти в Карпатах який-небудь старий посттоталітарний готель, який можна було б викупити, відремонтувати, добудувати сауну і відпочивати там фракціями. Це було не зовсім те, що від Геші вимагалось, проте він подумав, що не час перебирати, і відправивши друга на летовище, взявся до слідкувати ринок. До осені знайшов належний об'єкт, стелефонувався з Клаусом і швидко домовився їхати з ним на православне Різдво в гори — дивитись об'єкт і славити Ісуса.

Наприкінці грудня Клаус, зробивши у Відні пересадку, прилетів до Харкова. Геша зустрів його китайським джипом жовтого кольору, партнери завантажили до салону все необхідне знаряддя, взяли двох референток-перекладачок Машу-Наташу й поїхали в Карпати.

Першу зупинку вони зробили під Полтавою. При дорозі світився синіми вогнями універсал «Центральний», і Клаус оминати його в жодному разі не захотів. В універсалі компанія поснідала пельменями з грузинським вином і почала співати під караоке. Геша, дарма що за кермом, пив більше за всіх, окрім кількох ►

МАЛЮНОК: РОМАН ЛІТВІН

мав у салоні свого китайського джипа освіжувач повітря, і тому просив усіх заспокоїтись. Співали довго. По обіді Маша-Наташа разом заявили, що їм, мовляв, треба їхати і що лишатись вони тут не хочуть. Клаус впирався і їхати не хотів, пропонував зустрічати Новий рік просто в універсамі, знаходив на караоке пісні Елтона Джона, ну, відповідним чином і поводився. Зрештою, їхати погодився, але разом із караоке. Геша, відчуваючи, що інвестор може будь-якої миті зірватися з гачка, заплатив директорці універсаму за апарат, завантажив його разом із Клаусом до машини і рушив уперед.

У Полтаві вони заблукали і повернули на Кременчук. В Кременчуці компанія кінцево виснажилася і мусила зупинитися на ніч в готелі «Затишок». В «Затишку» з відремонтованих були тільки кімнати на чотири персони. Адміністрація довго відмовлялася селити їх до одного покою, безпідставно звинувачуючи Машу-Наташу в проституції. Геша мусив показати посвідчення помічника депутата. Спати лягли так: в одному ліжку спали Маша-Наташа, не знімаючи дублянок, в другому — Геша, розлягнувшись, проте не скидаючи вовняних шкарпеток, у третьому

ліжку безтурботно спав п'яній Клаус із мікрофоном від караоке. Саме караоке поклали на четверте ліжко, проте вмикати його Маші-Наташі Геша суворо заборонив.

Наступного ранку мандрівники спустилися до їдалні. Іли холодний сир, пили розчинну каву, дивилися телевізор, в якому все містичніше спалахували різдвяні зірки і все солодше лунали голоси дітей, сповнені передчуттям свята. Завантажившись і помолившись, рушили на північ. Під Черкасами Клаусу стало погано. Він довго ходив дніпровськими схилами, хотів зателефонувати своєму психоаналітику до Ганновера, проте зв'язку не було аж до самого Житомира.

Під Житомиром Клаус, котрий відчував докори сумління за вчораєше, купив якихось стрімінних червоних грибів і довго вибирав для Маші-Наташі на придорожньому базарчику м'які іграшки. Вибрал двох, апельсинового кольору зебр, після чого заспокоєно заснув. Зебри в сутінках світилися й іскрили.

Під Хмельницьким Клаус отруївся грибами. Йому знову стало погано, він довго ходив придорожніми лісосмутами й далі їхати не хотів. Зупинилися на ніч в якомусь райцентрі.

Доки Геша укладав компаньйона спати, Маша-Наташа одягли святкові сукні й пішли на дискотеку. Там взяли шампанського з коньяком і почали битись. Офіціантка, котра змішувала їм шампанське з коньяком, не розгубилась і побігла до Геші. Той швидко з'явився, грамотно оцінив ситуацію й кинувся розтягувати Машу й Наташу. Зрештою, місцеві охоронці не витримали і викинули його на вулицю. Геша встав, знову грамотно оцінив ситуацію і пішов спати. Зранку в обріганих дублянках прийшли Маша-Наташа, тримаючись за руки, мов дві найкращі подруги.

По обіді, виспавшись, випивши і знову заснувши, наші мандрівники рушили в невідоме. Невідоме було все близче.

В Тернополі вони заблукали і, покрутivши містом, повернули назад. Надвечір доїхали до знайомого райцентру. Геша плюнув на все й пішов спати. Маша-Наташа помінялися святковими сукнями і пішли на дискотеку. Клаус зателефонував психоаналітику й довго говорив із ним про своє дитинство. Психоаналітик був не зовсім тверезий, сварив систему соціального страхування, і Клаусу довелося його втішати й заспокоювати.

|ТЕМА ТИЖНЯ|

По обіді, виспавшись і не бажаючи зустрічати Новий рік у китайському джипі, друзі рушили вперед. Доїхали до Тернополя. Поблукали центром. Вирвалися за окружну і, промчавши кілька годин сірими передріздвяними долинами, дістались Прикарпаття. Геша гнав, не спиняючись, Маша-Наташа пищали від втоми та зневіри, Клаус телефонував психоаналітику і довго його втішав, говорячи, що життя, на загал, присмна штука, потрібно лише навчитись правильно позиціонувати власні життєві пріоритети. Незабаром на обрії тъмяно загромадилися гори. Друзі ввімкнули радіо і заспівали тужливої української естради. Попереду теплими вогнями їх золотим дзвоном їх зустрічала Яремча.

Звернувшись, не доїжджаючи до міста, і покрутівшись присілками, вони зупинились у приватному секторі, де на них уже чекав Іван Іванович — вірний друг блукальців, відважних мандрівників та інших чайніків, котрі традиційно цілими натовпами приїжджають зустрічати Різдво в Карпатах. Іван Іванович сказав, що всякому бізнесу свій час, і повів гостей в сауну. Маша-Наташа мились, не знімаючи дублянок. Геша притягнув караоке і вчив Івана Івановича пісень Елтона Джона. Клаус був у захваті від української гостинності й братався з лісорубами, котрі прийшли в гості до Івана Івановича. Новий рік зустріли всі разом, у басейні, під завивання караоке й веселій щебіт Маші-Наташі, які голосно коментували новорічне звернення президента України.

Наступного дня Іван Іванович довго всіх лікував гірськими травами, вимоченими в самогоні, говорив, що до справ братися не час і повів усіх на концерт Зиновія Гучка. Зиновій виступав на засніжений сцені, посеред вулиці, був у чорному костюмі, з під-якого виглядали сині спортивні штаны. Співав під мінус, вітав гостей міста зі святами і вітався за руку з міліціантами. Міліціянти відавали йому честь і заздрісно дивились на спортивні штани. Після концерту Іван Іванович повіз гостей до колиби. За кермом китайського джипа сидів сам, оскільки Геша вперто не хотів зупинятися на світлофорах, ледь не подавивши музикантів із групи Зиновія Гучка.

Заночували в колибі. Маша-Наташа пили шампанське на бру-

дершафт із однієї пляшки, Іван Іванович розмовляв із Клаусом про особливості двопалатного парламенту чистою німецькою мовою, якою зазвичай, у тверезому стані, не говорив, а Геша спав на м'яких іграшках, що люмінісцентно підсвічували його кількаденний заріст.

Третього січня компаньйони прийшли до тями й пішли дивитись об'єкт. Іван Іванович вивів їх із колиби, провів городами, завів до лісу. Лісом ішли довго, аж почало сутеніти. Врешті вийшли на велику галівину. Посеред галівини було викопано яму, де-не-де з-під снігу стриміли бетонні плити. Іван Іванович зупинився. Ось, сказав, тут і має бути наш об'єкт. Фундамент ще совіти поклали. Роботи лишилось зовсім небагато. Головне — викупити ліс. Клаус гірко оглянув засніжену яму і попросив відвести його назад до колиби.

В колибі зайшла суперечка. Клаус говорив, що в принципі ідея з морозивом йому подобається більше і що ліс йому не потрібен. «Та що ви — «ліс-ліс»! — перебивав його Іван Іванович. — Ліс — це правильна шняга!» — «Так-так, ліс — це правильна шняга», — підтакували лісоруби, котрі прийшли підтримати Івана Івановича. Маша-Наташа перевкладали це Клаусу як могли, але той уперто не погоджувався й просив йому більше не наливати.

Геша внутрішньо був на боці колеги, але дуже хотів продати цей чортів фундамент. Клаус зателефонував психоаналітику, і той порадив йому слухатися свого серця. Після чого всі довго сварились. Потім співали. Особливо голосно й піднесено співали Маша-Наташа, які не хотіли більше нічого перекладати. Потім почали підписувати угоди та обмінюватись адресами. До ранку браталися й пили на брудершафт із Машею-Наташою.

«Маю таку проблему, друже, — довірливо промовив Іван Іванович до Клауса, — у нас тут із хлопцями ансамбль, співаємо повстанських пісень. Хочемо виступити в Берліні, показати їм український характер». — «Так-так, — відповів на це Клаус, — дуже добре, це саме те, чого нам усім бракує». — «Візи в нас є, — гнув своєї Іван Іванович, — бобік, щоби доїхати є, немає представника на місці, який би усе розвів». Клаус замислився, проте ненадовго, і дав Івану Івановичу телефон свого

психоаналітика, сказав, що той на місці все проб'є, потрібно лише йому зателефонувати. І вони міцно обійнялися, як і належиться справжнім партнерам по бізнесу, котрі продають одне одному власні душі.

Зранку розпашливий Клаус вийшов надвір. Сніг сліпив очі, лежав на пагорбах і осипався з гілок. Двері колиби рипнули, і до Клауса підійшов Іван Іванович. Вони довго стояли, курили «Кемел» і дивилися на тъмяне срібло хмар, що зникали за перевалом. Сніг робив гори вищими й чистішими.

Під обід вирішили роз'їджатись. Геша завантажив до джипа подарунки, поклав до багажника куплені в лісорубів дві бензопилки «Тайга». Всі довго й гамірливо шукалися, після чого друзі сіли до джипа й рушили на схід. А Іван Іванович з лісорубами завантажили до свого військового бобіка скрипки, трембіти й сопілки та подалися на Рахів. Там вирвались на перевал, спустились у долину зі словацького боку і, як морський пісок, розтинались у безберегій шенгенській зоні.

Вже внизу, коли останні тірські пасма відступили й зникли в сніговому серпанку, Клаус піймав гаюк. Маша-Наташа сиали на задньому сидінні валетом, накрившись дублянками. Геша розглядав карту України, Клаус вийшов із джипа й зайшов у засніжене поле. З-позаду рівно поза нього тяглася дивна валка. Були тут верблюди, вантажені прянощами та зброяю, віслюки, на яких сиділи погоничі араби, позаду йшли радісні танцівники, тонучи босими ногами в сліпучих прикарпатських снігах, за ними рухалися чорнобрікірі жінки, тримаючи на головах глечики з вином, оливковою олією та медом. «Слава Йсусу», — промовила одна з муринок до Клауса. «Навіки слава Богу», — завчено відповів християнський демократ. Валка посунула далі, розчиняючись у сліпучій сонячній заметлі. Підійшов Геша. «Це хто — посланиці?» — запитав його Клаус. «Це? — подивився услід каравану Геша. — Це азербайджанці. У нас із ними угода про безмитний перетин кордону. На Рахів пішли, там у них свої люди на митниці». — «Славен Господь», — сказав йому на це Клаус, — і славні діла його. «Амінь», — відгукнувся Геша і простягнув другові останню цигарку. ■

Майстри

часу

АВТОР: Станіслав Ясинський,
фото автора

Тиждень розмовляє
із людьми, які знають
усе про годинники,
незалежно
від їхнього розміру

Рік 2008 – найдовший з останніх 16-ти років. Мало того, що він високосний, так Міжнародний консорціум хронометристів ухвалив додати до нього ще 1 секунду. У механічному годиннику – до 1000 деталей. У Києві – менше 20-ти майстерень, де його ще можна полагодити. Годинникарем бути немодно. Щороку їх стає менше, в них псуються очі і втрачають точність руки. Але майже всі, з ким розмовляє **Тиждень**, – щасливі люди.

АКСАКАЛ РЕМОНТНОГО БІЗНЕСУ

Михайло Блюмкін, 88 років.
Найстарший київський годинникар.
Працює у майстерні на Сагайдачного уже 58 років.

– Я дивлюся на годинник – і ніби розмовляю з ним. Кожен інакшій, є подібні, але однакових фактично немає. Ремонтую всі: дорогі, дешеві, настінні, ті, що стоять на підлозі, будильники. Бо коли годинник зупиняється – це як хвороба. А похід до майстра – ніби візит до лікаря.

Якщо раніше всі носили «Полтію», «Славі», «Победи», то тепер купують у кіоску дешевий китайський годинник за 5 грн і викидають його після поломки. Або ж беруть уже зовсім дорогий. Є такі, що сотні тисяч доларів коштують.

У післявоєнному СРСР годинник на руці вирізняв забезпечених. Так і казали: «Смотрите, он при часах». Але потім, коли налагодили виробництво, годинники перестали асоціювати

Олександр Тартаковський пропонував створити Асоціацію годинникарів – колеги сміялися. Тепер багато хто шкодує

з заможністю. Єдине дорогое задоволення для громадян СРСР – золотий корпус.

Зараз десь у дома валається мій старенький золотий годинник – забув, коли вдягав його. Бо ношу чужі, ті, які ремонтую. Просто щоб перевірити, як вони працюють на руці. Багатьом клієнтам це приємно, але більшість навіть не згадаються.

Було таке: хотілося багато заробляти. Але потім зрозумів – треба просто бути потрібним людям. Треба

думати не про те, щоб брати в ремонт тільки коштовні швейцарські годинники. Важливіше зробити щасливим хлопця, який приносить тобі годинник «Победа», що залишився від діда.

Ми викупили цю майстерню – кімната маленька, мій онук працює поруч, на сусідньому стільці. Я тут із 1950 року й не піду вже нікуди. Раніше все пропонували продати майстерню, щоб зробити пункт обміну валюти. Зараз перестали – знають, що не продається.

Я навчив багатьох, учні тепер розкидані світами. Один нещодавно дзвонив із Америки: «Михаличу, як ви, все гаразд?»

У 1960-х у Києві було 1200 майстрів. Зараз нас менше десятка. Виїхали за кордон або спилися, або займаються іншим. Однак годинникарі будуть завжди, поки існує механізм, що вимірює ходу часу.

ВЛАДА НИЩІТЬ МАЙСТЕРНІ

Олександр Тартаковський, майстерня на Подолі.

– Мене батько в училище загнав у 15 років. Тоді в Києві щороку випускали 30 майстрів. З них у справі залишалися двоє-троє. Зараз на ремонті працюють переважно люди, яким за 40. Через 10 років майстра не знайдеш.

Є міста, де немає жодного годинникаря. Ми ж за дев'ять років навчили п'ятьох. Приглядаємося – в кожного щось виходить краше: цей – електронник, а цей – крупніст (*Майстер, що ремонтує великогабаритні годинники – прим. Тижня*). Ось він (показує на парубка – Авт.) – ми йому навмисно даємо китайські підробки «під Швейцарію». Нехай набиває руку.

Збирати годинники можна навчити будь-якого хлопчика, а бути майстром зможе не кожен. Ми щодня маємо справу з різними годинниками. А на Заході майстри сидять на одному калібрі й одержують великі гроші.

Проблема приміщень – найперша для годинникарів. Коли 10 років тому я говорив, що потрібно створити Асоціацію захисту прав годинникарів, усі сміялись. А потім влада почала збирати майстерні. Людина працювала все життя, була своя клієнтура... І от у якийсь понеділок вона приходить – а будки немає. Може знайти її потрощено, десь на звалищі. У неї в житті більше нічого й не було – ось і спивається.

Олександр Кривак, 62 роки, завод «Ремточмеханіка».

– Коли мені було 12, розібрав батьківську «Победу» – били мене страшно. Але пристрасть до механіків залишилася на все життя.

Я почав ремонтувати годинники знайомим. Після армії пішов на будівництво, на висотні роботи. Але захворів на цукровий діабет, і мені сказали – на висоті більше робити нічого. Пішов у «Ремточмеханіку».

Там працювало 500 людей — кілька цехів, годинники розбирали й збирали на конвеєрі. Тоді в майстернях робили лише дрібний ремонт — усю важку роботу, за яку не бралися в кiosках, звозили до нас.

По один дорогий годинник господар прийшов аж через два роки. Я запитую — де ж ви весь цей час були, чоловіче? Відповідає: сидів

Свого часу на «Ремточмеханіці» лагодили три тисячі радянських годинників на добу! Зараз сиджу тут (у маленькій майстерні на нижньому поверсі колишнього заводу — Авт.). План у мене на місяць — 2000 грн. З них мені й платять мінімальну зарплату — 550.

ВІД СПЕЦНАЗУ США ДО ЛАВРСЬКИХ КУРАНТИВ

Роман, кіоск на вулиці Олени Теліги.

— Важкі часи почалися за перебудови. Спочатку в нас забрали головне джерело прибутку — морські хронометри й секундоміри. А їх же до нас

везли з усієї України. Після цього підвищили план з 3 до 5 тис. радянських рублів — і люди почали тікати.

Мій син юрист. Йому з дитинства подобались годинники, але час неста- більний, і він сам вирішив не йти моїм

матір'ю-українкою. Але я не хочу нікуди їхати. Тут поховані мої предки.

В'ячеслав, майстерня біля Лук'янівського ринку.

— Я в цій справі вже більше 30-ти років. Робота нервова. Буває, приходиш додому — і хочеться послати все це подалі, є чимало способів заробляти легше. Ale потім відпочинеш — і...

Зараз працювати складніше — годинники зі всього світу несуть. Ось сьогодні приносили хронометр американського спецназу — добра машинка, довелося посидіти. Якось я тиждень провозився — ремонтував куранти на лаврській дзвіниці.

Бувало таке, що людина дуже довго не забирала годинник із ремонту. Один годинник тут лежав два роки. Потім прийшов господар. Я запитую — де ж ви весь цей час були, чоловіче? Відповідає: сидів.

Це мої гроши та мій хліб. Ale все одно невигідна професія — я ось навчив майстерності сина, але він так і не став годинникарем. Ми ж такі — за дрібний ремонт у бабусі і дідуся навіть грошей не беремо. □

ХТО ДИВИТЬСЯ ТВ-РЕКЛАМУ?

ВДОМА Ж НІКОГО НЕМАЄ !

ПрессКом® ADVERTISING

Всеукраїнський IndoorVideo оператор
www.presscom.ua

«УДАРНИК КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ»

Ігор, кутючик у готелі «Кооператор» (див. фото на стор. 50–51)

— До годинників я прийшов пізно — в 33 роки. До цього працював у «поштовій скринці» (на засекреченному військовому підприємстві — **«Тиждень»**). А потім бац — конверсія.

Годинниками я захоплювався ще у війську — всім лагодив, як міг. Тому поставив будку на Шулявці. Там познайомився з Сергієм, майбутнім напарником.

Я годинниками лише 14 років займаюся — менше, ніж усі тутешні майстри. Але в мене вже кілька швейцарських дипломів. Там, у

Швейцарії, мені дуже допомогла книжка, яку мені дав Сергій — «Механізм наручного годинника». Я прочитав її від А до Я.

Сергій, напарник Ігоря, готель «Кооператор».

— Розповім про свого вчителя — Віталія Матвійовича Маркітана. Це найкращий годинникар, якого я знав. У Маркітана було близько сотні учнів, і більшість виїхали за кордон. Коли Віталій Матвійович поїхав до Америки в гості, то цілий рік подорожував містами від одного учня до іншого.

У 1976-му я прийшов на Басейну, 5 — одну з найбільших у місті годинникових майстерень, саме

туди несли «іномарки» зі всього Києва. Хліб був непростим — у той час майстер повинен був за місяць здати 600 рублів плану. А ремонт звичайного радянського годинника коштував від 3 до 8. На всю майстерню був один вимпел «Ударник комуністичної праці» — коли приходила твоя черга, тобі на стіл ставили цей вимпел, і клієнт із дорогою «іномаркою» йшов до тебе.

А Маркітан помер рік тому, не доживши двох тижнів до вісімдесятія.

МІСЯЦЬ НА РЕМОНТ

Сергій Максименко, майстерня в магазині Real Time.

— У гарного майстра ніколи не буде бруду під нігтями — якщо я такого побачу, то годинник йому не довірю.

Сьогодні спецінstrument дуже дорогий — ця майстерня коштує не менше \$100 тис. Тут переважно ремонтують швейцарські годинники класу «люкс». Там, у Швейцарії, такі годинники роблять мінімум у 20 разів довше, ніж звичайні — на один механізм може піти сто, двісті й більше годин роботи. Потім їхній хід перевірятимуть ще 12 тижнів.

Ціна такого годинника стартує від \$5 тис., і ремонтувати їх у звичайній вуличній майстерні безглуздо й навіть небезпечно. Братися до такого діла треба по-особливому: коли приходить клієнт і чує, що годинник заберуть як мінімум на місяць, він починає гармати. Звичайно ж, усі хочуть, щоб годинник був готовий через 2-3 дні.

Прибігає якось один бізнесмен, каже: почисть мені «Ролекса». Я йому: «Залишайте, почистимо, та й загалом усе перевіримо». Він так розсердився! Каже: в Женеві заїшов у лавку, де хлопчіско почистив годинник зубною щіткою. Ми потім довго сміялися.

Раніше, на початку 1990-х, дорогі годинники купували, як правило, бандити. Тепер із них нікого вже не залишилось. А бізнесмени готові вкладати в свій стиль величезні гроші. Весь цей бум на дорогі хронометри — це навіть не понти, це щось закладене в чоловічій природі.

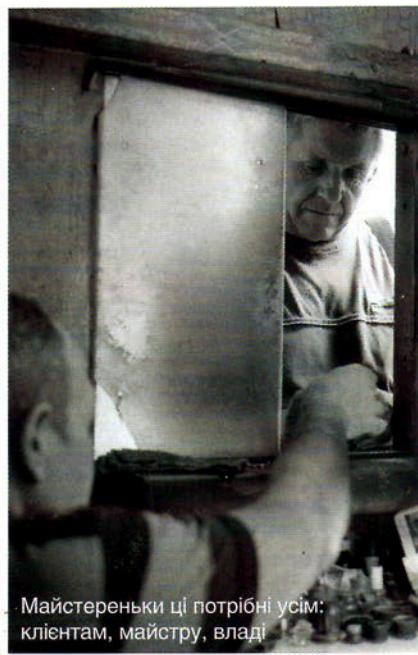
Себе в іншій ролі я не уявляю. Найголовніше, що я засвоїв — ремонтувати годинники потрібно з любов'ю або ж зовсім не брати їх до рук. ■

Сергій з готелю «Кооператор»

Олександр Кривак розирає механізми з дитинства

Майстереньки ці потрібні усім: клієнтам, майстру, владі

Михаїло Блюмкін — аксакал з Подолу

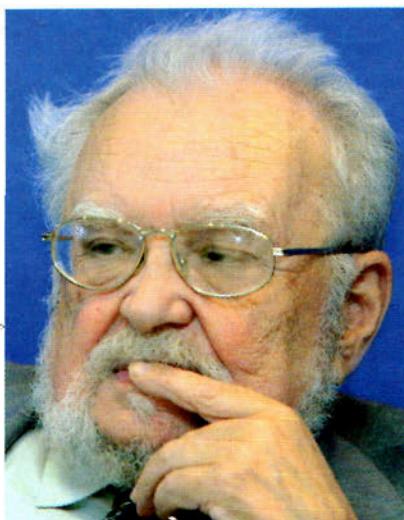
Трохи сонця в ложці борщу

Рецепт оптимізму від Григорія Сковороди – «радіти малому»

Я щойно повернувся з Польщі. Візьму на себе сміливість запевнити, що наші західні сусіди особливих наслідків кризи на собі не відчули. Можливо, в них усе тільки починається, але головне в іншому – там немає того понураго настрою, який часто можна відчути у нас. Сусіди вірять у майбутнє! Бо є ресурс для маневру, є суспільний оптимізм.

А як люди відчувають кризу в нас? По-перше, скороченням зарплат і зростанням цін – причому невідомо, в яких пропорціях це відбуватиметься. Хоча... По суті, всі вже до такого привычайлися ще за 1990-ті роки. Понові – втрата роботи. І це, мабуть, найскладніше. Коли в людей немає місця праці, налаштовувати їх, щоб вони були оптимістами – це трохи нетактовно. Бо будь-яка робота – то ще й вага громадянина у власних очах. Коли людину, сповнену сил, викидають на узбіччя – це завжди для того, хто опинився поза контекстом, – страждання. Якщо ви втратили усталений розпорядок дня, особливо ж момент, коли треба приходити по зарплату, жодна філософія не допоможе. Тож найраціональніший підхід – братися до будь-якої роботи, незалежно від того, впливає це якось на кар'єру чи ні. І просто пережити важкий період із найменшими втратами.

Україна сильно постраждала від кризи – набагато більше за сусідів. І не в останню чергу саме через брак оптимізму. Польські друзі постійно кажуть мені: здавалось би – ви така індустріально розвинена країна, у вас такий економічний потенціал, стільки якісної землі – і ви так боїтесь якоїс кризи?! Зрозуміло, рожеві окуляри ні до чого. На жаль, наша країна ще не так міцно, як цього хотілося б, пов'язана з європейською системою. Навіть порівняно

МИРОСЛАВ ПОПОВИЧ
академік, директор Інституту
філософії НАНУ

з країнами-новобранцями ЄС. Адже бути членом тієї спільноти – це мати ресурси для маневру: як матеріальні, так і психологічні. В Україні ж таких позитивних чинників обмаль. І річ не лише в грошах – насамперед потрібна віра людей у те, що все врешті-решт буде гаразд. Це і є головний ресурс: ідея про той-таки оптимізм. Людям треба розуміти, що на країнівому хуторі від таких економічних потрясінь не сковашся. Он подивіться, як Ісландія, яка раніше й чути не хотіла про ЄС, тепер дуже активно запрагнула до європейського. Те саме бачимо в Ірландії, яка рік тому провалила голосування з нової Європарламенту. Тепер вони хіба що в двері не грюкають, збираються проводити новий референдум. Бо зрозуміли – в ЄС панує та ста-

більність, яка й дає соціальний оптимізм.

Варто зважати на тимчасовий характер будь-якої кризи. Грубо кажучи – ніщо не триватиме вічно. Бо життя як серце: поки б'ється, ти живий. І економіка не виняток – вона також розвивається пульсує, хвилює та поштовхами. Чи треба надто радіти, коли ти на гребені хвилі? Прийде час – і неодмінно підеш униз. І не варто дуже печалитися, коли ти внизу, бо все одно з наступною хвилею злетиш нагору. Такий погляд – це і є філософське дистанціювання від негараздів.

А щоб бути оптимістом у будь-які часи, навіть найважчі, потрібно вміти радіти малому. Саме такий рецепт оптимізму та щастя прописував великий український філософ Григорій Сковорода. Зробімо для себе з цих двох слів маленький культ: «радіти малому». Це ж нескладно: частіше дивитися в небо, навіть якщо воно похмуре й укрите хмарами. Дихати свіжим повітрям і радіти кожному його ковтку. Пам'ятати, що всі наші теперішні проблеми й незгоди – то пусте порівнянно хоча б зі здоров'ям наших близьких. Ваша донька чи дружина здорові? То й не кажіть, що у вас серйозні проблеми. Оптимізм – уміння радіти життю таким, яким воно є, бачити щастя в маленьких дрібницях, з яких воно, власне, й складається. Вам смакує ложка борщу? Ви зібралися разом з родиною на свято? Зачудовано слухаєте, як ваша маленька дитина читає перший вірш? Споглядаєте мальовничий схід та захід сонця? Тоді ви впевнено можете сказати, що живете повноцінно. Адже так легко, коли ти біжиш у великому місті асфальтом, втратити цей малий і водночас величний сенс буття. Людство йде вперед. І майбутнє є для всіх – без винятку.

З Різдвом Христовим!

Листівки, друковані у підпіллі (дізнатися про них більше можна у книжці «Листівки УПА», видавництво «Дулібі»)

Мальоване

АВТОР: Андрій Котлярчук,
колекціонер-філокартист

Партизани-колядники і Верховна Рада під ялинкою

Надсилати писані й мальовані святкові привітання почали ще в стародавньому Китаї — на батьківщині паперу. В Європі

першу листівку зробили в Німеччині — до Різда 1400 року. Втім, це була не звична нині картка, а невеличкий дереворит із зображенням дитини-Христа. Проте великої популярності вітальні листівки набула ще не скоро — тривалий час її замовляли «самопальні» (або замовлені художникам) невеликі малюнки та ніжні записи в альбомах панянок.

НАРОДЖЕННЯ ЛИСТИВКИ

Потребу в листівках відчули у XIX столітті, за доби промислової рево-

люції. Клаптик картону з теплими словами мав замінити безпосередні людські контакти, що стрімко розривало новонароджене індустріальне суспільство.

Першу вітальну листівку було відправлено в Лондоні у 1840 році. Її надіслав самому собі англійський письменник і великий гуморист Теодор Гук. А вже до Різда 1843 року інший англієць, сер Генрі Кол, замовив художникові Джону Колкотту Горслі першу комерційну листівку, надруковану відносно великим на-

Радянська листівка 1956 року: пionерський Новий рік

Одна з перших українських за формою і змістом листівок

ВІТАННЯ

кладом. Щоправда, моралісти нарікали на малюнок родини, яка весело випиває разом із малими дітьми, але публіці картка однозначно сподобалася.

Оскільки тиражована листівка (на відміну від мальованої) була недорогою, бажання вітати близьких людей гарненькими картинками швидко поширилося в усному світі. Практично в цей час німець фон Стефан, американець Ліпман і доктор Герман із Австро-Угорщини запропонували надсилати привітання

поштою. Вітальна листівка стала поштівкою.

ЗОЛОТА ДОБА

Вершина моди на вітальні картки припадає на межу XIX–XX сторіч. Заклики митців вносити красу в побут найширших верств населення породили промисловий дизайн і разом із ним – графічний дизайн листівок, яким не гребували чільні художники доби модерну.

Фотографічні листівки продукували не менш бурхливо. Деякі зо-

браження нині викликають подив, хоча за Срібної доби були цілком доречні: жінки, котрі цілується, пияки з чарками, сценки з життя борделів, напівоголені дівчата-підлітки, діти, які палять цигарки, й те, що вважали порнографією, – красуні різного ступеня оголеності в претензійних інтер'єрах. Суцільний де-каданс!

Але вистачало й життєствердних сюжетів. Чи не найпопулярнішими святами були Різдво та Новий рік. У Російській імперії листівок на ці теми чомусь завжди бракувало, і їх імпортвали з-за кордону. Найпопулярніші сюжети – портрети глямурних дітей, розкішних фотомоделей із подарунками, а також поодинокі зимові фотопейзажі. ■

Поодинокі, бо налаштування професійної камери вимагало деякого часу й зусиль, що на морозі було проблематичним, а фотоматеріали початку ХХ сторіччя погано передавали фактуру снігу.

Живописцям працювати було простіше, ніж фотографам. Серед простих людей користувалися поширенім різдвяні листівки з героями війни 1812 року, ялинками, Дідом Морозом і Снігуронькою. З Німеччини завозилися листівки зображеннями галантних пані з шампанським у руках, натюрморти з грошима, совою та годинником, а також сажотрусами та свинями. Причому, якщо поряд зі свинею було зображене дівчину, то листівка ставала прихованим побажанням кохання, а часом навіть освідченням. У Німеччині свиню споконвіку вважали ознакою благополуччя родини, згодом цей символ поширився на всю Європу.

НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ

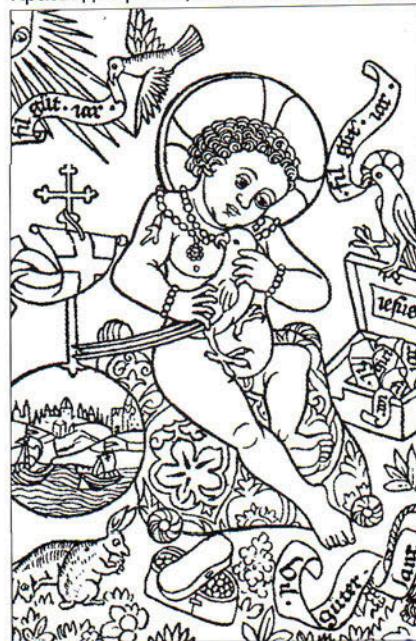
Британські листівки вікторіанської доби були чи не еталоном для всієї Європи. Вони диктували й манеру малюнків (саме з тих часів походять солодкаві до нестягами діточкі янголятка), і теми та жанри. Тож коли британці, а слідом за ними французи почали відтворювати на листівках тубільне населення своїх колоній, країни Центральної та Східної Європи не забарислися відповісти виникненням моди на «народні типажі».

Дівчат (чоловіків на листівках було значно менше) у шикарному народному вбранні, зі здоровим кольором обличчя, на противагу сухотним сецесійним красуням, стали засобом національного самоусвідомлення та самоствердження для колонізованих поляків, чехів, українців. Не бракувало також сцен народного життя: всіляких вечорниць, весіль, жнів та випасу худоби. На відміну від сусідів, тогочасні українські автори любили також показувати ідилічні сільські пейзажі без жодних пам'яток архітектури — просто тому, що гарно, і цим варто хвалитися.

Окремо від усіх сюжетів українських листівок стояв образ Тараса Шевченка. Жодна зірка німого кіно не могла похвалитися подібною популярністю — у продаж надходили сотні карток.

Краєвиди провінційних міст мали шалену популярність на початку ХХ століття

Перша різдвяна листівка, 1400 рік

Британська різдвяна листівка початку ХХ ст.

АГІТАЦІЯ І ПРОПАГАНДА

У часи Першої світової війни поштівки з милій дрібнички перетворилися на знаряддя агітації та підтримання бойового духу вояків усіх країн — учасниць бійні. Вони рясніли зображеннями переможних битв, відвідин представниками правлячих династій шпиталів, текстами війовничих пісень. Фотографи любили знімати технічні новинки того часу: потужні прожектори на вежах, кораблі, перші літаки. Друкували їх зазвичай методом фототипії, якісним, дорогим і малопродуктивним: наклад із однієї скляної пластинки негатива не перевищував 1000 примірників, а на друк ішло два дні.

Під час громадянської війни найпопулярнішим сюжетом листівок із Криму виявилися пароплави, що відпливають удалину. Ймовірно, це була нормальна реакція суспільства на беззаконня, що творили в країні більшовики. Відомо десятки варіантів листівок на цю тему.

З приходом більшовиків Золотий вік поштівки закінчився. Спочатку, за інерцією, ще випускали листівки з краєвидами Криму й одеської Аркадії, але пейзаж було визнано буржуазним видом мистецтва, тож вони швидко зійшли нанівець. Зате агітації побільшало, навіть порівняно з часами Першої світової...

Перша різдвяна листівка, надрукована масовим накладом

На радянській листівці будівлю Верховної Ради подано як подарунок під ялинку

Активно пропагувався новий спосіб життя, зокрема колгоспний лад. Радісні колгоспники з транспарантами та оркестрами везуть здавати державі зібраний урожай, садівники радіють небувалому за царського режиму розміру яблук. Армії влада також не забувала: хвацький кулеметний розрахунок в очікуванні бою, парашутист у польоті, взвод червоноармійців дає залп із гвинтівок, перші герой-пілоти.

Мальована ж листівка переживала не найкращі часи. Святкувати Новий рік та Різдво офіційно заборонили. Українська діаспора в Німеччині та Польщі друкувала новорічні вітальні листівки з зобра-

женнями Софії Київської та собору Святого Юра у Львові, а на радянських фотографіях забороняли показувати хрести — навіть на церквах!

ЛИСТІВКИ УПА

Після «реабілітації» Нового року в суворому 1937-му дефіцит вітальних листівок у країні став ще відчутнішим. Люди привозили з-за кордону листівки величними пакунками, а згодом артільники друкували на них кириличний текст.

На відміну від Нового року, Різдво зустрічали потайки аж до кінця 1980-х, і єдині українські різдвяні листівки за радянських часів

були виконані... на замовлення Української головної визвольної ради (детальніше про цей підпільний парламент, який де-юре керував діями УПА, читайте в **Тижні №41, 2008**) або просто з ініціативи різних підпільних груп. Група колядників із рушницями та звіздою виходить на узлісся, сяючий янгол вказує двом життерадісним вуйкам із гранатами при поясі на різдвяну зірку в небі, озброєні хлопці в білому маскуванні жваво біжать у напрямку засніженої церкви, вояки зібралися навколо увінчаної тризубом ялиночки...

Тут уже складно розібрати, де закінчується нормальна в ситуації війни пропаганда й починається просте (але вперте!) людське бажання зберегти традицію і святкувати те, що вважаєш за потрібне без вказівки «згорі» — просто як прояв власної гідності. Зворушують написи на цих напівкустарних поштівках: «Другові Вадимові. Веселіх Свят і щасливого Нового року бажає Гуцул. 1.01.46».

РЕАБІЛІТАЦІЯ ДІДА МОРОЗА

Після Другої світової війни в СРСР знову почали видавати вітальні листівки — вперше за багато років. А в 1960-х «свобода» в СРСР сягнула так далеко, що був реабілітований Дід Мороз (персонаж, підохріло схожий на св. Миколая). А щоб Діда Мороза точно не переплутили зі святим Миколою, його пов'язали з поняттям «старий рік», а «новий рік» зображенували у вигляді хлопчика-піонера. Причому цей підліток жив в одному ритмі з Радянською країною. Хлопчика малювали в метрополітені, на Красній площині, в літаку чи космічній ракеті.

Занепад вітальної листівки на території СНД припав на 1990-ті роки. А з появою Інтернету їй узагалі передрікали швидку загибел. Та прогнози не справдилися. Поряд із електронними листівками нині чудово існує « класика»: фотографічні та мальовані листівки, а також оригінальні витвори з шовку, бісеру та навіть листя тропічних рослин.

Наши пальці вже звикли до клавіатури. Але хоча б на Різдво та Новий рік ми беремо до рук листівку, що пахне свіжим картоном, щоб від руки написати на ній кілька теплих слів найближчим людям. ■

Над морем хмар

АВТОР: Павло Солодко
ФОТО: Дмитро Книшевич, Ігор Кличан

У зимових Карпатах
 є безліч значно
 красивіших
 і багатодніших місць,
 ніж турбази
 і лижні траси

«Треба десь узяти рушницю, — вже вкотре наполягаю я, — Згадай ту купу ведмежого лайна на стежці». «Взимку ведмеді сплять», — каже Небелюк, уважно переливаючи коньяк у літрову пляшку з-під мінералки. Ми сидимо посеред розкиданої по кімнаті гори круп, лимонів, консервних банок, казанів, спальників, наметів, шоколаду, батарейок, рацій, газових балонів... І ділимо цю гору на дев'ять більш-менш рівних частин. Збираємося в Горгани, точніше на хребет гори Довбушанка.

Три роки тому ми вже ходили туди, щоправда, в червні, а зараз надворі зима. Натхненник походу Андрій Небелюк, сам родом із Карпат, вважає, що рушниця від ведмедиці не врятує: «Рушниця з набоями — це щонайменше 5 кіло. Хто їх понесе?». Він думає ще кілька хвилин: «Замість неї візьмемо кішки, і льодоруби, і 60 метрів мотузки — від працюватимемо зрив».

60 метрів мотузки — це 4 кг. Льодоруб із кішками — ще три. Обмін невигідний. ▶

Угорі ліворуч – Петрос, унизу під хмарами – Буковель

«Відпрацьовувати зрив» – іти в альпіністській зв'язці по різні боки гребеня. Якщо один зривається з крутого схилу, напарник його ловить і страхує. Хребет від Довбушанки до сусідньої гори Ведмежик (див. карту на стор. 65) для цього цілком підходить – улітку він виглядає як лезо ножа, складене з порослих жовтим мохом каменюк різного розміру. Андрій хоче потренуватися перед походом на Кавказ. Досі ніхто з нас у зимових Карпатах не був, окрім Василя Бучка, який служив гірським егерем, а зараз займається продажем туристичного спорядження у компанії під назвою «Волоцюга». Василь видав нам те, чого не вистачало: кому рукавиці, кому філісовий светр, окуляри від сонця... Сам він узяв лижі.

ВЕДМЕЖА ХАТКА

Водій маршрутки довіз нас, поки вистачило асфальту. «Всім надягти кішки!» – пожартував Небелюк, по-нуро озираючись. Снігу не було, тільки іній. Ми пішли вздовж запорошених вирубок з обох боків Зелениці. Зустріли вантажний лісовоз, водій попросив закурити і взявся нас лякати: «Там такі лавини сходять, що ліс як бритвою зрізає». Його слова видалися знущанням. «А ведмеді там є?» – запитав я і згадав, що ми забули в Києві лавинну лопату.

До сутінок залишалося кілька годин, коли ми звернули з дороги вздовж потоку Ситний і подерлися вгору вже по коліна у снігу. «Завдання-максимум – відпрацювати зрив і дійти до Буковелю, – пожартував Валентин. – Завдання-мінімум – вижити».

Валентин – колишній унсовець, який віддає данину націоналістичній романтиці 1990-х, тому вбраний у білий радянський маскхалат і має спорядження тих часів на кшталт «рюкзака десантника». «Сьогоднішнє завдання – піднятися на відріг Ведмежика», – уточнює Небелюк. – До хатки». Повз хатку ми проходили три роки тому, і за цей час із нею могло трапитися будь-що: або якась п'янка спалила, або снігом дахи провалило. На стежці неподалік хатки тоді й лежала величезна купа ведмежого лайна. Я дивлюся на льодоруб, причіплений до рюкзака, і думаю про рушницю.

Хатка збереглася. Класна хатка з проконопаченими мохом стінами і пічкою – набором каміння у

Інформація 24 години на добу

ФІНАНСИ

БІЗНЕС

ОГЛЯДИ РИНКІВ

АНАЛІТИКА

ЕКОНОМІКА

ПРОГНОЗИ

ЕКСПЕРТИ

перший діловий

телевізійний канал

Відтепер дивіться on-line!
fbc.net.ua tv1.com.ua

На вершині Ведмежика (1737 метрів)

дротяний сітці. Ми рубаємо дрова, топимо пічку, розпалиємо багаття на вулиці й варимо кашу. Нас багато — дев'ятеро: Андрій, Василь, Валентин, Дмитро, Ігор, Павло і три Володі. Ми все встигаємо, навіть напнути у сіннях намет для тих, хто не помістився на нарах біля пічки.

Довкола гаушина. Ліс на такій висоті вже низький і пригноблений, усе в снігу, тільки на сусідній галівині з-під замету стирчать ясла, в які лісники кладуть сіно для косуль. Ведмежих слідів не помітно. Ми розливамо чай і доходимо висновку, що класно було б тут відсвяткувати Новий рік. Далі розмова переростає у «мисливські та рибальські історії» — байки про те, хто, як і де зустрічав Новий рік у горах Індів.

Туристичні байки на стор. 66.

У МОЛОЦІ

Вранці ми опинилися в тумані. «Це хмарал!» — першим здогадався Діма. Молочна імла, лапаті гілки і білоніжка перина, іноді перекреслені слідами: то маленькими копитцями, то лапками, схожими на котячі, то пташиними мережками. Тиша і рівномірна близьна простору заспокоюють. І тут мені за комір падає з півкіло снігу!

Це Бучко зачепив гілку лижами. Він іх несе вертикально, вstromивши за рюкзак. «Молодець, — схвалює таке транспортування Небелюк. — Якщо рись стрибне згори, на лижу напореться». Він дивиться на мене: «А взагалі-то рись стрибає на останнього в колоні». Але їй уже просто нізвідки стрибати — високий ліс по заду, і ми деремося вгору крізь кущі.

Ніхто вже не йде, бо пухкий сніг нікого не тримає — повзemo підступною периною, загрібаючи руками і ногами. Кішки, передбачливо начеплені Небелюком, здаються іронією, як і льодоруб. Зате слово «снігоступи» на схилі Ведмежика того дня звучало, напевно, частіше, ніж будь-де на Землі.

Вище від смуги лісу в Горганах зазвичай тягнеться смуга альпійської ялини — це такі гнуцькі, колючі, довгі й підступні глицеві джунглі. Зараз ми повзemo над ними, намагаючись не ставати на ноги, бо тоді ти провалюєшся, застрияочи між невидимими під снігом гілками. У довколишньому молоці стежимо за тим, щоб і праворуч, і ліворуч зберігався схил, аби залишатися на відрозі гори, огинаючи кулуари, якими в долину Ситного сходять лавини.

Потім стало легше. Піднялися досить високо — туди, де сніг стає щільним. Ритмічний рух угору за спокоює. Я піднімаю голову, щоб озирнутися, і від несподіванки по сковзається та падаю. Довкола — море. Ми піднялися над хмарою.

Неймовірно синє небо і сонце! Натхненні, дістаємося вершини. Близче до неї вже справжній лід — каміння обмерзло, і льодоруб тут

ДЕ ЖИТИ І ЩО ЇСТИ

Жити доведеться в наметах. Не сподівайтеся на нічівлю в хатинках чи колибах — можете заблукати, і ніч застане вас просто неба. Потурбуйтесь про якісне спорядження: намет із показниками водостійкості 5000 мм (для тенту) і 10 000 мм (для дна), спальний мішок із комфортним температурним режимом -9–12°C, сезонні черевики з неслизькою підошвою (коштують від 900 грн), філсовий светр, водо- і вітронепроникні штани і куртку. Обов'язково пройдіть наміченим маршрутом улітку і потренуйтесь орієнтуватися за картою і компасом.

Їсти можна все, що донесете і пригответе. Дуже доречним є газовий примус (300 грн) із запасним балоном (50 грн).

НАВІГАТОР

якраз до речі. З гори відкривається безкрай море хмар, з якого, ніби острови, стирчать вершини гір. Оnde по гребеню Довбушанка, з іншого боку з «води» виліз Поленський, за ним щось схоже на Сивулю, спиною гіантського кита на північ виринає Свидовець із Близницями, онде конус Хом'яка, а ще далі, ніби близнюки, — Чорногора і Петрос.

Ми швидко перевдягаемось у пуховики. Різний режим одягу на переходах і привалах є принциповим для збереження здоров'я. Готуємо чай, топлячи сніг. Небелюк одягає альпсистему і запитує, чи є охочі «відпрацьовувати зрыв».

Сутеніти почало швидко. Ми побігли пологим відрогом далі на південь, униз. Незабаром твердий сніг закінчився. Звично гребемо, мокрі та злі, а довкола нас між ялинками ширяє на лижах Бучко. За дві години долізли до кромки лісу, витоптали ями під намети, швиденько розклалися і вже в темряві взялися варити суп. «Чому не взяли лавинної лопати?» — обурюється унсовець Валентин, нарізаючи величезні снігові цеглини підручним інструментом — лижею.

Побудували між смереками снігову стіну для захисту від вітру і попадали довкола вогню, такі втомлені, ніби промарширували зо 30 км. Дивимося карту — реально подолали менше чотирьох.

СТАРИЙ ПРИТУЛОК

Вранці погода знову потішила. Вітру немає, температура близько -10°C , а хмари опустилися значно нижче, відкривши далеко внизу буковельські лижні траси. За Говерлою з'явилася громада Чорногори, виринув із «моря». Вододільний хребет, а за ним у всій величині відкрилися урвища на північному схилі Близниці — якби був бінокль, то обабіч можна було б розглядіти і підйомники Драгобрату. Але нас цікавить інше — крива просіка по вододілу, яким можна вийти до перевалу Столи.

Після екстремального спуску вкритим глибоким сніgom лісоповалом ми знаходимо просіку, і вчоращня історія повторюється. Добре, що круто вгору дертися не треба. Лижні палиці в таких умовах значно корисніші за льодоруб — щокроку ти заглибуєшся ▶

● ЗАПОВІДНИК «ГОРГАНІ» — вважається найнепрохіднішою частиною каменистих Карпат, на відміну від «більш туристичного» Чорногори, закарпатського Свидовця чи львівських Бескидів. Визначення флори — «ірська тайга», цікавої фауни теж вистачає — від ведмедя до саламандри й форелі.

● ДОВБУШАНКА — найбільша вершина регіону (1755 м). Як і всі Горгани, складається з каміння пісковику різного розміру. Десять на схилі справді був штаб Довбуша — скди український Робін Гуд перебрався після того, як влада знайшла його «столицею» на горі Стіг біля Чорногори.

● ПЕРЕВАЛ СТОЛИ — між річками Довжинець і Гнилиця, а також між Вододільним хребтом (на ньому можна знайти прикордонні стовпи старого польсько-чеського кордону 1930-х років) і Горганами. Звідси починяються маршрути на Синяк і Малий Горган. Тут стоїть старий туристичний притулок.

● «БУКОВЕЛЬ» — модний український гірськолижний курорт, який прагне до європейських стандартів (на жаль, не цін) і донедавна стрімко розширювався. Історію про те, як глухе сільце Паланіця перетворилося на фешенебельне місце відпочинку, читайте в *Тижні* №23, 2008.

ТУРИСТИЧНІ БАЙКИ

у сніг на неочікувану глибину і під непрогнозованим кутом, тож додаткова опора не завадить.

Довелося витягти компас — збралися занадто далеко вниз, майже до витоків Зубринки. Пішли право-руч і швидко знайшли ще одну просіку з лижнею. Лиця означає як не «Буковель», то «перевал Столи», до того ж, по ній іти значно легше. Ще кілька поворотів, і ми біля спуску.

Старий туристичний притулок здається нам готелем, хоча він все-редині доволі сильно зруйнований і обписаний фразами на кшталт: «Тут було два яйлахи з АДУ, 1988» або «Мироновка Prodidjy, 1997». В одній із кімнат є чисті лежаки і пічка. На ~~пічку~~ ~~пічку~~ ~~пічку~~ ~~пічку~~ ~~пічку~~ Іван Іванович — легендарний персонаж, який колись працював тут інструктором. Ми сушимося, слухаючи розповіді Івановича про бойовиків Довбуша («їлі тільки м'ясо із зубра, тому й річку Зубринку назвали»), про організацію лижного туризму в 1970-х і про те, як із «Буковелю» приїздять гості на снігоходах.

Вранці ми за годину дійшли стежкою вздовж Глиниці до першого з буковельських підйомників. Сіли за столики біля кіоску (чай — 10 грн), подивилися на лижників і рушили далі. Ще за годину почалися асфальт і знаменитий автомобільний затор популярного курорту. Ми байдуже ішли повз цей ажотаж — брудні, прокопчені, подерти льодом і гілками, обвішані непотрібним спорядженням. Машини гальмували, даючи нам дорогу. Ми ходили від готелю до готелю, шукаючи сауну. Але всюди на нас чекало розчарування: «Немає електрики».

Перед тим як сісти в маршрутку на Франківськ, я озирнувся — гребінь Довбушанки з Ведмежиком на-висав над курортом білим пощербленим клином на синьому тлі. Якщо ви були в Буковелі, ви його мали бачити. ■

ЯК ДОЇХАТИ

До Івано-Франківська потягом (із Києва коштуватиме 90 — 120 грн в один бік), далі до Надвірної маршруткою (5 грн), звідти маршруткою до Зеленої (5 грн, якщо накинути 20 грн зверху, довезуть до присіка Черник). З Буковелю до Франківська регулярно ходять маршрутки — 12 грн.

СВЯТО В ГОРАХ

**Василь Бучко:
«На вершині Петросу»**

2003-й я зустрів на Петросі, прямо на вершині. Піднявся до біостаціонару, зайшов відпочити, аж тут мені з обох боків до голови по стволу приставили. «Слава Україні, хlopці! — кажу. — Я турист». Лісники то були, ім так незручно стало, вони, виявляється, подумали, що я їхній колега, і хотіли так оригінально пожартувати. Я пішов далі, до перемички, де на мене чекали друзі із сайта «Карпати.com.ua». То мала бути акція спільноти сайта — опівночі запустити по ракеті з Петросу, Говерли, Близниці та Пікуя. Вилізли нагору за гарної погоди, але вночі на-гнало хмар, пішов сніг. Ми поставили намет, дістали пляшку, і тут раптом привалює знизу компанія місцевих, із Лазещини. Абсолютно мокрі, непідготовлені, без спорядження, з шаленими очима і замерзлою пляшкою шампанського, одразу ж починають холонути, то ми їх чаєм із коньяком напоїли:

**Володя №2:
«Кислота і шотландці»**

2005 рік зустрічав у селі на Закарпатті в компанії стрімомних життерадісних чуваків із Києва. Орендували в когось із місцевих хату, гуляли околицями... Якось пішли на озеро кілометрів за 10, і там вони приховали ЛСД і тусувалися посеред білого лісу, а за годинку виявили, що один загубився. Почався величезний кіпіш, викликали з району рятувальників... Через кілька годин пошукув з'ясувалося, що загублений персонаж чомусь вирішив піти назад у село і сидів там, втикав по чорно-білому теліку угурські комедії. Найсмішніше — він ходив одягнений у шотландський кілт поверх термобілизни, і коли ряту-

вальники запитували: «А як виглядає ваш знайомий?», то чули у відповідь: «Як шотландець, у спідниці».

**Володя №1:
«Ледь не вбився»**

У грудні 2005-го я працював у приватному готельчику у Ворохті охоронцем. І вирішив зустріти Новий рік на горі, сам, і водночас на сноуборді навчитися їздити. Узяв напрокат дошку, поліз угору на полонину. Раз з'їхав, другий, а на третій налетів на якийсь горбок, врізався з розгону в сніг і вивихнув ногу — за півгодини до опівночі. Полежав трохи і пострибав назад, до цивілізації. Прийшов за дві хвилини до Нового року. Тож мій перший сезон катання був дуже коротким.

**Валентин:
«Анекдот про УНСО»**

Коротше, анекдот 1990-х: Чечня, гори, позиції бойовиків. Їжа закінчилася, боєприпасів теж мало, мороз... А поруч позиції УНСО, порядок, народ готується до свят. І ось чеченці вибирають поміж себе найметкішого і кажуть: «Піди до українців, ті зараз народження Іси святкують, скажи їм «Христос ся рождає!», і вони тобі їжі та набоїв дадуть». Ну, хлопчина пішов — через 5 хвилин біжить назад із порожніми руками. Прибігає такий захеканий, розказує: «Прібігаю к нім, гавару «Христос ся рождає!», а ані: «Славіте его!». Ха, так ані міня і сла-віли!»

**Андрій Небелюк:
«На свята вдома»**

Нового року ніхто особливо не святкує — піст. А Різдво всі з родинами святкують, який дурень у ліс чи гори піде?

10

ВИФЛЕЄМСЬКИЙ
ВОГОНЬ МИРУ

В УКРАЇНІ

ПЛАСТ

СВІТЛО ДОБРА І ЗЛАГОДИ У ВАШІ ДОМІВКИ

АКЦІЮ БЛАГОСЛОВИЛИ
предстоятелі УПЦ КП, УАПЦ, УГКЦ, УРКЦ

НАШІ ПАРТНЕРИ

Тиждень
Український тижневик

Україна молода

За сприяння Голови Наглядової Ради Міжнародного
благодійного фонду "Україна - 3000" Катерини Михайлівни Ющенко"

Фоновий звук

Системи відображення інформації

- комутація та наладка роботи обладнання в приміщеннях площею від 100 до 100 000 м²
- гарантійна, сервісна та технічна підтримки
- розробка та впровадження нестандартних інноваційних рішень

Послуги "під ключ" - від розрахунків
до запуску в експлуатацію

на фото співробітники ТОВ "ПресКом" (С.Шуба, В.Водор, А.Щербак, Д.Вареников, А.Овсянік, С.Шевченко)

ПресКом® TECHNOLOGY

тел./факс: (044) 585-97-27
www.presscom.ua

I ТИ, БРЮТ?!

ФОТО: PHIL

Автор: Світлана Пиркало
(Лондон – Київ – Лондон)

Чим витончено напитися на Новий рік

Mене поприщило. Можливо, «поприщило» і не дуже точне слово. Воно передбачає, вибачте на слові, прищ. Але як ішо назвати той стан, коли в тебе страшенно свербити обличчя,

на лобі червоні плями і взагалі ти посеред зими виглядаєш, ніби щойно спеклася на дешевому туризькому пляжі?

З опису цього неапетитного факту статтю про те, що пити на Новий рік, я починаю не лише через вроджений западлізм. Просто мене перекосило на другий день перебування у відрядженні у столичному Києві з причини, я підозрюю, розмайтих рідин, які я в ньому вживала.

«ВИННИЙ НАПІЙ»

Відповідально заявляю: ось чого не можна пити на Новий рік, то це вітчизняного сухого вина, особливо якщо на етикетці вказана міцність 10–12%. (Нормальні винзаводи пи-

шуть вміст алкоголю максимально точно, наприклад, 11,5%).

Мій приятель Павло, який час від часу закидає мені, що я геть забула реалії рідної неньки, приніс пляшку українського червоного столового сухого вина з невідомого сорту винограду, невизначеної міцності, фірми, яка починається на «Ін...». У вині мені вчулися домішки спирту і ще чогось, але Павло сказав, що я вже зовсім обуржуюся – нормальне вино. Поприщило мене вже через півгодини. Після детального розгляду на пляшці прочитала склад вина: винний концентрат і сік виноградний натуральний. Що за!.. Порошкове вино! А реклама вся про якість. У Британії таку рекламу

НАВІГАТОР

вже давно заборонили б за невідповідність фактам. Цю бурду можна назвати хіба що винним напоєм.

Не можна пити також українського пива не відомих вам сортів. Протягом останнього року я що не куплю українське з почуття патріотизму, то воно відганяє пральний порошком. Що за.. Я почала пити імпортне, і дуже від цього страждаю. Для мене якість українського пива у пропаганді України завжди була важливішим чинником, анж сила братів Кличків чи краса українських жінок, яка їм тільки заважає. «Приїздіть в Україну, пива вип'єте класного!» А тепер що? Приїздіть зі своєю мінералкою?

КОКТЕЙЛЬ «НОСТАЛЬЖИ»

Ось іще чого пити не треба: трохи портвешку, шампанським, потім горілки, як мужики, «за прекрасних дам», потім іще портвешку, потім самогону за любов, «мужчини встають, жінки до dna», потім лікеру і ще шампана. Бо буде те, що з моїми однокласниками.

Коли нам було по 15, батьки дозволили зустрічати Новий рік у нас, а самі пойшли в гості. Дехто звалився ще до бою курантів, дехто дожив до 1–2-ї ночі, але пекельна суміш у шлунках також хотіла посвятити разом із нами за столом.

На щастя, всі встигли добігти.

Один – до вікна, з великої кватирки якого стругав під напором, що бував тільки в юному здоровому тілі. Потім став міліціонером. З десяточок – до подвір'я, сніг на якому під ранок розквітнув вінегретом, як вишіванка.

Парочці тих, кого після цього попустило, я видала граблі й сказала загрібати сніг. Батькам пояснила, що сніг у смужечку, бо то у нас була така гра. Якби не напівпритомні тіла, що виповзали від нас ще о 9-й ранку, може, вони й повірили б.

Найбільше допитів викликала кривава пляма на ліжку батьків. «Кого тут позбавляли цноти?» – суверо допитувала мама. Слава Богу, пляма тхнула хроном, і ми зрозуміли, що це просто хтось уничку бував і закусував холодцем, та здригнулася рука.

«ВІПИТИ ШАМПАНЬОЛИ»

Але статтю мені замовили про те, що треба пити на Новий рік, тому перейдемо до конструктиву. В цей

час прийнято, звісно, піднімати келихів шампанського. Цим словом зараз, за правилами ЄС, має називатися лише напій із Шампані, але викидати такі гроші у кризу – це божевілля. Тим більше, є варіанти.

Щойно пройшов фінал книжкової премії «Книга року Бі-Бі-Сі-2008», яку я адмініструю вже чотири роки. (Книгою року, до речі, став кайфовий і популярний у публіки, але майже не відомий літературознавцям роман про кохання «Молоко з кров'ю», автор Люко Дашвар.) Я замовляла й фуршет у фірми. Було дуже смачно і за нормальну ціну.

Але від їхнього «Асті Мартіні» за 240 грн я одразу відмовилася. Ми домовилися, що шампанське купимо самі, пригостимо ним і своїх гостей, і просто покупців книгарні «Є», де ми проводили захід, а фірма привезе відерця з кригою. Бо пити «Асті» ми вже застарі.

«Асті Мартіні» продається в

Мій кум-мільйонер по приколу носить із собою в гості «Советское шампанское», вочевидь, щоб згадати дитинство

Лондоні за копійки, п'ють його ті, хто не може дозволити собі наймені іспанське «Кава» (Cava, вид ігристого вина – прим. **Тижня**) за 7–8 фунтів (зраз фунт і євро кштують майже однаково). Інша альтернатива шампанському – італійські просеко. Вони бувають як дуже хорошої якості, так і жахливої. Треба шукати рекомендації винних експертів, виписувати їх, звірятися, тому я їх купую рідко. З іспанським «Кава», особливо каталонської марки «Фреженет», помилитися значно складніше.

Але і в Україні є нормальні ігристі вина, для них клімат підходить.

Спершу я хотіла ігристе «Піно Грі» Новосвітського заводу шампанських вин. Куштувала його на заводі, де мені й колезі з російської служби Бі-Бі-Сі провели (безплатну) дегустацію. Дуже достойний напій. Кштус він близько 110 грн за пляшку і ця марка нічим не поступається «Асті Мартіні». З огляду на те, що продавці будь-якого вина в Україні загалом вважають нас лохами, оцінюючи свою продукцію вдвічі дорожче, ніж вона коштує, що ціна нормальна. У пляшці шампанського шість келихів, до речі.

Але в супермаркеті «Фуршет» на Бесарабці за три години до події цього напою не виявилося. Натомість були якісь напівсолодкі ігристі вина з Нового Світу. А напівсолодке шампанське – це, вибачте, несерйозно. У мене є кум-мільйонер, який по приколу носить із собою в гості «Советское шампанское», вочевидь, щоб згадати дитинство. У мене вже немає здоров'я його таким чином згадувати. Простіше накришти миску салату «Олів'є», як моя кума. А шампанське краще пити брют.

На щастя, колега Марта Шокало перед цим казала, що чула гарні речі про деякі ігристі вина Артемівського заводу. Прочитавши етикетку марки «Кримарт», ми вирішили ризикувати й купили білого, рожевого та червоного шампанського приблизно по 77 грн. І не прогадали. Воно було не найкращим у світі, але цілком достойним, від нього не починалася мігрень після одного келиха, пахло воно

справжнім вином, а не блювотними «виноматеріалами». А враховуючи те, що Новий рік у нас зустрічають компаніями, різниця в 30–40 грн починає бути помітною, коли купуєш кілька пляшок. Ось так дооро перемогло зло. Головне, щоб шампанське було виготовлене традиційним методом.

Інший кум розповідав, що в Києві нещодавно відкрився спеціалізований магазин вин, до якого вибрати чий окрім шампанського за нормальною ціною, але я там сама побувати не встигла. Скажу лише, що у виборі між чилійським і грузинським я за чилійське. Там, зрештою, також була романтична революція, і закінчилася практично тим самим.

А взагалі пити на Новий рік треба небагато. Відколи я перестала вживати і прокидатися 1 січня так, що незрозуміло, чи це вже темно, чи ще темно, якось і рік краще йде.

2009-й я зустріну на робочому місці: вестиму ранкову програму, першу в Новому році на Бі-Бі-Сі. Питиму каву. ■

Що відбувається з організмом, коли ви напиваєтесь, читайте на стор. 70

Шлях спирту

АВТОР: Олена Горбенко, кандидат біологічних наук, Інститут молекулярної біології і генетики НАНУ

Що відбувається всередині нас, коли ми випиваємо

З наближенням свята ми з нетерпінням очікуємо святкового столу з незмінними атрибутами: пляшкою шампанського або кількома пляшками горілки. При цьому виникає низка запитань. Чому, наприклад, один хизується ~~злетістю випити безліч горілки~~, а іншого виносять вже після другого келиха шампанського? Чому деякі мої приятелі після третьої мріють заснути в салаті, а інші відчувають потребу стрибнути з третього поверху або помахати кулаками? Щоб розібратися, почнемо із самого початку: з мови хімічних сполук нашої нервової системи.

ХІМІЧНА МОВА

Нервова система людини складається щонайменше зі 100 млрд нервових клітин — нейронів, не поєднаних один з одним. Між собою вони спілкуються мовою хімічних сполук, які можна поділити на дві групи: нейромедіатори та гормони. Перші виробляються самими нервовими клітинами, другі — спеціальними залозами.

Різні комбінації медіаторів і гормонів дають нервовій клітині всю необхідну інформацію, що передається від клітини до клітини до головного мозку, який вирішує, як діяти далі, і надсилає сигнал у відповідь. Захотіли ви взяти до рук, приміром, чарку, і ваш мозок через ланцюжок із мільйонів нейронів передає сигнал м'язу.

Кожен нейрон може не тільки «говорити», випускаючи із себе медіатори, а й «прислухатися». Для цього на його поверхні розташовані спеціальні «вуха»-рецептори, до яких «говорять» нейромедіатори і гормони від інших клітин. Завдяки

злагодженню роботі нервової системи ми можемо дихати, рухати кінцівками, відчувати, боятися й кохати.

Нервова система може працювати швидше або повільніше залежно від швидкості передачі сигналу між нервовими клітинами. За це відповідають два медіатори: ГАБА («гальмо») і глутамат («приємність»). Зазвичай ці хімічні сполуки **ІДИВ. СЛОВНИЧОКІ** приєднуються до рецепторів нейронів на короткий проміжок часу, підтримуючи наш спокійний, тобто нормальній, стан.

Коли в організм надходить алкоголь, він руйнує систему «спілкування» нейронів. Обмін інформацією порушується — цей стан, власне, і є сп'янінням.

СПОЛУКИ НАСОЛОДИ

Часто ми відчуваємо піднесений настрій ще до початку свята. Це нейрони випускають у кров медіатор допамін **ІДИВ. СЛОВНИЧОКІ**. Останні дослідження засвідчили, що концентрація допаміну зростає ще до початку насолоди, адже саме він відповідальний за прийняття рішень і «почуття нагороди» ще на позасвідомому рівні.

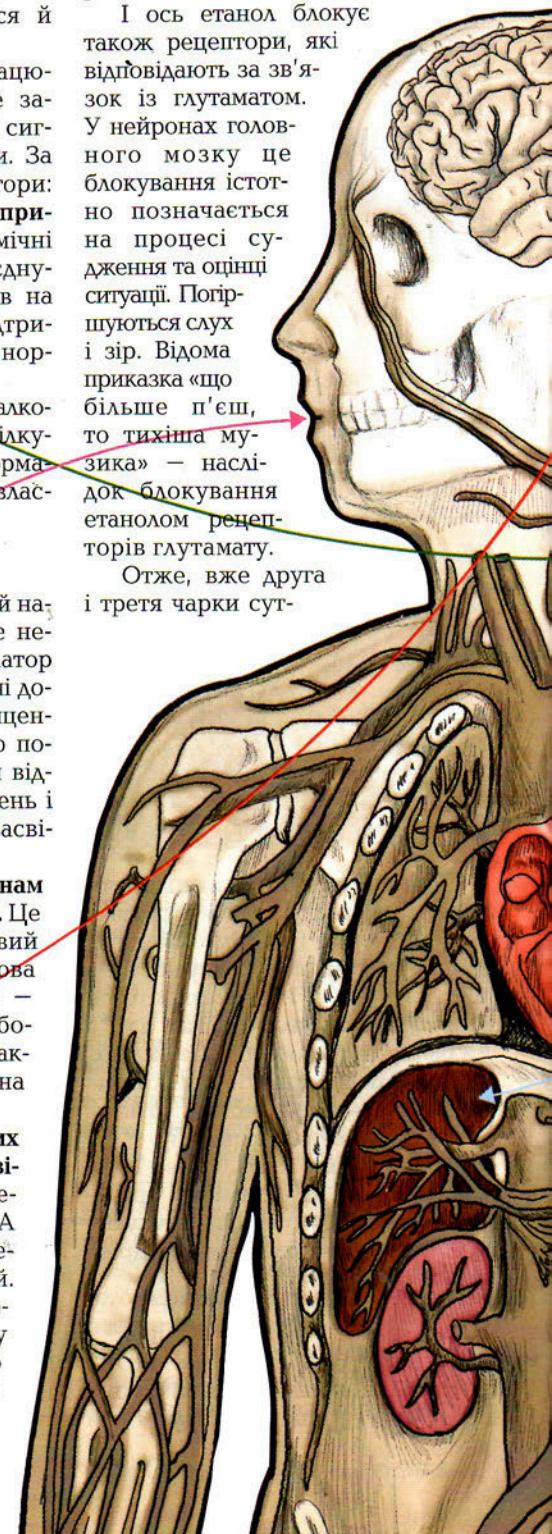
Перша випита чарка дарує нам відчуття спокою та релаксації. Це відбувається тому, що етиловий спирт (етанол) — головна дійова сполука будь-якого алкоголю — всмоктався крізь слизову оболонку шлунково-кишкового тракту в кров і розпочав атаку на нервові клітини.

Етанол приліплюється до тих рецепторів нейронів, що відповідають за приєднання ГАБА. Результат — «гальмівник» ГАБА залишається зв'язаним із нейроном довше, ніж зазвичай. Відбувається гальмування передачі імпульсів через нервову тканину — і ми відчуваємо приемну релаксацію. Перші 15 хв сп'яніння найприємніші,

краще вже не буде. Але ж це Новий рік — і ми наливаемо ще.

І ось етанол блокує також рецептори, які відповідають за зв'язок із глутаматом. У нейронах головного мозку це блокування істотно позначається на процесі судження та оцінці ситуації. Погіршуються слух і зір. Відома приказка «що більше п'єш, то тихіша музика» — наслідок блокування етанолом рецепторів глутамату.

Отже, вже друга і третя чарка сут-

НАВІГАТОР

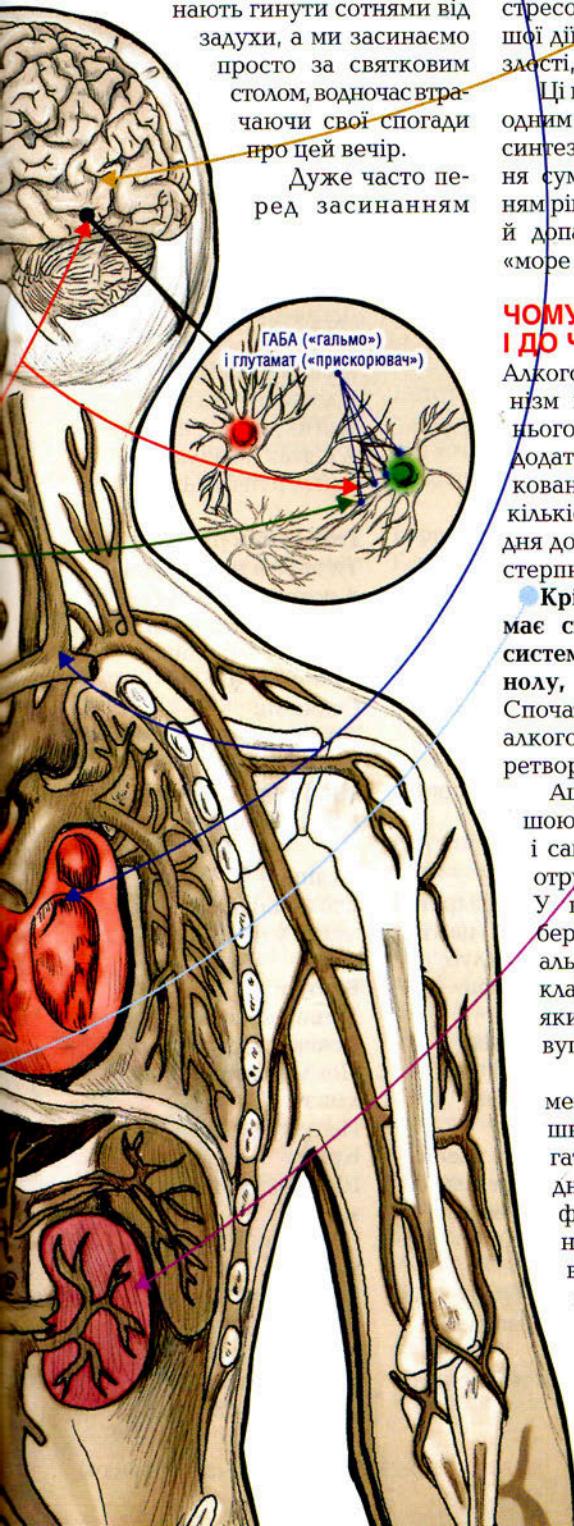
тво віддаляють нас від об'єктивної реальності.

ПОБУЯНИТИ І СПАТИ

Етанол також взаємодіє із мембраними клітин — переносниками кисню — еритроцитів, що призводить до їх злипання. Такі склеені клітинні агрегати вже не здатні протиска-тися через тонкі кровоносні судини мозку й насищувати нервові клітини киснем.

Нейрони починають гинути сотнями від задухи, а ми засинаємо просто за святковим столом, водночас втрачаючи свої спогади про цей вечір.

Дуже часто перед засинанням

з'являється ще один — зазвичай короткочасний — ефект. Концентрація етанолу в крові викликає неспецифічне вивільнення двох важливих гормонів залоз надирників: адреналіну й норадреналіну.

За допомогою адреналіну організм реалізує реакції на штамт «бій або втікай». Цей гормон відповідає за стресовий стан і почуття безпеки, яого ще називають гормоном страху. Норадреналін також є стресовим гормоном, але трохи іншої дії: викликає у людини почуття злості, шалу, агресії.

Ці гормони тісно пов'язані один з одним — у надирниках адреналін синтезується із норадреналіну. А їхня суміш у поєднанні з підвищеним рівнем серотоніну **ідив. словничок** й допаміну змушує нас відчувасти «море по коліна».

ЧОМУ ПОХМІЛЛЯ І ДО ЧОГО ПЕЧІНКА

Алкоголь — це отрута, і наш організм намагається захиститися від нього. Нейрони синтезують нові додаткові рецептори взаємін заблокованих, і саме через надміру кількість рецепторів наступного дня довколишній світ вигдається нестерпно яскравим і гучним.

Крім того, людський організм має спеціальну знебаржувальну систему для знешкодження етанолу, що розташована в печінці. Спочатку за допомогою ферменту алкоголь-дегідрогенази печінка перетворює етанол на ацетальдегід.

Ацетальдегід є значно токсичнішою сполукою, ніж чистий спирт, і саме з ним пов'язані симптоми отруєння організму та похмілля. У перетворенні ацетальдегіду бере участь інший фермент — альдегід-дегідрогеназа, що розкладає ацетальдегід на ацетон, який далі перетворюється на вуглекислоту й воду.

Люди, у яких обидва ферменти працюють з однаковою швидкістю, можуть випити багато й почуватися наступного дня в нормі. В інших другий фермент часто є менш активним, ніж перший (або обидва вони елементарно не спровадляються з великою кількістю алкоголю), і наступного дня ці споживачі алкоголю відчувають похмілля.

Ацетальдегід також є головним чинником формування алкогольної залежності. Коли його концентрація в крові перевищує всі допустимі норми, він взаємодіє з ендорфінами й допаміном, утворюючи морфіноподібні опіати, тобто наш організм перетворює алкоголь на наркотик, подібний до героїну. Так шляхи формування наркотичної та алкогольної залежностей перетинаються. Будьте обережними. ■■■

Науковий анекдот

Очі посоловіли

Одного разу академік Павлов вирішив перевірити, як алкоголь впливає на людину. Він узяв дві пляшки горілки, зошит для робочих записів, сів у лабораторії перед дзеркалом і почав проводити дослід. Уранці, коли помічники академіка вибили двері у лабораторію, то знайшли там дві порожні пляшки й абсолютно п'яного Павлова, який спав перед дзеркалом. У зошиті був тільки один запис: «19.45. Очі посоловіли».

СЛОВНИЧОК

Гамааміnobутиринова кислота (ГАБА) — нейромедіатор, який відповідає за нашу релаксацію. ГАБА гальмує активність нейронів, зменшуєши швидкість передачі сигналу через нервові клітини — в результаті ми почуваємося розслабленими і спокійними.

Глутамат — нейромедіатор, який сприяє посиленій увазі мозку і тримає наш організм у тонусі. На противагу ГАБА, глутамат підвищує активність нейронів.

Допамін — нейромедіатор, що діє на групу нейронів головного мозку, яка отримала назву «Центр задоволення». Формує всю гаму почуттів: від піднесенного настрою до ейфорії. Рівень допаміну сягає максимуму під час споживання їжі або заняття сексом.

Серотонін — ще один переносник інформації в нервовій системі людини. Виробляється у нейронах головного мозку та клітинах слизової оболонки шлунка і кишечника. Брак серотоніну — головна причина апатії та депресивних станів.

Нова надія

Антикризовий вертеп для гуртків народної самодіяльності та інших форм громадянської самоорганізації

Звіздар

ДІЙОВІ ОСОБИ

Звіздар — той, хто но-сить зірку.

Городянин — типовий представник ефемерного «середнього класу», вічно незадоволений, хоче, аби хтось (влада, Христос чи бодай Чорт) вирішив за нього його проблеми.

Селянин — моя хата скраю, я нікого не чіпаю.

Янголи — посланці Звіздти.

Три царі — несуть да-

рунки Христові:

Перший цар — наддніпря-

нець — інтелігент.

Другий цар — західняк — одягнений як гуцул.

Третій цар — східняк — у шахтарській касці з ліхта-рником.

Банкір — в аутентичній версії Жид.

Певіца — штучна бі-лявка зі слідами втру-чання пластичних хірургів на обличчі й целюлі-том на сідницях.

ДІЙСТВО

Входить Звіздар.

Звіздар:

Привіт, шановний чи-тачу!

Послухай нашу новину.
Христос родився!
Світ звеселився!
Радісмо! Славимо!
Святкуймо! Шануймо!

*За ним Городянин і Селя-
нин.*

Городянин:

В небі зірка засіяла,
Тут би і радіти,
Ta холодні батареї,
Дорогі кредити.
Що збирати — гривню,
долар?
Де узяти газу?
Вимагаю вирішить
Проблеми мого класу!
Хай Христос скоріш при-
йде
І порядок наведе.

Селянин:

А я буду святкувати,

Експерт — в оригіналі Циган. Підстаркуватий балакун із телевізора.

Криза Фінансівна — в оригіналі Біда. Ефектна, але немолода жінка.

Цар Ірод. Жирний пе-рець у костюмі від Бріоні. Запиває віскарем вонючу сигару. Прихав на «Май-баху».

Мент — солдат Царя Ірода. З кишені стирчать кайданки, в одній руці — гумовий кийок, в іншій — жезл ДАІ.

Чорт — дружбан Смерті, яому все пофіг, аби всіх пересварити, а самому постібатися.

Смерть — Смерть.

Мені на долари плювати.
Дрова є, наробыв я і ков-
бас.

Байдужі мені і влада, і газ.
Хай живуть собі як знають,
Божеволіють, конають,
Нам своє робить!
В хаті скраю жити.

Звіздар:
Нехай усі святкують —
Христос народився!

Городянин і Селянин:
Славімо його!

*Співають «Ой у Вифлеємі
 стала новина...»*

Забігає Банкір.

Банкір:

О, я бачу тут святкують!
Тільки споживчий кошик
у вас щось замалий.
Але є для вас Різдвяна
кредитна програма —
Без застави, без відсотків,
без обмана
Витрачайте, веселіться,
після нас — хоч вибори!

Впурхує Певіца.

Певіца:

Який хороший карпаратів!
Сплошний гламур і пазітів!
Давайте до нас у клуб,
Будем ділать «шури-
мури»,
Єсть кокс і до кокса.
Новий год гулять!
Рождество одмічать!
Спасіба, Кіев!
Голосуйте за мою пісню
«Багатим криза теж не са-
хар», одправляя есемес на
номер 800-900-700...

Селянин (go Певіци):
Щось швидко забула ти
рідне село,
Після того, як тебе у клуб
занесло.

СЛОВА І МУЗИКА народні

Звіздар:

Який кокс, кредити які?
Ви знаєте, Хто наро-
дився?

Банкір:

Звичайно, знаю! I вмію я
колядуватъ.
(голосно декламує)
Щедрик, Педрик!
Дайте вареник!
А вареник не такий,
Дайте долар золотий!

Певіца (приєднується):
Я дівчина отака,
Дайте, дядьку, п'ятака,
А п'ятак не важний,
Дайте руп бумажний!

Городянин (Банкірові):
Ти наразі пропонуеш,
А потому не даруеш,
Людей з хати виганяєш
І маєтки забираєш.

Селянин:

Ідіть собі, сьогодні торгу в
нас не буде,
Нині хочу святкувати
всі чесні люди.

Певіца:

Ето націоналізм! Не отні-
майте у меня Пушкіна!

Банкір:

Мене з хати виганяти?!

Дочекаєтесь відплати.
Покладу в вогонь вам
хмизу,
Напушу на вас я
Кризу!
Щоб Експерт вас об-
манув!
Щоби Чорт вас не
минув!

Забігає Чорт.

Чорт:

Де інтриги, де скандали,
марнославство де,

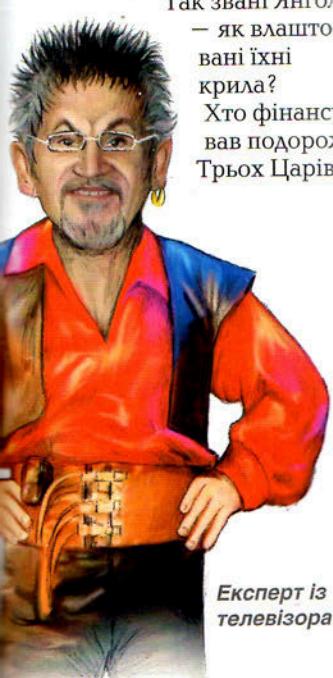
Янгол

жадібність, влада — там царство мое.
Брехуни і шахрай —
Ось товариші мої.
Рейтинги і зради —
Ось мої принади.
Люблю активний відпочинок,
Зробить як-небудь грішний вчинок.
Усі мене знають,
Чортом прозивають.

Входить Криза.
Я Криза Фінансівна. В де-
пресії вся...
Люблю інфляції і рецесії...
Люблю помучити, щоб бо-
ліло,
Сію страх у душу й тіло.
Номери рахунків знаю,
До землі вас пригиною,
Відбираю ваші статки,
Не лишу на вас і латки!

*Енергійно, наче на телеві-
шоу, з'являється Експерт.*
Експерт:
Свобода слова зі свобо-
дбю слова!
Зараз ми проаналізуємо
Кризу Фінансівну!
Сенсації, скандали — хто
стоїть за Чортом?

Так звані Янголи
— як влашто-
вані їхні
крила?
Хто фінансу-
вав подорож
Трьох Царів?

Експерт із телевізора

Нові ноти у піснях Певіци!
Не перемикайте!
Всі проблеми, які ви підні-
мали, піднімемо ще раз!
Глянемо на проблему по-
різному: справа, зліва,
збоку і зі сторони!
Залишайтесь з нами!
Рекламна пауза!

Чорт:
Оце в мене колектив!
Знають, що робити.
Я подбаю, щоб вам в світі
Було добре жити.
Ану, дівко, заспівай
Хоча б під гармошку,
А я з Кризою й Банкіром
Погуляю трошки.

Певіца розкриває рота
під фонограму, Чорт, Бан-
кір, Експерт і Криза тан-
цюють.

Городянин і Селянин:
Боже, Боже, поможи
Позбутись тої сатани!

Заходять Янголи.
Перший Янгол:
Мир вам, браття мої милі,
Тут слабкі пекельні сили.
Нічого ся не лякайте,
Тільки віру в Бога майте.

Другий Янгол:
Бог мене сюди послав,
Щоб я вас охороняв.
Стеріг в хаті і на полі
Людей від всякої недолі.
(*го Городяніна*)
Тільки ж ви допомагайте,
Самі себе теж захищайте!
(*го Селяніна*)
В хаті скраю не сидіть
А гуртом усе робіть!

Звіздар:
Нова радість стала, яка не
бувало!
Народився новий Цар,
Всьому світу Господар!

Експерт:
У нас є свій цар. Нам но-
вого не треба.

Банкір:
Ми до нього вже призви-
чайлися, знаємо, який ха-
бар за що давати.

Певіца:
Зараз він вам покаже, хто
тут главний (*вибігає з
хати*).

Поважно входить Цар
Irod із Ментом. За ними
дріботить Певіца.

Мент:
Усім боятися, я — Термі-
натор. Щас всіх у бобік!

Чорт тікає.

Irod:
Шо тут за бардак? Перед
вами Лідер!

Експерт (запопадливо):
Найясніший, світливий
царю!
Тебе тут зневажають!
Кажуть, що іншого Царя
мають.

Городянин:
Ти є цар лише земний,
Народився ж Цар таєм-
ний,
Шо постане над царями,
Над землею й небесами.

Селянин:
Він не цар, він вічний
Бог,
Що царює без тривог!
Ти боїшся того Бога,
Бо лиха твоя дорога!

Irod (грізно):
Шо за бред?!

Експерт:
Чуєш, царю, в Інтернеті
З'явилися вісті,
Що Цар світу народився
В Вифлеемі місті!

Irod (го Мента):
Ха-ха! Розмішили!

Мент:
Так, мій царю, по рації
Нам прийшла новина:
Породила всім на радість
Непорочна Сина.
А оце, дивись, прийшли
З України мудреці.
Твердять, що родився Цар,
Новий світу Володар.

*Входять Три Царі з да-
рами.*

**Перший цар (із паляни-
цею і ракетоносцем «Дні-
про» під пахвою):**
Для Царя усіх царів
Принесли ми тут дарів:
Хліб з-під Одеси, з Дніпра
карасі
І ракету — може, Йому
знадобиться таксі.

Другий цар (тримає гілку
смереки й будівельну
кельму):
Щоб Дитя росло здорово-
вим — шматочок Карпат,
І як треба, набудуєм хоч
церков, хоч хат.

Третій цар (приніс шмат
вугілля і шмат солі):
К хлебу соль, к здоровью
счастьє
Дарит весь Восток.
Ну а чтоб теплее было,
вот вам уголек.

Городянин:
О, тепло мені потрібно.

Ірод:
Я з людьми, і люди зі мною.
Голосуйте за мене, думайте не головою.
Вітаймо вашого нового царя,
Бо як люди, так і я.
Розквітне калина, шануйте родину,
Плекайте стежину, любіть Україну,
Бо Україна – це я.
(до Мента)
Викликай самоскиді-
міноносці,
Диптич у руці і вінчиком!
Щоб жодної дитини в жи-
вих не лишили!
Бо інакше всім вам –
смерть!

Входить Смерть.
Смерть:
О! Хтось закликує за мною,
Готова я стинати косою!

Ірод:
Смерте люба, Смерте
мила,
Ти завжди мені служила,
Всіх косила ворогів,
Всіх — кого я повелів.
А тепер скоси Отого,
Що в вертепі народився,
З Пречистої воплотився.

Всі тихо до
Мента:
Ми поруши-
ники законів
Божих і
люд-
ських.
Не
вбив-
вай

дітей, а краще штраф у нас візьми.

Мені трохи вагається,
але гроши бере.

Цар Ірод:
Ну що, всі убиті?

Мент:
Повний порядок на доро-
гах!
Служу народу України!

Янголи:
Знай же, Іроде лукавий –
ось тобі новина:
Межі дітьми не убили ви
Божого Сина!

Всі кричать, перебиваючи
один одного.

Селянин:
І ми живі, слава Богу!

Городянин:
А будемо працювати, так і
далі не помрем!

Певіца (з ентузіазмом):
Всі ми діти твої, Україно!

Звіздар:
Народився нині Той, хто
зло переможе.

Певіца:
І спасе усіх нас, грішних, і
простить нас тоже.

Перший цар:
І царів, і громадян...

Другий цар:
...українців, росіян...

Третій цар:
...и експертов, и певиц, и
банкіров даже.

Всі разом:
А завзяття й праця щира
свого ще докаже!

Експерт:
Оце так коаліція!

Ірод:
Що? Зрада?! Я найду на
vas управу!
О Смерте, Смерте моя
мида,

Ти всякий бунт ущент ду-
шила!
Приайнь, махни косою
раз і вдруге,
Нехай згинуть зі світу всі
добрі люди.

Смерть:
Не вийде. Навіть не
проси.
Дитинка та сильніш за
мене.
Буду вічно Йі служить,
А тебе повинна вбити.

Заходить Чорт:
Ха-ха!
Давай грішну душу!
Я її як слід потрушу!

Ірод:
Смерте, дуже жити
хочу –
Всю тебе я озолочу!

Смерть:
Ходім, ходім зі мною, царю!
Тебе в смолу я закопаю!

**Смерть і Чорт забира-
ють Ірода і виводять
його.**

Перший Янгол:
Не схотів по правді жить,
Бога не схотів любить.
Все в гріхах банкетував,
Чорту душу продавав.

Другий Янгол:
Прощавайте, люди!
Хай у вас все гарно буде.
Працюйте, моліться і
Криза минеться.

Городянин:
Все скінчилось, слава
Богу.
Ми ж збираємося в до-
рогу.

Селянин:
Будемо ми святкувати,
Бога прославляти!

**Співають «Нова радість
сталася...»**

Забігає Банкір.

Банкір:
Зачекайте, постривайте!
Ви ж так просто не ті-
кайте.

Чорт

Хазяї тут добрі, милі.
А ми в них не попросили
Трохи випити, закусить...
Тож горілочку несіть!
А ще ковбаси й сала,
Щоб нас не зосталось
мало!
І цукерки, й шоколад,
Щоб усякий був вам рад!
Щоб ви мали діточок
Як на небі зірочки,
Як у Володі Кличка очок,
Як на гриню семочок.

Другий Янгол:
Прощавайте, мир цій хаті,
Щасливі будьте і багаті.
Майте волю добрі, гожу.

Перший Янгол:
Тільки вірте в ласку Божу!
Ласка Божа вас спасе,
Край і нарід піднесе!

Звіздар:
Щоб у вас і нас все було
гаразд,
Щоб ви і ми щасливі були,
Хай біда і криза омина
ваш дім,
Доброго здоров'я зичим
вам усім!

Дякуємо за натхнення
і допомогу акції
«Різдво разом»

Гарних свят!

КНИГАРНЯ

МАГАЗИНИ МЕРЕЖІ:

м. Київ, вул. Лисенка, 3, (м. «Золоті Ворота»)

тел.: +38 (044) 235 88 54

м. Володимир-Волинський, вул. Ковельська, 6

тел.: +38 (03342) 2 19 57

м. Івано-Франківськ, вул. Незалежності, 31

тел.: +38 (0342) 72 25 02

інтернет-магазин:

www.book-ye.com

сайт мережі: www.book-ye.com.ua

CD

Антикризовий альбом

Головний принцип київського вокального чоловічого джазового сектету a cappella ManSound можна сформулювати так: якщо є геніальна ідея, краще її висловлювати простими словами і засобами. Особливо це помітно в музиці – за останні сезони ManSound зробив чимало, щоб їхній, здавалося б, невід'ємний консерваторський розмах відступив на другий план. Це відчувається й у позиціонуванні. На останніх прес-конференціях соцісти формації заявляли, що вдалися до власних антикризових заходів і їхні гонорари наразі відносно невеликі (звісно, порівняно з гонорарами Насті й Потапа).

Щодо нового альбому Voyage, цей витвір високого мистецтва теж повною мірою можна назвати антикризовим. Український середній клас, який зникає на очах, співаки тягнуть із собою на відпочинок. Причому не до тривіальних Туреччини з Єгиптом, а одразу в навколо світню подорож. ManSound пропонує взяти з собою лише необхідне (алкогольні та кондитерські вироби) й на співочому лайнери вилетіти до Бразилії. Звідти до США і Британії. Потім до Іспанії Чіка Корія, Німеччини Баха, Франції Леграна, Італії Кутуньо. Революційної Грузії, рідного Ізраїлю, невмируючих Росії та Білорусі. І щасливо приземлитись у вітчизняному «Борисполі». Як написано в анотації, завдяки Богові й Володимирові Міхновецькому – покійному творцеві ManSound та авторові багатьох аранжувань, – які завжди з нами.

Іван Лютий

ManSound. Voyage. – Comp Music Ltd., 2008.

КІНО

Про мишій і людей

Інтервенція гризунів в анімаційні стрічки триває. Наразі з'явився новий персонаж – миша Десперо, якій уже напророчили популярність екранних родичів – Міккі Мауса, Джеррі та Рататуя. Десперо – герой зворушливий. Він має величезні вуха й ішце більше серце, здатне порушити найсуровіші мишаці табу: потоварішувати з пацюком і покохати людину.

Романтик-гризун живе у величезному сірому замку, де після смерті королеви панує смуток, а місцева принцеса нагадує хрестоматійну Несміяну. Депресивний король скасував навіть давню традицію цього краю – щорічне свято супу. Десперо – занадто смілива й допитлива тваринка, аби просто нідіти в траурній атмосфері. Одного разу він потрапляє в бібліотеку й

ВИСТАВКА

Родинне свято

Галерея «Боттега» вирішила ввійти в Новий рік разом зі знаною родиною художників – Віктором Рижих, Галиною Неледовою та їхньою дочкою Оленою Рижих. Об'єднані трьох митців з однієї сім'ї в цілісну виставку виявилося не так просто, адже кожен автор має власну манеру письма. Тому галерея наче розпалася на три частини, де кожен художник показав публіці свою ретроспективу.

Віктор Рижих, який став відомим ще в 1960-х роках, демонструє віданість традиціям. Колись він дотримувався «суворого стилю» – соцреалізму без прикрас, але динамічного й композиційно вивіреного. Проте з часом у творчості митця з'явилися картини-фантазії, де реальність поступилася сильному художньому образові. Галина Неледова представляє справжній жіночий живопис: її чуттєві медитативні по-

лотна поступово, мазок за мазком, вибудовують химерний світ, де так легко можна сковатися від дійсності. А представниця молодшого покоління, Олена Рижих, у кожній роботі акценти розставляє по-різному. В одному випадку – це колір, в іншому – лінія чи об'єм.

До 15 січня

Галерея «Боттега»
(Київ, вул. Михайлівська, 22б)

Ася Трошина

КНИГА

Злочин і кара

«**С**покута» Іена Мак'юен занурює нас у добу перед Другою світовою війною, коли в Європі тривогою проськунте все, але британці ще намагаються плакати традиційні цінності. Родина Толміс – немолоде подружжя, власні діти-підлітки, чада безпутної родички. Атмосфера типової англійської садиби, але водночас і вир пристрастей, змальований так пастельно, що нагадує найкращі зразки вікторіанської прози.

Головна героїня роману, 13-річна Брайоні, протягом лише однієї доби спостерігає за низкою подій, які ще не здатна своїм дитячим розумом інтерпретувати правильно, хоча вже може в уяві побудувати власний сюжет. І повірити в нього. Як наслідок – злочинцем вважають невинного, негідник уникає покарання, родина розпадається на два непримиренні табори. А сама Брайоні все життя буде спокутувати провину. І прямими вибаченнями, і творчістю: вона згодом напише роман про ту давню трагедію, але заповість оприлюднити його тільки

після смерті головних ділових осіб.

Друга частина книги про відступ британців із Донкерка після німецької навали й третя про самопокару Брайоні (дівчина працює в лондонському госпіталі в розпал воєнної м'ясорубки) нарешті проливають світло на те, що сталося «в реальності». Перенісши дію в переддень третього тисячоліття, зі вправністю кишеневого злодія автор підкидає нам у фіналі «правду». Ми зустрічаємо відому романістку Брайоні Толліс і дізнаємося, що понад 400 сторінок читали написану нею історію, а Мак'юен тут узагалі ні до чого. Й саме вона, персонаж-творець, буде вирішувати, чим завершиться її літературна спокута – щасливою розв'язкою чи крахом надій.

Вікторія Поліненко

Ієна Мак'юен.
Спокута. – Л.: «Кальварія», 2008.

замість того, щоб керуватися інсінктом і гризти книги, поринає в романтичний світ лицарських романів. Книgomанія мишеняті трансформується в прагнення змін. Десперо закохується в принцесу, потрапляє до підземного світу й повертає королівству радість життя.

«Пригоди Десперо» – однайменна екранізація бестселера американської письменниці Кейт ДіКамілло. До речі, стрічка набагато оптимістичніша за літературне першоджерело. Авторка не приховує, що для неї «світ занурений у темряву, й світло в ньому – на вагу золота». Студія Universal вирішила не травмувати дитячу психіку, тому подала сюжет як різдвяну казку-комедію. Режисером виступив відомий «гризунознавець» Сем Фелл – його попередній проект «Змивайся» був присвячений пригодам пацюків у каналізаційних нетрях.

У кінотеатрах України з 25 грудня

Наталія Петринська

ТЕАТР

Скелети в шафі

Коли йдеш дивитися постановку п'єси, на сюжет якої вже знято гарний фільм, переважно очікуєш на розчарування. Тим більше, що йдеться про камерну сцену, де актори працюють буквально перед твоїм носом. «Ігри вночі» (режисер – Юрій Кочевенко) за п'єсою Віктора та Марії Мережків «Нічні забави» – з винятків. Є однайменний фільм за цим сценарієм із непревершеним Євгенієм Євстігнєєвим у ролі ресторанного лабуха Сашка. Після роботи самотній підстаркуваний музикант розважається тим, що телефонує за номерами купюр, зібраних за виступи, й морочить людям голови. Одного разу він вляпувється в майже анекdotичну пригоду, яка поза тим закінчується драматично. Подзвонивши навмання, він отримує запрошення від дівчини, яка невчасно повернулася додому. Батько – у відряджені. А маті – в

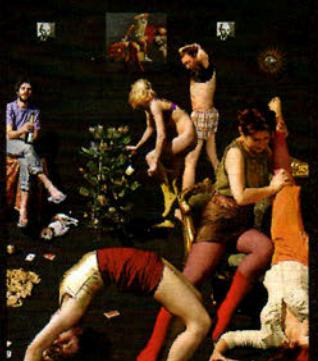
спальні з коханцем. Дівчина замикає двері й надсилає телеграму татові, щоб той терміново повертається. А випадкового незнайомця згодом рекомендує рідним як свого нареченого. Протягом ночі розкриваються таємниці родинного квартету, а всі п'ятеро учасників цієї гри до самого фіналу перебувають у стресі й невідомості щодо дій інших. Проте в цій майже детективній історії є місце не лише для з'ясування заплутаних стосунків, але й для сповіді, душевного ліризму і, звісно, для дотепного гумору від авторів тексту. Якщо ви навіть знаєте сюжет за фільмом, вистава сприймається на свіжому оці. Актори з усієї сили намагаються тримати хитку планку між драматизмом і фарсом, а виконавець ролі

Сашка – Олександр Вілков – цілком підходить до рольі його маму Євстігнєєву.

Театр юного глядача на Липках (Київ, вул. Липська, 15/17)

Наталія Шевченко

ВИСТАВКА

КЛАСИКА

ФЕСТИВЛЬ

ДЖАЗ

ПО-ДОРОСЛому

ФОТОГРАФІЯ українця за походженням, а нині жителя Франції Антона Соломуху часто називають брудним класиком. Брудним — за те, що постійно прагне зазирнути своїм героям під спідниці. Звісно, лише заради мистецтва. А класиком — за те, що в Парижі художник досяг успіху, часто виставляється й бере участь у фестивалях. От і новий його проект — «Червоний Капелюшок у Луврі», що експонується в Києві, — вже встиг побувати на арт-форумі в місті Арль. При цьому митець захопився фотографією зовсім недавно — ще кілька років тому Соломуху більше знали як живописця. Фотоколажі з нової серії розповідають історію сільської дівчини, яка уявляє себе героїне створинних полотен. Насправді роботи майстра лише умовно нагадують першоджерела. Для своїх фотографічних переінакшень він обрав на головні ролі французьких акторів і моделей — і максимально їх оголив.

До 17 січня

Галерея «Колекція»
(Київ, вул. Паньківська, 8)

ДО ЮВІЛЕЮ

З нагоди 100-річчя від дня народження народної художници Марії Примаченко вперше в незалежній Україні в одній виставковій залі зібрано понад 180 її робіт. Окрім барвистих панно на папері, тут можна побачити розписну кераміку майстрині, створену в 1930-х, а також декоративні тарелі 1970 років.

До 15 лютого

Музей народного декоративного мистецтва (Київ, вул. І. Мазепи, 21)

ШТРАУСИ З НАМИ

ПРОЕКТ Дирігент Національної опери Герман Макаренко за кілька десятиліть бурхливої творчої діяльності здобув репутацію найвидатнішого філософа серед українських диригентів і найвправнішого шоумена з-поміж вітчизняних філософів. Його святкові проекти — «Для вас, жінки», віденські бали та штраус-концерти — упродовж року не сходять з вуст свідомої частини бомонду. Нинішня серія новорічних Штраус-дійств не розочарує прихильників. У програмі — улюблені польки, вальси, марші, вокальні номери та хореографічні інтермедії. Гучне відкорковування пляшки шампанського, а якщо вибух не спрavit очікуваного ефекту, — стрілянина зі стартового пістолета. Не забудуть ані Йоганна Штраус-батька, ані Йоганна Штраус-сина. Розглядають можливість включити до програми деякі твори Ріхарда Штрауса — тільки задля того, щоб зробити свято справді незабутнім.

26–27 грудня

Національна опера України
(Київ, вул. Володимирська, 50)

БУДЕ ВЕСЕЛО

У програмі «Музиканти сміються» керівника Київського квартету саксофоністів Юрія Вагілевича — й небесна музика Моцарта, й запальні ретгтайми Джопліна, й постмодерністські номери Рунчака. Ділитимуться веселощами також ансамбль ударних інструментів «Парад віртуозів», струнний квартет Національної опери і дует кларнетистів.

10 січня

Національна філармонія України
(Київ, Володимирський узвіз, 2)

РІЗДВО У ЛЬВОВІ

ІМПРЕЗА Мультикультурний та поліфонічний арт-фестиваль «Різдвяні» за розмахом може скласти конкуренцію столичному «ГогольФесту». А за нагоди — експортутвати туди кілька своїх проектів у вересні. Бюджет «Різдвяніх» становить \$1 млн. Планується, що його заходи відвідають понад сто тисяч осіб. А головні акції проходитимуть у потужному виставковому комплексі «Лемберг», чия корисна для культури площа становить 10 тис. м². Мешканці Львова та щасливці-приїжджі насолоджуватимуться проектами брендових діячів сучасного мистецтва України, Польщі, Чехії та Франції. Атрибутику Різдва — містерії, колядки й святкову тусовку — відобразять виставки живопису, графіки, відео-арту, ленд-арту, інсталяцій та перформансів. Музика звучатиме вночі. Її творитимуть у клубі «Лялька» найкращі українські діджеї та спеціально запрошені «ТНМК» з «Бумбоксом».

7–11 січня

Виставковий комплекс «Лемберг» (Львів, вул. Б. Хмельницького, 176)

НОВОРІЧНЕ

Танцювальний карнавал Happy New Year — електронний перформанс за участі найкращих діджеїв світу. На головній сцені сяятивуть зірки-гіганти: Роберт Бабич з інструментальною індітронікою, Джекф Семоел та його мінімал-техно, улюбленець публіки Tigerskin, якого цінують за тонке відчуття настроїв танцполу, та Dr.Gerbut з progressive hous.

31 грудня

МВЦ на Лівому березі
(Київ, Броварський пр-т, 15)

ДЛЯ ДУХОВИХ

КОНЦЕРТ Інтереси любителів джазу та класичної музики цього вечора перетнуться обов'язково. Зі сцени столичної Філармонії звучатимуть твори Джорджа Гershвіна — найджазовішого з композиторів, які прикрашають собою пантеон світової класики. Автор проекту — диригент Вікторія Жадько, найбагатша на міжнародні конкурсні нагороди з-поміж усіх українських майстро. Головний герой-виконавець, Національний академічний духовий оркестр, останнім часом виконує роль постійного ньюзмейкера. Програма щедра: транскрипція симфонічної сюїти «Американець у Парижі», Фантазія на тему з опери «Портгія Бесс» і попурі власного виробництва «Візит до Джорджа Гershвіна». На другий відділ духовики запросять у гості піаністів: Кирило Негачов зіграє першу частину Фортепіанного концерту Гershвіна, а Олена Воронова здійснить мрію мільйонів трудящих — виконає Рапсодію в стилі блюз.

30 грудня

Національна філармонія України (Київ, Володимирський узвіз, 2)

З ВІДКРИТТЯМ!

Відкриття джазового клубу Birdland у Миколаєві очікують з таким нетерпінням, що сама святкова церемонія загрожує вирости до масштабів неординарної музичної події. Три дні поспіль шанувальників джазу, живої музики та просто творчих людей триматимемо на гачку джазовий квартет «Шабля» із програмою Jazz standards.

5–7 січня

Джаз-клуб Birdland (Миколаїв, вул. Леваневців, 25)

НАВІГАТОР

КІНО

ТЕАТР

РОК

КСЕРОКОПІЯ

БОЙОВИК Веселій гангстерський екшн «Рок-н-рольник» Гая Річі витриманий у дусі бандитської плутанини, яка виникає довкола невдалих афер. Переваги фільму, як завжди в цього режисера, — в дотепних діалогах, концентрованому чорному гуморі й чудовій грі маловідомих акторів. Сюжет стрічки розгортається за відпрацьованою на попередніх проектах схемою: кримінальні розборки російських і британських мафіозі, наркоманів, ріелтерів, бухгалтерів і... однієї рок-зірки. Всі вони невтомно стріляють і бігають містом, знайомлячи глядачів із зачутками «лондонського дна». До речі, прототипом рокера став вокаліст інді-гурту Babyshambles — скандалний Пітер Доерті. Крім того, в картині з'являється персонаж, підозріло схожий на російського олігарха Романа Абрамовича. Втім, ці кумедні «фішки» не рятують фільм від остаточного занурення у фірмові шаблони «britанського Та-рантіно».

У кінотеатрах України з
1 січня

БУГИ-ВУГИ

«Стиляги» — російська відповідь американському мюзиклу «Плак-сій», де герой Джонні Деппа закохався в дівчину-мажорку. Що-правда, в режисера Валерія Тодоровського все навпаки: правильний комсомолець «западає» на королеву московської субкультурної тусовки. Хоча дія фільму відбувається в 1950-ті, новорічну музичну комедію прикрасили переробленими хітами 1980-х.

У кінотеатрах України з
25 січня

ТУТ І ТАМ

ОПЕРА «Севільський цирульник» — із тих класичних творів, які давно й безнадійно розтягли на хітові номери та цитати. В одній із європейських постановок Фігаро користувався мобільним і пересувався на роліках, а іншу виставу гралі на подвір'ї напівзруйнованого заводу. Все на впаки у львівській Опері. Художник-постановник класично-го твору на тамтешній сцені Тадей Риндзак — прихильник традиції, котру він обстоює з переможною непохитністю. Комічна опера за текстом Бомарше, як і має бути, по-оперному умовна, розкішно костюмована й статична, наче дійство двохсотрічної давнини. Проте солісти виконують свої партії з душою, а хор — не змінно якісний. Крім того, персонаж розумника Фігаро випромінює такі потужні життєву енергію й оптимізм, що «Севільський цирульник» цілком заслуговує на звання антикризової вистави.

4 січня

Театр опери і балету ім. С. Крушельницької (Львів, пр-т Свободи, 28)

ДІТЯМ

Санкт-Петербурзький дитячий театр «На Неві» привезе до столиці вистави за улюбленими творами малечі — «Попелюшка», «Гуси-лебеді», «Снігова королева», «12 місяців», «Морозко». Казка починається з фойє, де глядачів зустрічати-муть Дід Мороз зі Снігуронькою, а також клоуни й фокусники.

26 грудня — 9 січня

МЦКіМ «Жовтневий» (Київ, вул. Інститутська, 1)

БЕЗ КОФЕЇНУ

ВЕЧІРКА «Димна суміш» — один із небагатьох рок-гуртів родом із дев'яностих, що досі перевібають на гребені популярності. Фані цінують цю команду передусім за те, що всупереч різноманітним модним тенденціям, хлопцям вдалося зберегти свою самобутність. Як охарактеризував власне кредо фронтмен гурту Сашко Чемерок, «ДС» — це настій, суміш різних якостей із містичним, димним забарвленням. Це суміш із вогнем усередині. При цьому музиканти не вживають наркотиків чи алкоголя, непалять і навіть каву п'ють без кофеїну, надихаються ж медитаціями та старовинним живописом. «Різдвяна акустика» — проект, який має розкрити нові грани димної формaciї. Okрім свіжих композицій, публіці представлять справжній перформанс і потішать унікальним звучанням добре відомих пісень. Атмосфера дійства має бути особливо романтичною, оскільки відбуватиметься все на даху десятиповерхового будинку.

26 грудня

Київ, Харківське шосе, 201/203

НОВИЙ РОК

Різноманітна жанрова палітра рок-музики і в XXI ст. постійно оновлюється. Якщо ви не знаєте, що таке alt core, нагоду розширити власні горизонти вам подають у новорічну ніч. У напрямі alt core працює севастопольський гурт «Скерія». Також у програмі thrash core від S.Hot Gun та hard rock від «Андерграунду», Non Grata та Sen Similia.

31 грудня

Клуб «Бункер» (Севастополь, вул. Марата, 5)

КАЛЕНДАР ТИЖНЯ

«РІЗДВЯНІ ЗУСТРІЧІ»

Концерт фортепіанної музики — у виконанні Євгена Громова зустрімуть твори Ріхарда Вагнера та Клода Дебюсса.

26 грудня. Фонд сприяння розвитку мистецтв (Київ, вул. Фролівська, 1/6)

HEAVY NEW YEAR

З таким побажанням до всіх присутніх звернуться хард-рок-формації FreeMan, Motorheart, Dark Heaven, DEF/Light, da Freak's Show, Passion Mark, Bar Tarasco.

28 грудня. «Альт-Кафе» (Дніпропетровськ, пр-т. Героїв, 37а)

«ПЕРЕМОТУВАННЯ»

Пародія Мішеля Гондрі на взірцеві голлівудські стрічки із Сітурні Вівер та Дені Гловером.

31 січня у кінотеатрах України

UNIVERSUM

Театр танцю Extreme Dance Life представляє виставу, в якій сплелися елементи класичної та сучасної хореографії з танцювальною акробатикою та капеїрою.

31 грудня. Молодий театр (Київ, вул. Прорізна, 17)

NEW YEAR FEST

Драйвова вечірка за участю рок-гуртів Qarpa, Skinhatе, «Фліт», «Рольова модель», «Карна».

4 січня. Клуб «Бінго» (Київ, пр-т. Перемоги, 112)

«НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ»

Балет за мотивами повісті Миколи Гоголя — чорт-нечлаха. Уявіць складні та неодмінна перемога добра над злом.

6-7 січня. Театр опери і балету (Дніпропетровськ, пр-т. К. Маркса, 72а)

РІЗДВО

Традиційні народні гуляння, колядки, різдвяні обряди, відтворення старовинного вертепу та співи гуртів «Гуляйгород», «Хорея Козацька», «Древо», «Гуртоправці».

7 січня. Національний заповідник «Софія Київська» (Київ, вул. Володимирська, 24)

«РІЗДВЯНА ВИСТАВКА»

Живопис митців львівської школи Володимира Патика, Михайла Демчуць, Ігоря Романка.

До 11 січня. Галерея «Зелена Канапа» (Львів, вул. Вірменська, 7/1)

НАШ ТИЖДЕНЬ

НАПЕРЕДОДНІ СВЯТ Новий рік для мене — це, хоч як банально, сосна, яку зрізав тато напередодні в бабусиному лісі, апельсини, цукерки «Біличка», бублики, які мама щідіві-шувала за ниточку, шампанське і всім відомий салат «Олів'є». Новий рік для моїх дітей — гірлянди, розвішані по всій квартирі, коробки, запаковані в яскравий папір, карнавальні маски, костюми, співаючі іграшки діди-морози, підсвічники у вигляді засніжених хатинок казкових геройів, штучна ялинка і частіше відсутність, ніж наявність снігу. Напередодні свят я задумалася про те, яким буде сприйняття Нового року в моїх внуків і правнуців. Бажаю лише одного: щоб радість, сміх і казка залишалися атрибутами свята для всіх дітей і дорослих. ■

ДМИТРО
ГУБЕНКО

ТАНЯ
ОВЧАР

ОЛЕНА
ЧЕКАН

РОМАН
КАБАЧІЙ

СЕРГІЙ
ЛУК'ЯНЧУК

ВАЛЕНТИНА
КУЗІК

СЛІДАМИ БІТВ Потрапляючи за кордоном до книгарні, найбільше часу проводжу в історичному відділі. Ніде не побачиш краще, як країна сприймає свою історію й чи цікавиться вона нею взагалі. У Варшаві знайшов ілюстровану книжку «Слідами польських битв», у якій описані 22 найславетніші, на думку автора, битви з 972 по 1939 роки. Пам'ятаючи про нашу нелегку спільну історію, одразу просканував зміст: чи є там загадки про Хмельниччину? Ні, немає навіть переможного для поляків Берестечка. З усіх боїв між українцями та поляками у книжці була лише битва за Львів 1918 року, але і цей історичний епізод у тексті названо братовбивчою війною. Саме тоді я зрозумів, що багатовікова українсько-польська війна нарешті закінчилася. ■

МІСІЯ Керівник одного телеканала колись повчав підлеглих: «місію» залишаємо поза робочим місцем, усі сили спрямовуємо на підвищення рейтингу. Від таких заяв опускалися руки, оскільки робота подобалася саме за нестандартні рішення й пристойні обличчя на екрані. Дискусії було поставлено крапку, коли з ефіру зняли режисера Романа Віктора на користь відомого напівхуліганськими вибріками депутата, бо він уже свою «шариковською» поведінкою, вочевидь, забезпечив значне зростання рейтингу! І йдеться не про разовий випадок неповаги до обивателя, якого позбавили можливості подивитися на нормальну культурну людину, а про відсутність цілеспрямованої «місії» у наших ЗМІ. ■

ДІТИ ЯК ПРИВІЛЕЇ Ми з чоловіком стояли біля кавового автомата в лікарні й обирали, чим би поласувати. Думки розділилися. Від екзистенційних роздумів нас відволік жіночий обурений писк: «Молодые люди, пропустите меня! Я с ребенком и не намерена тут ждать, пока вы решитесь». Ми, трохи приголомшенні несподіваною агресією, відступили. Чому люди думають, що діти дають їм привілеї, наприклад, привід не виплачувати кредиту, аргументуючи, що «нам важче за інших, у нас діти»? Чому люди взагалі беруть по два кредити (іпотечний і на автівку), коли у них двоє дітей? Чому не розуміють, що діти — це передусім відповідальність, а не нагода пройти без черги «жінчине с ребенком»? ■

ПЕРШИЙ. УКРАЇНСЬКИЙ. ІНФОРМАЦІЙНИЙ

ПЕРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ
ІНФОРМАЦІЙНИЙ

5

УВЕСЬ СПЕКТР НОВИН

Ліцензія НР з питань телебачення та радіомовлення №Р/Л/297 від 01.12.2003 р.

www.5.ua

Свято безкоштовного спілкування

500 безкоштовних хвилин
всередині мережі МТС щомісяця
Плата за з'єднання на всі напрямки відсутня

Бізнес Новорічний 2009

www.mts.com.ua

Центр обслуговування корпоративних абонентів: 8-(044) 240 0001, 8 (050) 462 0001
(детальні умови; вартість дзвінка — згідно з тарифами Вашого оператора)

ЗАТ «УМЗ», м. Київ, вул. Лейпцизька, 15

оператор зв'язку